

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NICCOLÒ AMMANITI

ANNA

"Sineklerin Tanrısı'yla
kıyaslanan cesur
ve karanlık bir roman."

Çeviri: YELDA GÜRLER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

♥ can
roman

Yıl 2020. Ölümcül bir virüsün Belçika'da ortaya çıkıp kısa sürede tüm Avrupa'ya yayılmasından dört sene sonra. Tüm yetişkinlerin öldüğü, geriye sadece çocukların kaldığı hayalet coğrafyalar. Baştan sona felakete sürüklenmiş Sicilya'da hayatta kalma mücadelesi veren on üç yaşında, inatçı ve gözüpek bir kız ile küçük erkek kardeşi. Yanmış tarlaların, gizemli ormanların, harabeye dönmüş alışveriş merkezlerinin, terk edilmiş şehirlerin ve hayatta kalabilen vahşi toplulukların arasında Anna'ya yol gösteren tek şey, annesinin ölüm döşegindeyken çocuklarına hazırladığı kurallar defteridir. Ne var ki Anna, geçmişe ait bu kuralların zamanla işe yaramadığını fark eder. Tek çare, yeni kurallar koymaktır...

Çağdaş İtalyan edebiyatının usta kalemi Niccolò Ammaniti, bizleri belleklerden silinmeyecek, tekinsiz bir post-apokaliptik dünyanın içine fırlatırken, güçlü Anna karakteri üzerinden karanlığın içindeki ışığı da görünür kılıyor. Belirsizlikleri, endişeleri ve yaşamın kontrol altına alınamayan gücünü ortaya çıkarmak için çapını her defasında daha da genişleten bir ışık bu:

"Yaşam bize ait değildir, sadece içimizden geçip gider. (...) Geriye dönüp bakmadan yola devam etmek gerekir, çünkü içimizdeki yaşam enerjisini kontrol etmemiz olanaksızdır, hayal kırıklığına uğramış, kör ya da sakat kalmış olsak da yaşamımızı zorlaştıran her türlü olumsuzluğa rağmen beslenmeye, uyumaya, yüzmeye devam ederiz."

25,50 TL
KDV DAHİL

e2.canyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ISBN: 978-975-07-3733-1

9 789750 737336

GÜL GONCA

NICCOLÒ AMMANITI
ANNA

Anna, Niccolò Ammaniti

© 2015, Niccolò Ammaniti

Bu eserin İtalyanca ilk baskısı Giulio Einaudi editore tarafından yapılmıştır.

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Nükhet Polat

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3733-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NICCOLÒ AMMANITI

ANNA

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Yelda Gürlek

Niccolò Ammaniti'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Korkmuyorum, 2003

Tanrı Nasıl İsterse, 2011

Sen ve Ben, 2012

Eğlence Başlasın, 2013

NICCOLÒ AMMANITI, 25 Eylül 1966'da Roma'da doğdu. 1994'te ilk romanı *Branchie* yayımlandı. Ardından *Çamur* (1996) ve *Alır Götürürüm Seni* (1999) adlı romanları geldi. 2001'de yayımlanan *Korkmuyorum*, aynı yıl Viareggio Ödülü'nü kazandı. *Tanrı Nasıl İsterse* kitabı ona 2007 Strega Ödülü'nü getirdi. 2009'da *Eğlence Başlasın* adlı romanı yayımlandı. Onu 2010'da *Sen ve Ben* izledi. Ammaniti'nin öykü kitabı *Çamur*'da yer alan "İnsanoğlunun Son Yılbaşı Eğlencesi" 1998'de Marco Risi, *Branchie* 1999'da F.R. Martinotti, *Korkmuyorum* 2003'te, *Tanrı Nasıl İsterse* 2008'de Gabriele Salvatores, *Sen ve Ben* 2012'de Bertolucci tarafından sinemaya uyarlandı. Ammaniti'nin eserleri çeşitli dillere çevrildi.

YELDA GÜRLEK, 1967'de Ankara'da doğdu. AÜ DTCF İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu ve aynı fakülte'de doktora tezini Umberto Eco üzerine hazırladı. ODTÜ, Yeditepe ve Bahçeşehir üniversitelerinde okutman olarak İtalyanca dersleri, Galileo Galilei ve IMI İtalyan liselerinde ayrıca İtalyan edebiyatı dersleri verdi. Edmondo de Amicis, Dino Buzzati, Giorgio Bassani, Umberto Eco, Niccolò Ammaniti, Gianni Rodari, Guido Sgardoli, Sveva Casati Modignani, Stefano D'Anna ve Maria Venturi'nin kitaplarını İtalyancadan Türkçeye çevirdi.

*There was a boy
A very strange enchanted boy
They say he wandered very far, very far
Over land and sea
A little shy and sad of eye
But very wise was he.¹*

Eden Ahbez, Nature Boy

1. (İng.) Bir oğlan vardı / Pek tuhaf, efsunlu bir oğlan / Diyorlar ki çok, çok uzaklarda gezdi / Karaları ve denizleri aşarak / Biraz utangaçtı, hüznü vardı gözlerinde / Fakat çok da bilgeydi. (Y.N.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Üç yaşıındaydı, belki de dört. Çenesini, kısa kollu yeşil tişörtüne sıkıca bastırmuş, suni deri kaplı bir koltukta hiç kıınıldamadan oturuyordu. Ayağında spor ayakkabıları, üzerinde paçaları kıvrılmış kot pantolonu. Bacaklarının arasından sarkıtığı oyuncak trenini tespih gibi elinde sıkıca tutuyordu.

Odanın diğer köşesinde yatan kadının yaşı otuz da olabilirdi kırk da. Kırmızı lekeler ve kabuk tutmuş yaralarla kaplı kolu boş bir serum şişesine bağlıydı. Virüs, onu soluk almakta zorlanan, derisi çekilmiş, her yanı çıbanlı bir iskelete çevirmişti, ancak elmacıkkemiklerinin şekline ve kalkık burnuna bakılırsa bütün güzelliğini elinden aldığı da söylenemezdi.

Çocuk başını kaldırdı ve ona baktı, iki yanına tutunarak koltuktan aşığı indi ve elinde oyuncak treniyle yatağın yanına gitti.

Kadın onu fark etmedi bile, çukura kaçmış gözlerini tavana dikmiş, boş boş bakıyordu.

Ufaklık, kirli yastık kılıfının düğmesiyle oynamaya koyuldu. Sarı saçları alnını kapatıyordu ve beyaz perdenin arasından sızan güneş ışığında naylon ipliğe benziyordu.

Kadın ansızın dirşeklerinin üzerinde doğruldu, ruhu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

bedeninden sökülüp alınıyormuşçasına sırtı yay gibi gerildi, çarşafı sıkıca avuçladı ve öksürükten sarsılan bedeni gerisingeri düştü. Kollarını ve bacaklarını gererek hava almaya çalıştı. Sonra yüzü gevşedi, dudakları aralandı ve gözleri açık öldü.

Çocuk, onun ellerini yavaşça tuttu ve işaretparmağını çekmeye başladı. Mırıltıya benzer incecik sesiyle, "Anne? Anneciğim?" diye seslendi. Oyuncak trenini kadının göğsüne koydu ve onu çarşafın engebeli kıvrımlarından aşağı kaydırды. Serumun iğnesini gizleyen kanlı yara bandına dokundu.

Koridor loştu. Bir yerlerden bir tıbbi cihazın bip bip sesi geliyordu. Bir sedyenin dibinde boylu boyunca uzanan şişman bir erkek cesedinin yanından geçti. Adam yerde yüzüstü yatıyordu ve bir bacağı tuhaf bir biçimde kıvrılmıştı. Mavi hasta gömleğinin arasından mosmor olmuş sırtı görünüyordu.

Bacakları, bedeninin kontrolünü ele geçirmiş gibi, yalpalayarak yürümeye devam etti. Meme kanserine karşı önlem almayı tembihleyen bir afiş ve San Paolo Katedrali'nin yer aldığı Liège kentini gösteren posterin yanındaki bir başka sedyede yaşlı bir kadın cesedi vardı.

Çocuk, cızırdayan soluk neon ışığın altından geçti. Üzerinde geceliği, ayaklarında sünger terliğiyle koridorun ağzındaki bir delikanlı da kendisini yutmaya hazırlanan bir girdaptan kurtulmak ister gibi ileri uzattığı kolu ve parmakları kaskatı kesilmiş halde ölü yatıyordu.

Koridorun sonundaki karanlık, hastanenin giriş kapısından sızan güneşin parlak ışıklarıyla adeta dövüşüyordu.

Çocuk kalakaldı. Solunda merdivenler vardı, asansörler ve resepsiyon. Müracaat masasının arkasında devrilmiş bilgisayar ekranlarını ve tuzla buz olmuş cam bölmeyi görebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Oyuncak trenini yere attı ve koşarak çıkış kapısına yöneldi. Gözlerini sıkıca yumdu, kollarını uzattı ve büyük kapıları iterek ışığın içinde kayboldu.

Dışarı çıktığında gözüne ilk çarpan, merdivenlerin, kırmızı ve beyaz plastik şeritlerin ötesindeki polis, ambulans ve itfaiye arabalarının koyu silüetleri oldu.

Biri bağırdı. "Bir çocuk. Bir çocuk var..."

Çocuk elleriyle yüzünü kapattı.

Biçimsiz bir şey ona doğru koştu ve bedeniyle çocuğun gözünü alan güneşi kesti.

Çocuk son anda, bunun sarı renkte kalın plastik tulum giymiş bir adam olduğunu fark etti.

Sonra yakalandı ve kaçırıldı.

Dört yıl sonra...

BİRİNCİ BÖLÜM

Dut Çiftliği

1.

Anna, sırt çantasının bedenine çarpan kayışlarını eliyle sıkıca tutarak otoyolda koşuyordu. Ara sıra başını geriye çeviriyordu.

Köpekler hâlâ oradaydı. Peş peşe dizilmiş. Altı-yedi köpek. En berbat halde olan birkaçı yolda kaybolup gitmişti, ama iri olanı, tam karşıdan ona doğru geliyordu.

İki saat önce yanmış bir tarlanın sonunda, kararmış kayalıklarla gövdeleri is tutmuş zeytin ağaçlarının arasından köpeklerin bir görünüp bir kaybolduklarını fark etmiş ama üstünde durmamıştı.

Bu ilk değildi, daha önce de başıboş köpeklerin sürüler halinde peşine takıldığı olmuştu; önce bir parça geriden takip ederler, bir süre sonra yorulur, çeker giderlerdi.

Onları etrafta artık görmediğinden rahat bir nefes almıştı. Kalan suyunu içmek için durmuş, sonra yeniden yola koyulmuştu.

Adımlarını saymak hoşuna giderdi. Bir kilometre yolu kaç adımda alacağını, mavi arabaları ve de kırmızılarını, üstgeçitleri sayıyordu.

Sonra yeniden ortaya çıkmışlardı.

Kül denizinin akıntısına kapılmış, derbeder varlıklardı. Her türlüşüne rastlamıştı, postu delinmişine, ku-

laklarından salkım salkım keneler sarkanına, kaburgaları dışarı fırlamışına. Bir tavşan leşinden kalan son parça için birbirleriyle dalaşıyorlardı. Yazın çıkan yangınlar ovayı küle çevirdiğinden hemen hiç yiyecek kalmamıştı. Camları parçalanmış, sıra sıra dizili arabaların yanından geçti. Üzerleri bir kat külle kaplı hurdaların etrafında yabancı otlar ve başaklar boy veriyordu.

Keşişleme, alevleri denize kadar taşırken ardında bir çöl bırakmıştı. Palermo'yu Mazara del Vallo'ya bağlayan A 29 asfalt yol, palmiye ağaçlarının kararmış kazıklarıyla sağda solda sorgucu anımsatan dumanların yükseldiği ölü düzlüğü ikiye ayırıyordu. Sol tarafta, Castellammare del Golfo kalıntılarının ötesindeki bir tutam gri deniz gökyüzüne karışıyordu. Sağda bir sıra halinde uzanan alçak ve koyu renkli tepecikler, uzak adalar gibi düzlükte bir yükselip bir alçalıyordu. Devrilen kamyon karayolunu kapatmış, römorkuyla emniyet adacığını parçalamıştı. Lavabolar, klozetler, bideler ve beyaz seramik parçaları onlarca metrelik alana saçılmıştı. Küçük kız bu karışıklığın içinden yürüyüp geçti.

Sağ ayak bileği ağrıyordu. Alcamo'daki bir bakkal dükkânının kapısını tekmeleyerek açmıştı.

Köpeklerle kadar her şeyin yolunda gittiği söylenebilirdi.

Hava henüz aydınlanmadan yollara düşmüştü. Yiyecek bulmak için her defasında biraz daha ilerlemek zorunda kalmıştı. İlk başta kolay gelmişti, Castellammare'ye gitmek yeter de artardı; insan aradığı şeyi orada bulurdu, ama yangın her şeyi altüst etmişti.

Puslu ve bulutsuz gökyüzünde en tepeye kurulmuş olan güneşin altında üç saat yol yürümüştü. Yaz sona ereli bayağı oluyordu ama bir türlü sıcakların ardı arkası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kesilmiyordu. Rüzgâr o feci yangını körüklemiş, sonra da ardında bıraktığı felakete aldırmadan ortadan kayboluvermişti.

Bir benzin istasyonunun infilak etmesiyle oluşan krater çukurunun hemen yanındaki çiçek serasında, tozlu tel örgünün altında, ağzına kadar yiyeceklerle dolu koca bir koli bulmuştu.

Sırt çantasında altı kavanoz Cirio marka fasulye konservesi, dört kutu Graziella soyulmuş domates, bir şişe Amaro Lucano likörü, bir büyük tüp Nestlé yoğunlaştırılmış süt, kırılmış olsalar da suya batırıp yemek için lezzetinden bir şey kaybetmemiş bir paket bisküvi ve yarım kiloluk vakumlu ambalajda domuz pastırması. Daha fazla dayanamamış, fare pisliğiyle kaplı yer döşemesinde yığılı duran toprak çuvalların üstüne sessizce çömelip pastırmayı bir çırpıda yemişti. Pastırma kayış gibi sert ve ağzını yakacak kadar tuzluydu.

Kara köpek ona doğru ilerliyordu.

Anna hızlandıkça yüreği de adımlarıyla aynı ritimde çarpıyordu. Daha fazlasına dayanamazdı. Durmak ve onlarla yüzleşmek zorundaydı. Keşke bir bıçağı olsaydı. Her zaman yanında bir tane taşırdı, ama o sabah almayı unutmuştu. Bir su şişesi dışında, boş çantayla çıkmıştı.

Güneşin ufka varmasına dört parmak kalmıştı. Mor ışıklı tüllere sarınmış turuncu bir top. Uzun sürmezdi, geniş düzlüğün onu yutması an meselesiydi. Öte yandan ay da tırnak kadar inceikti.

Arkasını döndü.

Köpek hâlâ oradaydı. Diğerleri birbiri ardınca ondan vazgeçmiş, ama o gitmemişti. Son bir kilometrede ona hiç yaklaşmamıştı; kız koşuyor, o tırıs gidiyordu.

Saldırmak için belki de havanın kararmasını bekli-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yordu, ama bu da kızın aklına pek yatmadı, ne de olsa köpekler düşünemezdi. Öyle ya da böyle, kızın karanlığa kadar dayanacak gücü kalmamıştı. Ayak bileği zonkluyordu, acıdan baldırı kaskatı kesilmişti.

Yeşil tabelayı geçti. Castellammare'ye beş kilometre. Dosdoğru koşabilmek için yolun ortasından geçen şeridi takip ediyordu. Kendi soluğunun ve asfalta çarpan ayaklarının çıkardığı ses yüzünden kulakları sağır olmasaydı sessizliği duyabilirdi. Ne bir parça rüzgâr vardı ne kuşlar, ne ağustosböcekleri ne de cırcır böcekleri.

Yorgunluğu, ona yanından geçtiği arabaya girmesini fısıldıyordu, ama aklı, bunu sakın yapma, diyordu. Köpeğe bisküvi atmayı ya da tel örgülere tırmanmayı deneyebilirdi, ne var ki örgüler fazlasıyla sıkıydı ve içinden geçebileceği uygunlukta deliklere de rastlamamıştı.

Refüjün üzerinde, yangından sağ çıkan zakkum ağaçlarının kırmızı çiçeklerle ağırlaşan dalları yerlere değiyordu. Çiçeklerin tatlımsı kokusu havadaki yanık kokusuna karışıyordu.

Bariyer yüksekti.

Ama sen bir kangurusun, dedi kendi kendine.

Okulda beden eğitimi öğretmeni Signora Pini, oğlanlardan daha fazla zıpladığı için ona kanguru derdi. Anna bu takma ismi sevmezdi, kanguruların kulakları yelpaze gibiydi. Leoparı tercih ederdi, hem yükseğe zıplar hem de çok daha güzeldir.

Sırtından çantasını çıkardı ve ağaçların ötesine fırlattı. Var gücüyle atıldı, bir ayağını betonun kenarına koydu, dalların arasından geçti ve kendini yolun diğer şeridinde buldu.

Sırt çantasını aldı ve soluk alıp verirken ona kadar saydı. Bir yumruğunu havaya kaldırdı ve gülümsedi. Nadiren gösterdiği beyaz dişlerini sergileyen güzel bir gülümsemeydi.

Bir ayağı aksayarak yürüdü. Şimdi tek yapması gereken tel örgüyü aşmaktı, böylece kurtulmuş olacaktı.

Diğer tarafta dik bir yamaç otoyolun paralelindeki küçük yolla birleşiyordu. Ayak bileği bu haldeyken tırmanmak için pek de uygun bir nokta değildi doğrusu. Sırt çantasını yere indirdi, etrafına bakındı.

Köpeği zakkumların arasından çıkarak kendisine doğru hızlıca koşarken gördü.

Rengi siyah değil, beyazdı, tüyleri külle kaplıydı ve bir kulağı kopmuştu. Hayatında gördüğü en büyük köpekti.

Kımlıdamayacak olursan seni yiyecek.

Tel örgüye parmaklarını sıkıca geçirdi ama korkudan kolları tutmuyordu. Geri döndü ve kayarak yere indi.

Hayvan yolun son birkaç metresini koşar adımla geçti, bir sıçrayışta korkuluğu ve drenaj borularını aştı. Berbat kokan kırk kiloluk cüssesiyle üstüne doğru gelirken, karaltı halindeki silueti günbatımının alaca ışığını gölgeledi.

Anna bir yumruğunu havaya kaldırdı ve var gücüyle köpeğin kaburgalarına sapladı; hayvan ayaklarının dibine yığıldı. Doğruldu.

Hayvan otların üzerinde boylu boyunca yatıyordu. Kömür gibi simsiyah gözbebeklerinde neredeyse insana özgü bir şaşkınlık vardı.

Genç kız çantasını yerden kaptığı gibi avaz avaz bağırarak hayvana indirdi. Bir, iki, üç kez. Önce kafasına, sonra boynuna, sonra yeniden kafasına. Hayvan bir yandan ayağa kalkmaya uğraşıyor, öte yandan sersemlemiş bir halde inim inim inliyordu. Anna, güllesini atmaya hazırlanan bir atlet gibi hız kazanmak için olduğu yerde tam tur döndü, ama çantasının kayışı koptu ve dengesini kaybetti. Bacağına yüklendi, ağrıyan bileği onu daha fazla taşıyamadı. Yere düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şimdi ikisi yan yana yerde yatıyor, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı, derken köpek hırlayarak irkildi ve ardına kadar açtığı çenesiyle kızın üzerine atıldı.

Anna sağlam ayağını kaldırdı ve topuğunu hayvanın göğüs kemiğine indirerek onu korkuluğa fırlattı.

Hayvan yere yan yattı. Acıyla soluyordu, uzun dili burnunun altında kıvrılmış, gözleri çukuruna kaçmıştı.

Köpek ayağa kalkmaya uğraşırken Anna onu geber-tebileceği bir şey aradı. Bir taş, bir sopa, ama etrafta yan-mış çöplerden, plastik torbalardan, yamulmuş teneke kutulardan başka hiçbir şey yoktu.

“Benden ne istiyorsun? Rahat bırak beni!” diye ba-ğırды hayvana. “Ben sana ne kötülük ettim?”

Hayvan siyah dudaklarını aralamış, sarımtırak dişle-riyle azı dişlerinin arasındaki tükürük kabarcıklarını gös-tererek nefret dolu gözlerle ona bakıyordu. Hafiften gözdağı veren bir inilti göğsünü titretiyordu.

Kız sağa sola çarparak ve ayakkabısının bağcıklarına takılarak oradan uzaklaştı. Zakkumlar, karanlık gökyüzü, çatısız bir kulübenin kapkara olmuş iskeleti her adımında bir görünüp bir kayboluyordu. Durdu ve arkasına baktı.

Köpek peşinden geliyordu.

Burnu akordeona dönmüş mavi bir steysin vagon arabaya kadar topallaya topallaya yürüdü Anna. Aracın ön kapısı açıktı, arka camı yoktu. Arabaya binmek için gücünü son damlasına kadar harcadı, kapıyı çekti ama sıkıştığından kapanmıyordu. İki eliyle denedi. Kapının pas tutmuş menteşeleri gıcırdadı ve oksitlenmiş kilidi yerin-den oynadı. Yeniden denedi, ama boşuna. Sonra emniyet kemerini kapının koluna dolayarak kapatmayı başardı. Başını direksiyona yasladı ve buram buram kuş pisliği kokan havayı soluyarak bir süre gözlerini yumdu ve bek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ledi. Pencereleri kaplayan küller yüzünden sığınağının içi hayli karanlıktı.

Yanındaki yolcu koltuğunda kendisine eşlik eden, beyaz martı gübresiyle kaplı bir iskeletti. Moncler marka montunun pörsümüş kalıntıları koltuk döşemesiyle bütünleşmiş, kumaşın yırtıklarından tüylerle birlikte sarı kaburgalar çıkıyordu. Kafatası, kaskatı kesilmiş tendonların tuttuğu göğsünün üstünde sallanıyordu. Ayaklarının da yüksek topuklu süet çizmeler vardı.

Anna önce arka tarafa geçti, arka koltuğun üstünden bacaklarını uzatarak karavanın bagaj kısmına geçti, camsız arka pencerenin yanına uzandı. Dışarı bakmaya bile cesareti yoktu, ama köpek gitmişti sanki.

İki boş bavulun yanına sokuldu. Kollarını göğsünün üstünde çaprazlayarak ellerini terli koltuk altlarına yerleştirdi. Fazlasıyla adrenalin salgıladığından gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Beş dakika uyusa ona yeterdi. Valizleri sıkıca kavradı ve penceredeki boşluğu kapatmaya çalıştı. Valizlerden biri çerçeveye küçük geldi, ötekini ayaklarıyla iterek boşluğa oturtmayı başardı.

Parmak uçlarını dudaklarının üstünde gezdirdi. Bakışları kirli bir defter sayfasına takıldı. Üzerinde büyük harflerle, "TANRI AŞKINA BANA YARDIM EDİN!" yazılıydı.

Bu, ön koltukta oturanın işi olmalıydı.

Adının Giovanna Impronta olduğunu söylüyordu, ölmek üzereymiş ve Palermo'da, Re Federico Sokağı 36 numaralı evin üst katında Ettore ve Francesco isminde iki küçük çocuğu varmış. Çocukları henüz dört ve beş yaşlarındaymış, biri gidip onlara yardım etmezse açlıktan öleceklermiş. Girişteki konsolun çekmecesinde beş yüz euro varmış.

Anna kâğıdı fırlatıp attı, başını pencereye yasladı ve gözlerini kapattı.

Zifiri karanlığın ve sessizliğin ortasında aniden uyan-
dı. Nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniye sürdü.
Aklından bir an için dışarı çıkıp işeme düşüncesi geçti-
yse de bunu bir daha düşündü. Gökyüzünde ay yoktu.
Dışarıda kör ve savunmasız kalacaktı.

Bir kuralı vardı. Güneş batmadan önce her zaman
sığınacak bir yer bulmak. Karanlığa birkaç kez apansız ya-
kalanmış, önüne çıkan ilk eve sığınmak zorunda kalmıştı.

En iyisi arabanın bagajına işlemek ve arka koltuğa
geçmekti. Pantolonunun düğmelerini çözdü. Pantolonu-
nu indirdiği sırada, kırılan dal sesine benzer ani bir çatır-
tı nefesini kesti. Etrafı koklayan köpeklerin gürültüsü.

Eliyle ağzını kapattı, nefes almamaya, titrememeye,
hatta dilini bile hareket ettirmemeye çalışarak, kıcı açık
bir halde halının üstüne çöktü.

Köpekler arabayı sarsarak kaportasını tırmalıyordu.

Sidik kesesi gevşedi, bir ıslaklık bacaklarının arasın-
dan ılık ılık aktı. Kıçının altındaki halı döşeme sırlıslam
olmuş, duyduğu bir anlık zevkle dudakları aralanmıştı.

Dua etmeye koyuldu. Kimden yardım isteyeceğini
bilmediği çaresiz bir yakarıştı bu.

Köpekler aralarında dövüşüyorlardı. Arabanın etra-
fına doluşmuşlardı. Tırnaklarının asfalt yolda çıkardığı
tıkırtıları duyuyordu.

Sayılarının bini bulduğunu tahmin etti. Gözünün
önünde bir ucu denize ve dağlara kadar uzanan, köpek-
lerden bir halı canlandı, arabayı çepeçevre sarmış ve tüy-
leri gezegeni kaplamıştı.

Ellerini kulaklarının üzerine sımsıkı bastırdı.

Dondurmaları düşün.

Farklı tatlarda, tatlı ve soğuk, küçük buz topları.

Renk renk kovaların içinden en sevdiğin tatları seç-
mek sana kalmış, sonra dondurmayı çıtır çıtır bir külaha
koyarlardı. Bir zamanlar gittiği Le Sirene Plajı'ndaki bü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://rantey.org>

feyi hatırladı. Buzdolabının camına suratını yapıştırmıştı: "Çikolatalı ve limonlu istiyorum."

Annesi yüzünü buruşturmuştu. "Ne iğrenç..."

"Neden?"

"Birbirine hiç yakışmayan iki tat."

"Öyle de olsa, alabilir miyim?"

"Yiyecek olan sensin."

Böylece elinde bir külâh dondurmayla sahile inmiş, denizin kıyısına oturmuştu. Çöp bacaklı martular peş peşe dizilmiş yürüyorlardı.

Yangından önce şekerlemeler vardı. Mars'lar, Bounty'ler, tahıllı gofretler ve çikolatalar. Kaskatı kesilmiş, küflenmiş ya da fareler tarafından kemirilmişti bunlar, fakat bazen, tabii şansın varsa, henüz bozulmamış şekerlemelere de rastlayabilirdin. Ama hiçbir dondurmanın yerini tutamaz, asla. Lezzetli soğuk yiyeceklerin sonunu Büyüklükler getirmişti.

Ellerini kulaklarından çekti.

Köpekler yoktu.

Şafağın söktüğü, geceyle gündüzün yüklerinin eşitlendiği andı bu ve her şey olduğundan daha büyük görünüyordu. Süt dökülmüş bir yol gibi upuzun şerit ufku işaret ediyordu ve rüzgâr, yangından artakalan başak öbeklerinin arasında fışırıyordu.

Anna arabadan çıktı, kollarını iki yana açarak gerindi. Ayak bileği hâlâ sancıyordu, ama dinlendiği için durumu o kadar da kötü değildi.

Otoyol ip gibi kıvrılarak ilerliyordu ve etrafındaki asfalt, köpeklerin ayak izleriyle kaplıydı. Elli metre kadar uzağındaki kesik çizgili yol şeridinin üzerinde bir şey vardı.

İlk bakışta o şeyin bir sırt çantası olduğunu düşün-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dü, sonra bir battaniye, daha sonra da bir paçavra yığını olduğunu sandı. Derken paçavralar ayaklandı ve bir köpek biçimini aldı.

Üç İsimli Köpek

Köpek, Trapani'nin dışındaki bir araç mezarlığında, hurdaya dönmüş bir Alfa Romeo'nun altında dünyaya gelmişti. Lisa isimli Maremma çoban köpeği olan annesi diğer beş kardeşiyle birlikte onu birkaç ay emzirmişti. Aralarındaki zorlu meme kapma yarışında, içlerindeki en çelimsizi başarısız olmuştu. Sütten henüz kesilen diğerleri birkaç adım öteye yollanırken sadece o, kardeşlerinin en uyanığı ve açgözlüsü olarak annesinin yanında kalma üstünlüğüne sahip olmuştu.

Hurda mezarlığının patronu Daniele Oddo para konusunda dikkatli biriydi. Ve 13 Ekim karısının doğum günü olduğundan aklına bir fikir geldi: Boynunda güzel bir kırmızı fiyonkla bu yavru köpeği neden hediye olarak karısına vermesindi?

Doğum günü hediyesi olarak Ariston marka yeni bir kurutma makinesi bekleyen karısı Rosita, bu beyaz tüy yumağından pek etkilenmedi. Ne de olsa halıların üzerine işeyen, kaka yapan ve salondaki büfenin ayaklarını kemiren, dur durak bilmeyen bir şeytandı.

Kadın hiç zorlanmadan ona bir isim buldu: Salam.

Yeni misafirin evdeki varlığından fazlasıyla rahatsız olan biri vardı. Doğal yaşam alanı olarak benimsediği ve üzerine kendisi için özel olarak yaptırılan küçük merdivenle çıktığı bir yatağı ve dışarıdaki dört ayaklı her türlü canlıya hırladığı bir Louis Vuitton çantası olan, ısırma meraklısı, sert tüylü, base cinsi huysuz Albay.

Albay'ın ruhunda merhametten eser yoktu. Bir kö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şeye hapsedtiği yavru köpek yerinden kımıldadığı anda ona dişlerini geçiriyordu.

Signora Rosita Salam'ı mutfak balkonuna kapatmaya karar verdi. Ancak o kafa tutuyor, ağlıyor, balkon kapısını tırmalıyordu, böyle olunca komşular şikâyet etmeye başladılar. İçeri sızmayı başarmış, sahibi peşinde o önde koştuğu, yeni cilalanmış parkede kayıp düştüğü ve yüksekçe bir sehpa boy boy dizili duran seramik panda koleksiyonunun üzerine yıkılan abajurun kablosuna dolandığı gün sallantıdaki evcil hayvanın kaderi değişiverdi.

Salam doğruca hurda mezarlığını boyladı, henüz sütdişleri bile dökülmemiş ve canı hâlâ oyun oynamak isterken boynuna bir zincir geçirildi. Sanayinin öte tarafında, iki sıra halinde yükselen kaporta duvarının hemen arkasındaki annesi Lisa hurdalığın demir kapısından içeri giren her arabaya havlıyordu.

Yavru köpeğin diyeti geyik eti konserve mamadan Çin mutfağına geçti. Sebzeli sigara börekleri, bambulu tavuk, tatlı ekşi soslu domuz eti artıkları; karşı taraftaki kokuşmuş restoran China Garden'in atıklarıydı bunlar.

Kaporta parçalama işinde Signor Oddo'nun oğlu Christian çalışıyordu. Ofise dönüştürülmüş bir konteynerin içinde porno film seyrederek bilgisayarın karşısında kamp kuruyordu; bu durumda belki de çalışmak doğru bir ifade olmayabilir. Gür saçları olan ve çenesinin sivrilğini daha da belirginleştiren keçisakallı, ince yapılı, asabi bir delikanlıydı. İkinci bir işi daha vardı; liselerin önünde kafa yapan ilaçları el altından satıyordu.

Hayali rap'çi olmaktı. Onlar gibi giyinmeyi, onlar gibi elini kolunu oynatmayı, sahip oldukları kadınları ve katil köpeklerini seviyordu. Ne var ki r'leri söyleyemeyen biri için rap yapmak kolay değildi.

Televizyon ekranı kadar büyük güneş gözlüklerinin arkasından Salam'ı izlerken, onu "kahrolası bir ölüm ma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kinesi" haline getireceğine dair sırrını en yakın arkadaşı Samuel'e açtı.

Tasarımcılık okuyan Samuel, bir ölüm makinesi için bu ismi uygun bulmuyordu. "Tabii ismi Salam olunca..." dedi.

"E ne olacak peki?"

"Ne bileyim... Bob mesela," diye atıldı arkadaşı.

"Bob mu? Ne biçim isim bu böyle? Manson daha iyi."

"Marilyn gibi mi?"

"Ne Saçmalıyorsun be! Ne Marilyn'ı?" Charles Manson! Gelmiş geçmiş en büyük katil."

Christian, Avrupa Birliği üyesi olmayan birinin ya da bir Çingene'nin gece vakti hırsızlık yapmaya hurdalığa girmesini ve Manson'la burun buruna gelmesini diliyordu.

Samuel'in omzuna pat pat vurarak keyifle sırtıyordu. "Bir siyahinin sarkan bağırsaklarıyla tel örgüyü aşarak kaçmaya çalıştığını ve tam o sırada kışına Manson'ın dişlerini geçirdiğini hayal edebiliyor musun?" diyordu.

Christian, Maremma çoban köpeğini daha zalim kılmak için internette dövüşçü köpekler sitesini inceledi. Tek sıkışta yaydığı yüksek gerilimli elektrik akımıyla insanı ölü gibi yere seren bir şok tabancası edindi, tabancayla ve sünger kaplı bir sopayla onu ölüm makinesine dönüştürmek için eğitmeye başladı. Bununla da yetinmedi, kötü hava koşullarına karşı daha dirençli olması için kışın kovalar dolusu buz gibi suları üzerine boşaltıyordu.

Daha bir yıl dolmadan Manson öyle agresifleşmişti ki onu beslemek için yiyecekleri uzaktan atmak, su kabını hortumla doldurmak zorunda kalmışlardı. Ellerini parçalar korkusuyla geceleri bile tasmaşını çözemediklerine göre sonuç mükemmeldi.

Diğer binlerce köpek gibi, Manson'ın kaderi de zincire bağlı bir yaşam sürmekmiş gibi görünüyordu.

Virüs her şeyi değiştirdi.

Ücretsiz Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Salgın, Oddo ailesini birkaç ay içinde alıp götürdü, köpek de bir başına ve zincire bağlı kalakaldı.

Arabaların saclarında toplanan yağmur sularını içerek ve yerdeki kurumuş yiyecek artıklarını yalayarak hayatta kaldı. Ara sıra otoyoldan birileri geçer ama kimse-nin aklına durup onu beslemek gelmezdi, o da burnunu havaya diker, çaresizce ulurdu. Annesi bir süre onun çağrılarına karşılık verdi, ama sonra sustu, zaten açlıktan yıkılan Manson'ın da sesi kesilmişti. Burnuna, toplu mezara dönüşen Trapani'deki cesetlerin kokusu geliyordu.

Bir an içinden bir ses, sahiplerinin artık ona yiyecek getirmeyeceğini ve kendisinin de yakında öleceğini söyledi.

Boynunda asılı on metre uzunluğundaki zincirin diğer ucu toprağa çakılı bir kazığa bağlıydı. Arka ayaklarıyla bütün gücünü kullanarak ve ön ayaklarıyla olabildiğince ileri atılarak zinciri çekmeye başladı. Artık zayıf bir köpekti, tasma-sı bol geliyordu, sonunda onu boynundan çıkarmayı başardı.

Perişan haldeydi, her tarafında yaralar açılmış, pireler kanını emmişti ve yürümekte zorlanıyordu. Annesinin bedeninden artakalanların yanından geçti, onu şöyle bir kokladı ve kararsız adımlarla ana kapıdan dışarı çıktı.

Dünyayı tanımıyordu, neden bazı insanların yiyeceğe dönüştüklerini ve diğerlerinin, daha küçük olanların hâlâ hayatta olduklarını bile kendine sormadı, ne var ki onunla karşılaşan herkes arkasına bakmadan kaçırıyordu.

Kendini toparlaması kısa sürdü. Karnını çöplüklerde doyuruyor, evlere giriyor, bulduğu her şeyi silip süpürüyordu ve durmadan cesetlerin üstünde kendilerine ziyafet çeken kargaları kovalıyordu. Sokaklarda başıboş gezerken bir köpek sürüsüne rastladı ve peşlerine takıldı.

İlk kez bir koyun iskeletinin üstüne atladığında, ötekiler dişlerini göstererek hırladılar. Grupta bir hiyerarşi

olduğunu, kızışmış dişilerden uzak durması ve yemek için sırasını beklemesi gerektiğini zor yoldan öğrendi.

Bir gün, lastikçi dükkânının arkasındaki ıssız tarlada karşısına bir tavşan çıktı.

Tavşan, yakalaması zor bir hayvandır, hızlıdır ve takipçisini kararsız bırakan anlık ataklar yapar. Tıkandığı tek bir nokta vardır: Çabuk yorulur. Oysa Manson'ın vücudu güçlü bir kas kütesiydi. Yorucu bir koşturmacanın sonunda onu yakalamayı başardı, hayvanın omurgasını kırarak onu yerde sürükledi ve nefes almadan yemeğe başladı.

Sürüye yeni katılmış, kendisinden daha önemli çavuş konumundaki hantal, sarkık kulaklı, sünepe bir tazıyla burun buruna geldi; hayvan yüzünü kocaman bir mantara dayamıştı. Manson kuyruğunu indirerek ilerledi, öteki mantarı yemeye başladığı anda üstüne atladı ve bir ısırıkta hayvanın kulağını kopardı. Neye uğradığını şaşırان ve korkuya kapılan zavallıcık kulağından kanlar fışkırırken arkasına döndü ve Maremma'nının kalın postuna dişlerini geçirdi. Manson bir geri bir ileri sıçradı, sonra hayvanın boğazına dişlerini geçirdiği gibi tek hamlede şahdamarını, nefes ve yemek borusunu söküp çıkardı, hayvanı kendi kan gölünde boğulmaya terk etti.

Köpeklerin ve kurtların aralarındaki dövüşmeler neredeyse hiçbir zaman ölümcül değildir, sürüdeki hiyerarşiyi belirlemeye, şeflerle çavuşları birbirinden ayırmaya yarar; ama Manson kural tanımaz bir dövüşçüydü ve rakibinin yerde cansız yattığını görene kadar işin peşini bırakmazdı. Christian Oddo doğruyu görmüştü. Bu hayvan bir ölüm makinesiydi; çektiği tüm acılar ve işkenceler ona yaralansa da aldırmamayı, yenilenlere karşı acımasız olmayı öğretmişti.

Kan, gözünü döndürüyor, bedenini ateşliyordu; çavuşların ona saygı duymasını sağlıyor, kızışmış dişi köpek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

leri lehine çeviriyordu. Bu dünya hoşuna gidiyordu, zincirler yoktu, zalim insanlar yoktu, saygıyı kazanmak için dişlerini kullanması yetiyordu. Birkaç hafta içinde, üstelik bacaklarını ardına kadar açarak yerde yuvarlanan sürünün şefiyle dalaşmasına bile gerek kalmadan, yemeği önce yiyen, dişi köpekleri dölleyen bir alfa köpek olup çıktı.

Üç yıl sonra, henüz şanından bir şey kaybetmediği bir dönemde, I Girasoli Alışveriş Merkezi'nin otoparkında bir atı çembere aldıkları sırada bir metan gazı deposu aniden patlamış ve sürü neye uğradığını şaşırmişti. Bir atın o otoparkta ne aradığı da kimsenin umursamadığı ayrı bir gizemdi. Bir ayağı alışveriş arabasına sıkışan, zayıf ve kamburu çıkmış bu hayvan bir sinek bulutunun içinde, otomatik kasaların yanında hareket etmeden duruyordu. Siyah, kocaman kafası bacaklarının arasında sallanıyordu. Ölümün kucağına düştüklerinde beklemekten başka çareleri kalmayan otoburlar gibi o da kaderine boyun eğmiş, bekliyordu. Birazdan taze et yiyeceklerinin bilinciyle, köpekler işi velveleye vermeden, neredeyse gönülsüzce çemberi daraltıyorlardı.

Sürüdeki ağırlığını vurgulamak için beygirin yanına ilk giden Manson oldu. Hayvan, onun baldırına sapladığı dişlerini hissettiği anda çiftiyi bastı. Ancak rüzgârın yardımıyla hızla ilerleyen yangın, kalın bir örtü gibi olay yerini boğucu ve yakıcı bir dumanın içine hapsetti. Benzin pompalarının patlamasıyla korkuya kapılan ve alev çemberinin ortasında kalan köpekler bir elektronikçi dükkânına sığındılar. Alev almış bir tonozun altında, dumanı yarı baygın, günlerce beklediler; her şey sona erdiğinde ve dışarı çıktıklarında, dünya yiyeceksiz ve susuz bir kül denizine dönmüştü.

* * *

Anna saçlarını geriye attı.

Maremma'lı yavaşça bir-iki adım attı ve durdu; kulağı havada, gözü avındaydı.

Küçük kız tel örgüye baktı. Fazlasıyla yüksek. Arabaya dönmek istemiyordu, dönerse arabanın içinde kendini bile bile ölümün kucağına atmış olacaktı.

Kollarını iki yana açtı. "Gel, hadi! Ne bekliyorsun?" dedi.

Hayvan kararsız görünüyordu.

"Hadi, hadi!" diyerek zıplamaya başladı Anna. "Bitirelim şu işi."

Köpek asfalta uzandı. Başlarının üstünden bir karga gaklayarak geçti.

"Ne yani? Korkuyor musun?"

Hayvan atıldı.

Kız öyle hızlı koştu ki hızını alamadığından kalçasını arabaya çarparak durabildi. Can acısıyla inleyerek arabaya bindi ve hemen kapıyı kilitledi.

Araba bir gümbürtüyle sallandı.

Anna emniyet kemerini sıkıca tuttu, kapının koluna doladı ve direksiyona bağladı. Bulanık camdan, arabanın penceresine çarpan hayvanın karaltısını görüyordu.

Kendini arka koltuğa attı, oradan bagaja geçti, ama köpek bagajın camsız penceresine yerleştirdiği valizle birlikte üzerine atıldı. Anna valizleri kendine siper ederek hayvanı geri itti, panik içinde kendini savunabileceği bir şey aradı. Koltuğun altında bir şemsiye vardı. İki eliyle onu sıkıca kavradı ve bir kargı gibi hayvana doğrulttu.

Hırlayarak bir sonraki hamlesini ilan eden köpek şoför koltuğuna çıkıverdi.

Anna sivri demiri hayvanın boğazına sapladı ve kanlar sel gibi kızın yüzüne fışkırdı.

Hayvan perişandı ama pes etmiyordu. Pislik içinde-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

ki gövdesiyle arabanın tavanına sürtünerek ön koltuktan arka tarafa uzandı.

"Ben senden daha güçlüyüm!" Küçük kız, kırmızı bir delik açacak şekilde demiri bu kez de hayvanın göğüs-kafesine sapladı. Şemsiyeyi hayvanın etinden çıkarmaya çalışırken sapı elinde kaldı.

Hayvan bu kez de kaburgalarına saplanan kazıkla, kızın üstüne atıldı ve dişleri, sıcak ve berbat kokan bir nefese maruz bıraktığı Anna'nın burnuna bir kaç santim kala sert bir *tak* sesiyle kapandı. Kız, dirseklerini kendine siper ederek hayvanı gerisingeri itti ve onu ön koltuktaki kadının kemikleri arasına oturttu.

Köpek hiç hareket etmedi. Tüyleri kana ve küle bulanmış, ağzından kanlı salyalar akarken, kızın gözlerinin içine baktı, kızın niyetini anlamak istermişçesine boynunu büktü, bedeni hafifçe sarsıldı ve olduğu yere yığıldı.

Anna kendi kendine uydurduğu bir şarkıyı mırılda-nıyordu: "Bak işte Nello geldi, ayakkabıları kırmızı mercan gibi, bıyıkları da sütlü kahverengi."

Nello, babasının bir arkadaşıydı, beyaz bir kamyoneti vardı ve annesinin istediği kitapları getirmek için ara sıra Palermo dönüşü onlara uğradı. Anna onu çok az görmüştü, ama yine de iyi hatırlıyordu, sevimli biriydi. Adamın gür bıyıklarını hiç unutamıyordu.

Güneş, gökyüzünde yol yol uzanan beyaz bulutların arasından yüzünü göstermişti. Hava sıcak değildi, gecenin ayazında üşümüş teninde güneşin sıcaklığını hissetmek güzeldi.

Küçük kız çantasını sırtına astı. Köpekler bu çantanın etrafını sarmış ama açmayı başaramamışlardı. Likör şişesi bile sapasağlam duruyordu.

Yeniden yola koyulmadan önce, gözcüyle bir kez

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

daha canavara baktı. Mesafeyi koruyarak, arabanın ardına kadar açılmış kapısının yanından hızlıca geçmişti. Pis tüylerinin bir kısmı tükenmekte olan nefesiyle inip çıkıyordu. Kendi kendine, işi kökünden çözmek gerekir mi, diye sordu ama yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Onu öylece ölüme terk etmek en doğrusuydu.

Denize doğru kıvrılmak için A 29 otoyolunun yanındaki bir caddeden, alışveriş merkezlerinin arasından geçti. Bir zamanlar alışveriş yaptıkları ucuzcu süpermarketten geriye sadece çatısındaki demir direkler ve kolonlar kalmıştı. Bir somya ve bir ranza yatak aldıkları La Casa mobilya dükkânını yangın küle çevirmişti. Küller, beyaz taş merdivenin üstünde kalın bir tabaka oluşturuyordu. Mağripli başlı güzel vazoların yerinde yeller esiyordu. Kala kala bir piyanoyla çeşitli kanepeler iskeletleri kalmıştı.

Anna yanmış arabaların peş peşe dizildiği Ford bayisine ait otoparkı boylu boyunca geçti ve kestirmeden tarlalara yöneldi. Üzüm bağlarından geriye sadece zeytin ağacı kütüklerinin ve alçak duvarların yanında sıralanan asma çubukları kalmıştı. Bir biçerdöver, çiftlik kalıntısının yanında dişlerini gösteren bir böceğe benziyordu. Bir saban, tıpkı karıncayıyen gibi sivri burnunu toprağa gömmüştü. Kararmış toprakların arasında yer yer incir ağacı filizleri ve ağaçların kavruk gövdelerinde uzanan taze yapraklı dallar göze çarpıyordu.

Ufku kavislendiren ısı dalgaları arasında De Roberto İlkokulu'nun alçak ve modern binası siyah bir denizin üstünde yüzüyordu. Binanın arkasındaki basketbol sahasını ot burummuştu. Alevler potaların panyasını eritmişti. Camsız pencerelerden sıralar, sandalyeler ve linolyum yer döşemesi görünüyordu. Kendisinin okuduğu III-C

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

sınıfının duvarında, Daniela Sperno'nun çizmiş olduğu zürafa ve aslan resmi hâlâ asılı duruyordu. Öğretmen masası, tahtanın yanındaki platformun üzerindeydi. Bir zamanlar çekmecesinde Rigoni Öğretmen'in not defterini ve çenesindeki kıllara ve rujuna bakmak için kullandığı el aynasını bulmuştu. Anna genellikle sınıfına girer ve kısa süreliğine sırasına otururdu, ama bu kez yanından dümdüz ilerledi.

Torre Normanna köyünün kalıntıları uzaktan göründü. Castellammare'nin eteklerindeki düzlüğün ortasında, villaların çevrelediği ve bir uçak pisti kadar upuzun iki yol haç şeklini alıyordu.

İki tenis kortuyla bir havuzun bulunduğu spor tesisi, bir restoran ve küçük bir süpermarket bile vardı. Okul arkadaşlarının büyük bir kısmı burada yaşamıştı.

Yağmalamaların ve yangınların ardından, Akdeniz mimarisinin sevimli birer örneği olan o villalardan geriye beton kolonlar, kiremit yığınları, molozlar ve paslanmış demir kapılar kalmıştı. Alevlerden kurtulabilmiş olanlarsa menteşelerinden sökülmüş kapılar, parçalanmış camlar ve üstü yazılarla dolu duvarlardı. Arabaların patlayarak tuzla buz olan cam parçacıkları yolları kaplıyordu. Dei Venti Meydanı'ndaki asfalt erimiş, yolun üstünde tümsekler ve balonlar oluşmuştu, ama salıncaklar, kaydırak ve üzerinde mor ıstakoz resmi bulunan Il gusto di Afrodite Restoranı'nın büyük tabelası olduğu gibi duruyordu.

Küçük kız köyün içinden hızlı adımlarla geçti. Orayı pek sevmezdi. Annesi orada, kendi açtıkları lağım çukurlarıyla toprağı kirleten sonradan görme zenginlerin yaşadığını söylerdi. Onları şikâyet etmek için bir gazete-yeye yazı bile yazmıştı. O sonradan görme zenginler artık yoktu, ama ruhları pencerelerde fısıldaşarak dışarıyı gö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

zetliyorlardı. “Bak! Bak! Bize sonradan görme zenginler diyen kadının kızı.”

Evleri geçince, üzüm bağlarına bakan bekçilerin iğ-nedenliğe çevirdiği delikli, çorak ve yuvarlak tepelerin eteklerinde, kıvrıla kıvrıla ilerleyerek kurumuş bir dere yatağını izleyen dar yola saptı. Yolun kenarlarında, püs-külleriyle mavi gökyüzüne kule gibi yükselen sık sazlık-lar büyüyordu.

Yüz metre sonra küçük kız kendini bir meşe orma-nının gölgesinde buldu. Anna’ya göre bu orman büyü-lüydü, alevler onu yakmayı başaramamıştı; sınırına ka-dar gelmiş, ucundan kıyısından tadına bakmış ve yak-maktan vazgeçmişti. Sık ağaçların arasında güneş, harap olmuş çiti mantosuyla örten sarmaşıkların ve kuşburnu ağaçlarının üzerine altın lekeler bırakıyordu. Bir demir kapının ardında uzanan patika yol, artık hiç kimsenin budamadığı şimşir çalılar yüzünden kapanmıştı.

Bir beton direğin üzerinde yazan “Dut Çiftliği” yazı-sı zar zor okunuyordu.

2.

Maria Grazia Zanchetta ile Franco Salemi'nin kızları Anna Salemi, 12 Mart 2007'de Palermo'da doğmuştu.

Annesiyle babası 2005 yazında tanışmışlardı. Babası yirmi bir yaşındaydı ve babasının özel taksi şirketi olan Elite Car'da şoför olarak çalışıyordu. Annesi yirmi üç yaşındaydı ve Palermo Üniversitesi'nde klasik filoloji okuyordu.

Eolie Adaları'na giden feribotta birbirlerini fark ettiler ve güverteyi kaplayan turist kalabalığında gözleriyle birbirlerini aradılar. Lipari'de feribottan indiler. Her ikisinin yanında kendi arkadaş grupları vardı.

Ertesi gün Papisca Plajı'nda yeniden karşılaştılar.

Maria Grazia'nın arkadaşları ot içiyor, kitap okuyor ve siyaset tartışıyorlardı.

Franco'nun, tamamı erkek olan arkadaşları plajda top oynuyor, tenis maçı yapıyor ve kış boyunca spor salonlarında şişirdikleri kaslarını sergiliyorlardı.

Franco'nun yaklaşma biçimi oldukça kaba oldu. Topu her defasında, sözde yanlışlıkla, çıplak güneşlenen kızın yanına atıyordu.

Maria Grazia sonunda dayanamayarak, "Şu topu fırlatıp durmaktan vazgeç. Benimle tanışmak mı istiyorsun? Buraya gel de tanış kendini," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Franco onu pizza yemeye davet etti. İçkiyi fazla kaçıran Maria Grazia onu pizzacının tuvaletine sürükledi ve orada seviştiler.

Maria Grazia, onun gibi varoş biriyle birlikte olmasını yadırgayan bir kız arkadaşına, "Biliyorum, çok farklıyız. Ama birbirini tamamlayan da iki insanın farklılıklarıdır," diye itiraf etti.

Palermo'ya döndükten sonra görüşmeyi sürdürdüler ve ertesi yıl kız hamile kaldı.

Franco hâlâ ailesiyle yaşıyordu. Maria Grazia yurttan kalıyor, odasını bir arkadaşıyla paylaşıyor, akşamları Sant'Oliva Meydanı'ndaki bir şarap evinde çalışıyordu.

Zanchetta ailesi Bassano del Grappa'lıydı, babası Hi-Fi ekipmanları satan küçük bir şirkette yönetici, annesi de bir ilkokulda öğretmendi. Genç kız güneşi, denizi, Sicilya'yı ve yöre insanının özelliklerini seviyordu. Liseyi bitirince, ailesinin itirazlarına rağmen adaya yerleşmeye karar verdi.

Maria Grazia kürtaj olmayı aklına bile getirmediydi. Franco'ya seçimini yapmakta özgür olduğunu açıkladı, bebeği nüfusuna geçirebilirdi ya da kendisi bekâr bir anne olacaktı, her iki durum da mümkündü, ona göre değişen bir şey yoktu.

Franco ona evlenme teklif etti, çünkü sorumluluk sahibi bir adam bunu yapardı.

Altı ay sonra, Salemi ailesinin köklerinin geldiği köyde, Castellammare Belediyesi'nde evlendiler. Zanchetta'lara göre kızları bu görgüsüz taksi şoföründen çok daha iyisini hak ediyordu. Düğün törenine katılmadılar.

Genç çift balayına çıkmadı. Palermo'nun merkezindeki Politeama Tiyatrosu'na yakın, eski bir binanın üçüncü katındaki bir eve taşındılar.

Signor Salemi kalp rahatsızlığı olduğunu öğrendi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

Elite Car'ın bütün idaresini oğluna bırakarak işten elini eteğini çekti.

İki ay sonra, esmerliğini babasından, hatlarını annesinden alan küçük kızları Anna, ılık suyla doldurulmuş bir şişme havuzda dünyaya geldi.

"Anna'yı acılar çekerek doğurdum. Çünkü kadınlar, evlerinin huzurlu ortamında doğum yapacak güce sahiptir." Bu tuhaf tercihinin nedenini soranlara böyle karşılık veriyordu Maria Grazia.

Salemi ailesi gelinlerine tahammül edemiyordu. Ona "deli kız" diyorlardı. Dişi maymunlar gibi doğuran, ot içen birine başka ne denirdi?

Sonraki iki yılda Maria Grazia bebeğiyle ilgilendiği gibi, üniversiteyi de bitirdi ve geçici bir pozisyonla lisede İtalyanca ve Latince öğretmeni oldu. Bu arada Franco da aldığı yeni arabalar ve yeni personelle Elite Car'ı büyüt-müştü.

Karıkoca birbirinin yüzünü nadiren görüyordu. Adam akşamları yorgun argın, elinde hazır yemek paketleriyle eve dönüyor, sonra da yatağa devriliyordu. Kadın gündüzleri öğretmenlik yapıyor ve akşamları, kitaplarla dolu çalışma odasında bebeğini sallıyor, psikoloji, ekoloji ve kadın hakları konusunda yazılanları okuyordu. Günün birinde yayımlamayı ümit ettiği masallar yazmaya başladı.

Kimi zaman kavga ederlerdi; ama her ikisi de, anlamamakla birlikte, genel olarak birbirlerinin ilgi alanlarına saygı gösterirdi.

Ve bir zamanlar onları bir araya getirmiş olan aynı farklılıklar, her geçen gün biraz daha uzaklaşmalarına yol açan bir uçuruma dönüştü. Meselenin adını anmadan geçiştirmeye çalıştılar, her ikisinin de bunu bitiremeyeceği kesindi.

Franco'nun yaşlı ninesi öldüğünde, Castellammare'nin dışındaki bir kır evi ona miras kaldı. Evi satmak isti-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yordu, oysa Maria Grazia şehrin kirli havasında ve gürültüsünde yaşamaktan bıkmıştı. Anna kırlarda, doğanın içinde büyümeliydi. Franco ise taşınmak istemiyordu, işi Palermo'daydı.

"Bu da mesele mi? Hafta sonları gelirsin, hem sana annenden daha iyi yemek pişirmeyi öğreneceğime söz veriyorum," dedi.

Bankadan kredi çektiler ve ısı yalıtımlı pencereler, yeni bir ısıtma tertibatıyla yepyeni, güzel bir çatı yaptırarak kır evini elden geçirdiler. Maria Grazia organik bir sebze bahçesi kurdu, çünkü kızı, böyle söylüyordu, kimyasal pisliklerin bulaşmadığı taze sebzeler yemeliydi. Castellammare Lisesi'nde öğretmenlik yapmaya başladı.

Şehir ile köy arasında mekik dokuyarak geçirdiği bir yılın sonunda Franco, Elite Car'ın karşısındaki dükkân sahibine gönlünü kaptırdı. Bir akşam, şarabın verdiği cesaretle karısına her şeyi itiraf etti.

Maria Grazia kocasına sımsıkı sarıldı. "Senin adına çok sevindim. Önemli olan iyi bir baba olman ve her hafta sonu kızını görmeye gelmen, tıpkı hep yaptığın gibi."

O andan sonra, ilişkileri tıpkı bostandaki kabaklar gibi çiçek açtı. Maria Grazia, Franco'ya *Kurtlarla Koşan Kadınlar*'ı okuttu, onu üç renkli dumanlar çıkaran jetlemin Marsala'daki gösterisine götürdü.

Bir kerelik çakırkeyif olmanın ve alevlenen tutkunun sonucunda Maria Grazia yeniden hamile kaldı. Oğulları dünyaya geldi. Ona, Arjantin tangosunun büyük müzisyenin onuruna Astor ismini verdiler. Franco, Palermo'dan gidip gelmeye ve dükkân sahibi kadınla birlikte olmaya devam etti.

Kim bilir, belki de zamanla birliktelikleri eskisi gibi olacaktı. Ama Belçika'dan çıkagelen virüs, diğer milyonlarca aileyle birlikte onları da dünyadan silip süpürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

Franco ve Maria Grazia öldüklerinde, Anna dokuz, Astor dört yaşındaydı.

Kır evinin çatısı kuru yapraklar ve dallarla örtülüydü. Beyaz kolonlara dayanan revaklar giriş kapısını gizliyordu. Üst kattaki, kepenklerinin rengi solmuş iki pencere küçük bir terasa açılıyordu. Evin ön cephesindeki kireç boyalı bir nişte, üzeri kapari çalılıyla kaplı bir Meryem Ana heykeli vardı. Pembe sıvaları dökülmüştü ve az bir kısmı kalan yağmur oluklarından akan sular duvarlarda yeşil çizgiler çizmişti. Duvar sarmaşığı, sadece dört yılda evin bir cephesini kaplamıştı ve damarlı gövdesiyle dut ağacı, çatının üzerine, korumak istemişçesine dallarını uzatmıştı.

Anna demir giriş kapısını açtı ve arkasından kapatarak içeri girdi, bir toprak alanda son bulan patika yolda ilerledi. Sol taraftaki sebze bahçesi, ısırgan tarlasına dönmüştü. Diğer tarafta, siyah bir Mercedes hurdası ile Anna'nın yağmur sularını topladığı pas tutmuş varilin önündeki yabani otların arasında uzun tahta sıranın ucu görünüyordu. Arabanın yanında çıplak ve pislik içinde bir çocuk yere çömelmiş duruyordu. Bir tırmıkla taşlaşmış toprağı kazıyordu. Başında, siyah saç tutamlarını dışarıda bırakan bir bisikletçi kaskı vardı.

Küçük kız, kardeşini gördüğü anda yüreğinin hafiflediğini hissetti. "Astor!"

Çocuk başını çevirdi, kargacık burgacık dişlerini göstererek gülümsedi, sonra kazmaya devam etti.

Anna bitkin bir halde yanına oturdu.

Gözlerini, kızın soyulmuş dizlerine ve çizik içindeki bacaklarına dikti.

"Bunu sana bir duman canavarı mı yaptı?"

"Evet."

"Nasıldı?"

"Kötü."

"Onu yendin mi?"

"Evet."

Astor kollarını iki yana açtı. "Kocaman mıydı?"

"Bir dağ kadar."

Çocuk deliği gösterdi. "Bu bir kapan. Gergedanları ve fareleri yakalamak için."

"Güzelmiş. Karnın aç mı?"

Kardeşi sırtını dikleştirerek gerindi. Dal gibi bacakları ve şiş karnıyla zayıf bir çocuktü. Tahta gibi dümdüz göğsünün üzerindeki meme uçları iki mercimek tanesine benziyordu, incecik yüzünde, tıpkı taze bir meyvenin üstüne konmuş aceleci arılar gibi, dünyayı anlamaya çalışan kocaman mavi gözleri vardı.

"Çok değil." Bir eliyle pipisini tuttu ve lastik gibi çektişirdi.

Ablası hafifçe omuz attı. "Şunu yapmayı keser misin?"

"Neyi?"

"Sen ne olduğunu iyi biliyorsun."

Astor'un pipisine takıntısı vardı. Bir keresinde onu çepeçevre bantlamıştı; sökmesi tam bir işkence olmuştu.

Anna sırt çantasını yere indirdi. "Sen nasıl oldu da acıkmadın?"

"Güzel bir şeyler buldun mu?"

Anna başını evet anlamında salladı, bir elini kardeşinin omzuna attı ve birlikte eve doğru yürüdüler.

Maria Grazia Zanchetta'nın rustik mobilyalar ve İran halılarıyla döşediği tonoz tavanlı güzel salonu çöplüğe dönmüştü. Pencereleri kartonla kaplıydı ve loş ışıkta dağ gibi yığılmış şişeler, kavanozlar, kitaplar, oyuncak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

lar, yazıcılar, gazeteler, bisikletler, cep telefonları, plastik torbalar, elbiseler, radyolar, tahta parçaları, pelüş oyuncaklar ve yataklar göze çarpıyordu.

Pencereden sızan gün ışığı, mutfaktaki et ve tonbalığı konservesinin artıklarıyla ziyafet çeken sinekler ordusunun üzerinde parlak şeritler çiziyordu. Yer döşemesinin yağlı yüzeyinde hamamböcekleriyle karıncalar cirit atıyordu. Mermer masanın üstü onlarca su, Coca-Cola ve Fanta şişesiyle kaplıydı.

Anna nefes almadan içti. "Az daha susuzluktan ölecektim."

Astor burnunu çantanın içine soktu. "Pil buldun mu?"

"Hayır."

Pil çok değerliydi ve zor bulunuyordu, neredeyse pillerin tamamı bitikti. Küçük kızın el feneri için sakladığı bir tane yedek pil vardı ve onu da Astor'un eline verecek olsaydı oğlan bunu müzik dinlemek için harcardı.

Anna çantasından bir kutu fasulye konservesi çıkardı. "İster misin?"

Oğlan parmağını hayır der gibi salladı.

Küçük kız bir kaşını havaya kaldırarak ona şüpheyle baktı. "Ne yedin sen?"

"Hiçbir şey. Vücudum titriyor."

Elini kardeşinin alınına götürdü. "Yanıyorsun sen." Kızıl olamazdı, henüz yaşı çok küçüktü, ama yine de telaşa kapıldı. "Üstüne bir şeyler giy."

"Canım istemiyor."

"Giyin." Çantasından kocaman beyaz bir tüp çıkardı. "Yoksa bunu sana vermem."

"O ne?"

"Koş."

Ablasının elindeki tüpü kapmak için zıplamaya başladı.

"Git hadi!" Anna evden dışarı çıktı, tahta sıraya oturdu ve bir bıçakla fasulye konservesini açtı.

Astor iki dakika sonra üzerinde paçavraya dönmüş, dizlerine düşen bir montla çıkageldi. "Hediyem?"

Kız sözünü tuttu. "Bence hoşuna gidecek."

Çocuk meraklı gözlerle tüpü inceledi, tıpasını kaldırdı ve emmeye başladı.

Anna elinden çekip aldı ve onu yere itti. "Ben sana bin defa ne söyledim?" Çocuk yerden kalkmaya çalıştı, ama kız kalkmasını engelleyerek, bir ayağını oğlanın göğsüne bastırdı. "Ben sana ne söyledim?"

"Bir şeyi ağzıma tıkıştırmadan önce okumam ve koklamam gerektiğini."

"E, bu yaptığın ne peki?"

Astor kurtulmaya çalışarak ablasının ayağını tuttu. "Ama sen hoşuma gideceğini söyledin. Demek ki iyi bir şey."

"Ne fark eder. Sen her zaman okumalısın." Tüpü ona geri verdi. "Hadi."

Çocuk bir gözünü kırpıştırarak ufladı. "Ne... Nes... Nest..." Okumayı kesti ve parmağıyla bir harfi gösterdi. "Bu ne?"

"O bir aksan."

"E, ne işe yarıyor?"

"Hiçbir işe yaramıyor."

"Nestlé. Yo... yoğ... yoğun... yoğunlaştı... yoğunlaştırılmış sü... süt."

Astor bir eliyle kulağını tutarak sessizce tüpü emmeye devam etti.

Anna öğleden sonrayı, evin girişindeki tahta bankta uyuklayarak geçirdi. Köpekle mücadele ederken aldığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

darbenin acısını yeniden duymaya başladı. Arabaya çarptığı kalça kemiğinde bir morluk oluşmuş, iki elinin tarak kemikleri de şişmişti.

Astor yanında, battaniyenin altındaydı. Alnına dokundu, yanıyordu.

Kız eve gitti, el fenerini alarak merdivenleri çıktı ve kapalı duran kapıya kadar koridor boyunca koştu. Ayak-kabılarını çıkardı, lambayı açtı ve pantolonunun cebinden çıkardığı anahtarı kapının kilidine soktu.

Kapıyı açar açmaz bir ışık demeti yerde serili rengârenk damalı halıyı ve ortasında bir dizüstü bilgisayarı bulunan çalışma masasını aydınlattı. Duvarlar çocuksu resimlerle kaplıydı. Evler, hayvanlar, çiçekler, dağlar, nehirler ve kocaman kırmızı bir güneş. Işık, koyu ahşap bir komodinin, bir kitap rafının, çalar saatli bir radyonun, abajurun ve oradan da pirinç başlı, çift kişilik yatağın üzerinde gezinip durdu. Kırmızılı mavili yatak örtüsünün üzerinde, ellerini göğsünde kavuşturmuş yatan bir iskelet vardı. Ayaklardaki en küçük eklemlerden kafatasına kadar, bir iskeleti oluşturan tam iki yüz altı kemik, siyah bir fırçayla çizilmiş küçücük geometrik şekillerle dekore edilmişti. Alnının ve elmacıkkemiklerinin üzerine yüzükler ve küpeler, göz çukurlarına lekeli serçe yumurtaları yerleştirilmişti. Boyun omurlarına ve kaburga kemiklerine sıra sıra inciler, altın zincirler, ametist ve benzeri renkli taşlardan kolyeler sarılmıştı.

Anna çalışma masasının başına geçti, el fenerini masanın üstüne koydu ve hırpalanmış bir defterin sayfalarını açtı. Kahverengi kapağında "ÖNEMLİ ŞEYLER" yazıyordu.

Yuvarlak ve okunaklı elyazısının doldurduğu ilk sayfayı sessizce okudu.

Benim canım yavrularım, sizi çok seviyorum. Kısa bir süre sonra annesiz kalacaksınız ve tek başınıza bununla mücadele etmeniz gerekecek. Siz akıllı, zeki çocuklarsınız, başaracağınızıza eminim.

Hayatla mücadele etmenize ve tehlikelerin üstesinden gelmenize yardım edecek bazı talimatların bulunduğu bu defteri size bırakıyorum. Ona gözünüz gibi bakın ve her şüpheye düştüğünüzde açın okuyun. Anna, kardeşine okuma yazma öğretmelisin, böylece Astor da bu satırları tek başına okuyabilmeli. Bazı tavsiyelerin yaşadığınız dünya için yararlı olmadığını fark edeceksiniz. Kurallar mutlaka değişecektir, bunu tahmin edebiliyorum. Ancak bu kuralları düzeltmek ve hatalardan ders çıkarmak size düşüyor. Önemli olan her zaman aklınızı kullanmanızdır.

Anneniz bütün dünyayı saran bir virüs yüzünden aranızdan ayrılıyor.

Virüs hakkında bildiğim her şeyi bu defterde size olduğu gibi anlatıyorum. Çünkü siz onu hak etmiyorsunuz.

VİRÜS

1) Herkes virüse yakalandı. Erkekler ve kadınlar. Büyüklere ve küçükler. Çocuklarda da virüs var, ama uyku halinde ve zarar vermiyor.

2) Siz büyüdüğünüzde kendini gösterecektir. Anna, kunktan kan gelmeye başladığında büyümüş olacaksın. Astor, sen de sertleşen pipinden sperm denilen beyaz bir sıvı geldiğinde.

3) Virüs, çocuk sahibi olmanıza izin vermez.

4) Kısa bir zaman sonra büyüdüğünüzde vücudunuzda kırmızı lekeler belirmeye başlayacak. Bu lekelerin ortaya çıkması bazen çabucak oluyor, kimi bazen de zaman alıyor. Virüs,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

vücutta büyüdüğünde, öksürük başlıyor, insanın nefes alması zorlaşıyor, bütün kasları ağrıyor, burun deliklerinde ve ellerin üzerinde yaralar oluşuyor. Sonra da ölüm geliyor.

5) Bu kısım çok önemli ve sizin bunu asla unutmamanızı anızı istiyorum. Dünyanın bazı yerlerinde virüse yakalanmış ama hâlâ hayatta olan yetişkinler var; onlar çocukların hayatını kurtaracak bir ilaç hazırlıyorlar. Bu ilaç kısa zamanda size ulaşacak ve sizi tedavi edecektir. Buna güven duymalı ve inanmalısınız.

Anneniz bir daha yanınızda olamasa da sizi her zaman çok sevecek. Nerede olursa olsun, sizi sevmeye devam edecek. Babanız da öyle. Siz ikiniz de birbirinizi sevmelisiniz ve asla ayrılmamalısınız. Siz kardeşsiniz.

Bu kısmı ezbere biliyordu, yine de her zaman tekrar tekrar okurdu.

Defterin ortalarındaki bir sayfayı açtı.

ATEŞ

İnsan vücudunun normal sıcaklığı 36,5 derecedir. Bunun üzerindeyse ateşin var demektir. Vücut sıcaklığının 37 ile 38 derece arasında olması sorun teşkil etmez. Bunun üzerine çıkarsa ilaç almak gerekir. Ateşi ölçmek için termometre kullanın. Mutfaktaki ikinci çekmecede bir termometre var. Camdan yapıldığı için yere düşürmemeye dikkat edin, kolayca kırılır. (Bir tane de plastik termometre var, pille çalışıyor, ama bunun daha ne kadar süre dayanacağını bilmiyorum.) Termometreyi kolunuzun altına koyun ve beş dakika bekleyin. Saatiniz yoksa içinizden ağır ağır beş yüze kadar sayın ve sonra gümüş çizginin nerede durduğuna bakın. Çizgi 38 derecenin ötesinde duruyorsa antibiyotik denilen ilaçlardan alın. Bunları bir hafta boyunca günde iki kez almanız gerekiyor. Evde bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dolu antibiyotik ilaç var. Augmentin, Mondex, Aziclav, Cefepim. Öteki ilaçlarla birlikte hepsini yeşil dolaba koydum. Bittiğinde eczanelere ya da başka evlere gidip arayın. Bulamayacak olursanız, ilaç kutusunun içindeki küçük kâğıda bakın, orada etken maddenin ne olduğu yazılıdır, sonu "in" ya da "ina" ile biten bir sözcük varsa, tamam demektir. Amoxicillina, cefazolin gibi. Ayrıca çok su içmeniz gerekir.

Anna saçlarını iki eliyle kulaklarının arkasına yerleştirdi ve defteri kapattı.

Cam termometre kırılmıştı. Plastik olan da artık çalışmıyordu. Annesinin ilaç dolabına bıraktığı antibiyotikleri fareler yemişti. Castellammare'deki Minerva Eczanesi köyle birlikte yanıp kül olmuştu.

Termometre olmadan da yapabiliirdi. Astor'un vücudu alev alev yanıyordu, ama ilaç aramaya gitmek için saat çok geç olmuştu, ertesi sabahı beklemek zorundaydı.

Defteri yerine kaldırdı, odadan çıktı ve kapıyı kilitledi.

Güneş ormanın ardında kaybolmuştu, bunaltıcı bir hava vardı.

"Hadi Astor, yukarı çıkıyoruz!"

Çocuk başı önünde, gözleri kapalı ve kolları iki yana düşmüş bir halde ablasının peşinden yürüdü.

Üst kattaki odaları evin diğer yerlerine göre biraz daha düzenliydi. Yemek artıkları yoktu; sadece giysi, oyuncak ve farklı şekil ve ebatlardaki şişe yığınlarıyla doluydu oda. Her iki komodinin de üzeri yüzlerce erimiş mum şalesiyle kaplıydı. Arkasındaki duvarsa isten simsiyah olmuştu.

Anna kardeşinin üstünü örttü, su içirdi ama çocuk hepsini kustu.

Alt kata indi. Hatırladığı kadarıyla yeşil dolapta, fare pisliklerinden başka bir şey yoktu. Hapları kemiren, sonra da iyileşiveren, yüksek ateşli bir fareler ordusu hayal etti.

Salonda bir kutu Crescina buldu. Sonu "ina"yla bitiyordu, ama antibiyotik olup olmadığından emin değildi. Küçük kâğıtta her yaştaki erkek ve kadın için uygun besin takviyesi olduğu ve saç dökülmesine karşı tavsiye edildiği yazıyordu. Kardeşinin saçları dökülmüyordu, ama bunun ona bir zararı olmazdı. Bir de Dafalğan fitil buldu. Ateş ve baş ağrısı için iyi.

Astor'a bir tane Crescina yutturdu, sonra kutudan bir fitil çıkardı. "Bu da popoya."

Çocuk şüpheli gözlerle ona baktı. "Bir seferinde popoma kalem sokmuştum ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Çiğnesem olmaz mı?"

Anna omuzlarını yukarı çekti. "Bir farkı olmasa gerek."

Çocuk yüzünü buruşturarak fitili ağzında çiğnedi, sonra titreyerek yorganına sarındı.

Ablası bir mum yaktı ve kardeşinin yanına uzanarak gözlerini tavana dikti, ısıtmak için ona sarıldı. "Bir masal ister misin?"

"Evet..."

"Hangisini?"

"Güzel bir tane."

Anna annesinin kendisine hediye ettiği masallar kitabını hatırlamaya çalıştı. En sevdiği, zavallı Nicola'nın yani Balık Cola'nın hikâyesini anlatan masaldı. "Bu masal, bir kralın olduğu, Dışarı'nın olmadığı ve Büyüklerin hâlâ yaşadığı bir zamanda geçer. O zamanlar Sicilya'da Balık Cola isminde bir çocuk yaşamış, bu çocuk tıpkı bir balık gibi denizin en derinlerinde yüzermiş."

Astor ablasının elini sıktı. "Ama denizin her tarafı suyla kaplı değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet, ayrıca tuzlu olduğundan deniz suyu içilmez. Balık Cola o kadar güzel yüzüyormuş ki denizin altında göz gözü görmeyen, en karanlık yerlere kadar inebiliyormuş. Denizin dibindeki batık gemilerden hazineleri topluyor sonra da onları suyun yüzeyine çıkarıyormuş. Her yerde adından söz edilmeye başlayınca, bir gün kral onu denemek istemiş.”

“Neden?”

“Çünkü her şeye krallar karar verir. Böylece kral bir altın kadehi denize atmış ve Balık Cola da derhal onu bulup getirmiş. Bunun üzerine kral, gemisiyle uzaklara açılmış ve başından çıkardığı tacını denize fırlatmış. Balık Cola suya atlamış ve uzunca bir süre suyun altında kalmış. Gemidekiler tam kadeh tokuşturuyorlarmış ki...”

Astor, başparmağını emerken, “Kadeh tokuşturmak ne demek?” diye ağzının içinde geveledi.

“İçki bardaklarını ya da şişelerini birbirine çarparak kutlama yapmak. Gemidekiler kutlama yaparken çocuk da elinde kralın tacıyla dönmüş. Ne var ki kral bundan da pek memnun olmamış. Parmağındaki değerli yüzüğü çıkarmış ve onu öyle yüksek bir yerden atmış ki dibi boylamadan önce yüzüğün havada kat ettiği yol, denizdeki çapanın ipinden bile uzunmuş. Kral yüzünde bir tebessümle, ‘Ne dersin Nicola, buna cesaretin var mı?’ diye sormuş. ‘Elbette majesteleri,’ demiş Balık Cola. Derin bir nefes almış ve suya dalmış. Gemideki herkes gözünü ayırmadan lacivert denize bakıyormuş. O sırada geminin, altı derin mi derin bir uçurum olan denizin üzerinde bir şişe mantarı gibi yalpaladığını, öyle ki bir taş atsan ancak ertesi gün dibi boylayacağını bilmiyorlarmış. O dipsiz karanlıkta hiç kimsenin daha önce görmediği, hatta hayal bile edemeyeceği varlıklar yaşıyormuş. Şeffaf bedenleriyle upuzun yılanlar, kabak tarlaları gibi alabildiğine geniş ve ısl ısl parlayan dil balıkları,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kollarıyla bir apartmanı bile un ufak edecek kadar büyük ahtapotlar görmüş. İki gün boyunca onun geri dönmelerini beklemişler. Sonunda kral, önce ağzını kocaman açarak esnemiş, sonra da denizcilere, 'O öldü. Saraya dönüyoruz,' diye emretmiş. O sırada Balık Cola denizden çıkıvermiş. Beti benzi solmuş. Elinde kralın yüzüğünü tutuyormuş. 'Majesteleri, size önemli bir şey söylemem gerekiyor. Öylesine derinlere indim ki, orada Sicilya'nın üç sütuna dayandığını gördüm. Sütunlardan biri tamamen kırılmış, belli ki kısa süre içinde yıkılacak...' Anna, derin derin solurken parmağını emmeye devam eden kardeşine baktı. "'Sicilya denizin dibini boylayacak,' demiş. Kral, durup düşünmüş. 'Sevgili Balık Cola, şimdi sana vereceğim emrin ne olduğunu biliyor musun? Derhal oraya git ve batmaması için adamızın köşesinden sıkıca tut.' Çocuk bir daha asla göremeyeceği güneşe, göğe ve kıyıya son kez baktıktan sonra, 'Baş üstüne kralım,' demiş. Öyle derin bir nefes almış ki havayı, bulutları, sahildeki kuru yosunları içine çekmiş, sonra denize dalmış. O günden sonra bir daha hiç çıkmamış." İşte böyle. Masal bitti.

Astor, boynunu bükmüş uyuyordu.

Anna, denizin dibinde Sicilya'yı bir köşesinden sıkıca tutan o zavallılığı düşündü. Kendisini, bir balıkadam gibi denizin dibine inerek çocuğun yanına gittiğini ve ona kralının, hatta bütün maiyetinin öldüğünü, Sicilya'nın artık sadece çocuklara kaldığını anlatırken hayal etti.

Fasulyesini yedi, çiçek serasında bulduğu Amaro Luciano acı likör şişesini çıkardı. Şişeyi mumun alevine doğru tuttu. Etiketin üzerinde bir elini beline dayamış, ötekiyle de kır çiçekleriyle dolu bir sepet tutan öfkeli bir köylü kadın vardı.

Tıpkı Rigoni Öğretmen.

Sınıfta patırtı olduğunda o da böyle dururdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tadına baktı. Öyle tatlıydı ki ayak parmaklarının ucuna kadar içinin burulduğunu hissetti.

Büyüklerin bazı şeylerini anlamıyordu. Madem bu kadar tatlı, ne diye ona acı likör diyorlar?

Gözkapaklarının ağırlaştığını hissedene kadar içti. Pencerenin ardında, boya fırçasından etrafa sıçramış beyaz lekeler gibi milyonlarca yıldız gökyüzünü kirletiyordu ve ağustosböcekleri şarkılar söylüyordu. Soğukların gelmesiyle çekip gideceklerdi. Onları hiç görmemişti, ama çıkardıkları sese bakılırsa her biri kocaman olmalıydı.

Kardeşine sarılmış halde uyandı. İkisi de öyle çok terlemişti ki yatak sıırsıklam olmuştu. El fenerini yaktı, Astor'un üzerine tuttu. Yüzünü yastığa gömmüş, dışlerini gıcırdatıyordu.

Yerden su şişesini aldı ve midesi dolana kadar içti. Dışarıda hayat durmuş gibiydi, gecenin sessizliğini bozan sadece bir gece kuşunun ısrarlı çağrısıydı, bir de Astor'un derin solukları.

Yataktan kalktı ve taze havanın keyfini çıkarmak için balkona çıktı. Paslanmış parmaklıkların ve birer karanlık silueti andıran ağaçların ilerisinde, ovanın küle dönmüş ve suskun enginliği uzanıyordu.

Bir kuş, araç gereç kulübesinin arkasındaki incir ağacından *viiiuu viiiuu* diye sesleniyordu. O hiç büyüyen, ufak tefek bir ağaçtı, ama son iki yılda boy atmış, dalları yere değer olmuştu.

Bir zamanlar annesinin halatlar geçirerek bu ağaca salıncak kurduğunu, babasının da, "İncir, hain bir ağaçtır, kolay kırılır," dediğini hatırladı.

Fakat şimdi düşününce bundan o kadar da emin değildi. İncir ağacının bir hain olduğunu belki bir yerlerde okumuştı, belki de o anda uydurmuştu. Anılar sık sık

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

yazılmış şeylerle ya da rüyalarla harmanlanıyor, üstelik en çok emin olduklarımız bile zamanla, tıpkı bir bardak suya daldırdığımız fırçanın ucundaki suluboyalar gibi sili-likleşiyordu.

Palermo'yu düşündü. Penceresi, ekranların önünde oturan insanlarla dolu, kalabalık bir ofise bakan evlerini. Anlamsız bir dolu şeyi hatırlıyordu. Salondaki siyah beyaz damalı yer döşemesini. Hamur açmak için oklavayı içinden geçirdikleri delikli mutfak masasını. Köşeleri paslı çamaşır askısını. Fakat ne büyükbabası Vito'nun ne de büyükannesi Mena'nın yüzünü hatırlıyordu. Doğrusu, Büyüklerin yüzleri her geçen gün kayboluyordu. Yaşlıların saçları beyazdı, erkeklerin bir kısmı sakallıydı, kadınlar saçlarını boyatır, yüzlerine boyalar sürer, üzerlerine parfüm sıkarlardı. Akşamları bir barda oturur, kadehlerindeki şarabı içerlerdi. Bir dolu garson olurdu etrafta. Palermo'daki restoranlarda sana parmesanlı patlıcanla spagetti getirirlerdi.

Annesi son zamanlarında Palermo'dan nefret eder olmuştu, çünkü Palermo'lular karantinaya girmek istemiyorlardı. Kızıl hastalığı henüz Castellammare'ye gelmeden çok önce annesinin onu okula göndermekten vazgeçtiğini hatırlıyordu. Mutfağa ve salona tıka basa istiflediği erzakla evin içine barikat kurmuştu.

Bir akşam babaları Mercedes'iyile eve gelmişti. Araba parke yolda savrulurken tahta banklara çarpmış ve kornası çalmaya başlamıştı. Babası adeta bir ölü gibi çıkmıştı içinden ve arabadan inen adam sanki o değil de başka biriydi. Virüs yüzünden gözleri şişmiş, harap olmuş suratının her yerini lekeler basmıştı. Kapıya kadar sürüne sürüne gelmiş, ama annesi onu içeri almamıştı. "Git buradan! Sen mikropusun!" diye bağırıyordu.

Adam iki yumruğunu birden kapıya vuruyordu. "Çocukları görmek istiyorum. Sadece bir saniye. Bana çocuklarımı göster, sadece bir saniye."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Git buradan. Bizi öldürmek mi istiyorsun?”

“Maria Grazia, aç şu kapıyı, sana yalvarırım...”

“Tanrı aşkına, git. Çocuklarını biraz olsun seviyorsan git buradan, uzaklaş.” Zavallı anne ağlayarak olduğu yere çökmüştü. Adam yalpalayarak Mercedes’ine binmişti ve başı cama dayalı, ağzı sonuna kadar açılmış bir halde orada öylece kalakalmıştı.

Anna kanepenin sırtına çıkmış, pencereden ona bakıyordu. Annesi perdeyi sıkıca kapatmıştı ve onu kucağına alarak Astor’la birlikte kendi yatağına yatırmıştı. Annesinin bir şey söylemesini bekliyordu, oysa üçünün de ağzını bıçak açmamıştı.

Ertesi gün babaları ölmüştü. Annesi telefon etti, onu alıp götürdüler.

Ona veda edebilir, onun yanında olabilirdi, ama annesi bu virüsün çocuklara bulaşmadığını henüz bilmiyordu.

Kısa bir süre sonra sıra annesine gelmişti.

O günlerden geriye kalan görüntüler oldukça bula-nıktı. Her gün yarı çıplak halde, masanın bir köşesinde hiç durmadan yazan bir anne. “Önemli Şeyler” defterini dolduran bir anne. Omuzlarından aşağı püskül püskül dökülen ve yüzünü gizleyen sapsarı, upuzun kirli saçlar. İncecik ayak bilekleri. Uzun baldırları. Yerde kıvırdığı ayak parmakları. Kordonu çözülmüş incelik sabahlığının içinden görülen karnının oyukluğu. Boynunda ve bacaklarında kırmızı lekeler. Ellerinin ve dudaklarının üzerinde oluşmuş kabuklu yaralar. Öksürmesi kesilmeyen bir anne.

Üstünden çok zaman geçmiş olmasına rağmen içindeki özlem öyle güçlüydü ki, Anna ne zaman bunları düşünse derin bir kuyuya düştüğünü ve bir türlü içinden çıkamadığını hissedirdi.

Yeni gün, bir beyaz bulut sürüsünü masmavi gökyüzüne salıverdi.

Astor'un ateşi biraz düşmüştü, ama henüz tam iyileşmiş sayılmazdı. Yüzünün tamamını kaplayan iri gözleriyle etrafına şaşkın şaşkın bakan bir civcivi andırıyordu. Anna, ona ne zaman bir şey içirse oğlan sarı sarı safra çıkarıyordu.

Bitkin bir halde ona bakıyor, eliyle midesini sıvazlayarak, "Buram ağrıyor," diyordu.

"Beni iyi dinle, sana ilaç bulmaya gideceğim. Çabucak dönerim."

"Ben de seninle geleyim."

"Bunu yapamayacağını biliyorsun. Duman canavarlarının seni kapmasını ister misin?"

Çocuk başını salladı. "O zaman sen de gitme."

"Sana bir hediye getireceğim."

"Hediye falan istemiyorum."

Anna başını salladı. "Bu imkânsız."

Astor yüzünü astı, başını öteki tarafa çevirdi.

"Noel'i önceden kutlamaya ne dersin?"

Çocuk bir anda heyecanla başını ona çevirdi. "Noel mi? Sen ciddi misin? Sahiden mi?"

"Tabii."

"Peki hediye buldun mu?"

"Elbette."

"O zaman ben saklanayım mı?"

"Saklan."

Astor yorganın altına girdi. Anna annesinin odasının kapısını açtı ve çalışma masasının çekmecesinden bir CD çalar çıkardı. Sonra başına Noel Baba şapkasını ve ayaklarına da kırmızı kar botlarını geçirdi. Gönülsüzce, bir dolabın üstünden Astor'un eline geçmesin diye sakladığı pelüş kirpiyi aldı. Doğum gününde büyükannesi Mena kendisine hediye etmişti. Astor bunu ne zamandır istiyordu, ama her defasında ona olmaz demişti. Pelüş oyuncacı bir gazete kâğıdına sardı.

“Geliyor musun? Ben hazırım,” diye bağırdı Astor.

Anna CD çaların düğmesine bastı ve şarkı bangır bangır çalmaya başladı.

Noel kutlamasında George Benson’un “The Ghetto” adlı parçasını kullanırdı. Nedenini bilmiyordu. Belki sürükleyici bir ritmi olduğundandı, belki de onu otoyollardaki restoranların kafelerinden birinde, tam Noel ağacının yanında bulduğu içindi.

Hemen dans etmeye başladı. Elleri kalçasında, kıcını sağa sola, başını da yemini gagalayan bir güvercin gibi, ileri geri hareket ettirerek yaptığı bir danstı. Kardeşi, yorganın altında titreyen bir tepecik gibiydi. Şarkıyı söyleyerek oğlanın yanından geçti, bir sıçrayışta sandalyenin üstüne çıktı ve parmaklarını uzatarak saydı: “Büür... İki... Ve üç. Hadi, Ghetto! Sıra sende.”

Yorgan bir tarafa uçtu, Astor dansa başladı. El bileklerini oynatıyor, arada bir elleriyle başına vuruyordu. Onun Noel dansı da böyleydi.

Anna rahatlamıştı. Kardeşi dans edince ağrısı sancısı bitiyordu. Belki de kendisini evde tutmak için mızırdanıyordu. Ama kusuyordu.

“Hediye! Hediye ver, hadi!”

Anna paketi çıkardı ve kardeşine uzattı.

Astor paketi parçalayarak açtı ve oyuncağa baktı. “Benim mi? Gerçekten mi?”

“Evet, senin.”

George Benson oranın bir getto olduğunu söylerken, iki kardeş dans etmeye başladı.

Anna sırt çantasına bir şişe su, bir kutu bezelye konservesi, bir bıçak, çalışır durumda iki pil ve Massimo Ranieri’nin ikili CD’sini koydu.

Yeni pelüş kirpisiyle çoktan yatağına girmiş olan Astor’a veda etti ve yola koyuldu.

3.

Anna, Astor'u tek başına evde bıraktığı ilk zamanlarda, henüz Mannino'ların çiftliğinden öteye geçmemişti. Annesinin bıraktığı stoklar sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi, ama bir yıl sonra birkaç kutu mısır konserve-sinden başka bir şey kalmamıştı evde, üstelik o da Astor'a dokunuyordu.

Çiftlik, ormanın kıyısındaydı. Kırmızı kiremitli çatısıyla uzun, alçak bir yapıydı. Tam önünde metal çitle çevrili ahırlar vardı. Bir tarafta kuru ot balyalarıyla samanlık.

Kızıl hastalığı, karıkoca Mannoni'leri alıp götürmüştü ve tek başlarına hayatta kalamayacak kadar küçük olan çocukları ranza yataklarında son nefeslerini vermişlerdi. Köylüler tedbirli insanlardı, mutfağın arkasındaki kilerde yok yoktu; patlıcan konserve-leri, enginar turşuları, kavanozlar dolusu reçeller, marmelatlar ve şarap şişeleriyle domuz butları. Eksikleri tamamlamaya oraya giderdi Anna. Fakat bir gün her şeyin silinip süpürülmüş olduğunu gördü. Birileri oraya uğramış, ne var ne yok alıp gitmişti. Kalanı yerlere saçılmıştı.

Keşif menzilini genişletmek zorunda kaldı. Önüne çıkan ilk eve girer, cesetlerin, sineklerin ve farelerin arasından doğruca kilere yönelirdi. İlk zamanlar eliyle yüzünü örterek şarkı söyler, parmaklarının arasından etrafı

gözetleyerek evin içinde gezinirdi; yerdeki cesetlerin tuhaf ve değişmez varlıklar olduğuna alışması uzun sürmedi. Her birinin aldığı pozisyon ve ifade birbirinden farklıydı, ayrıca rutubetin derecesine, ışığın gücüne, havalandırmaya, böceklerle ve leş yiyen diğer hayvanlara göre, cesetler morina balığı filetolarına ya da iğrenç bulamaçlara dönüşüyorlardı.

Astor'un peşinden gelmesini ya da evde kendisine zarar vermesini önlemek için dışarı çıkmadan önce onu pelüş oyuncakları ve bir şişe suyla birlikte merdiven altındaki kilere kilitliyordu. Çocuk, önceleri kilerin kapısını yumruklayarak ağılıyor, ablasına yalvarıp yakarıyordu, ama fazla uyanık olduğundan bu tutsaklığın olumlu yanlarını keşfetmekte gecikmedi: Ablası kilitlediği kapıyı her defasında yeniden açıyor ve ona yiyecekler, hediyeler getiriyordu.

Astor yer altında bulunduğu sırada, orada yaşayan hayvanların karanlıkta döşemenin altından dışarı çıktıklarını anlatıyordu. "Kertenkeleye benziyorlar ama başlarının üstünde sarı tüyleri var ve benimle konuşuyorlar."

Anna, buluşundan memnundu. Kendisi özgürce hareket edebiliyor, kardeşi dışarıdaki yıkımı görmüyor ve sonrasında parfüm koklasan bile kurtulamadığın cesetlerin tatlımsı kokusunu duymuyordu.

Ne var ki zamanla Astor yeniden kapris yapmaya başladı. Önce ışık isterim diye tutturdu, ama Anna'nın kilerde onun için bir mum yakması elbette söz konusu olamazdı. Sonra da koca başlı kertenkelelerin kendisini artık orada istemediklerini ve kötü sözler söylediklerini iddia etmeye başladı.

Derken sorular dönemi geldi. Ormanın sonunda ne var? Neden seninle Dışarı'ya gelemiyorum? Orada hangi hayvanlar yaşıyor?

Anna kardeşini kilere kapanmaya razı etmek için

her akşam ona Dışarıyla ilgili öyküler anlatırdı. Soluk alışları düzene girip başparmağı ağzından düşünceye kadar masalları sessizce dinlerdi.

Büyülü ormanın ötesi, yani Dışarı ölü bir yermiş. Tanrı Danone'nin (çok özlediği çikolatalı pudunglerin onuruna ona bu ismi vermişti) hışmından kaçıp kurtulan ne bir insan, ne bir hayvan ne de bir çocuk varmış. Tanrı'nın ulaşamadığı bu sık ağaçlı ormanda yaşama şansı bulan sadece ikisiymiş. Hayatta kalmayı başarabilen az sayıda hayvan da oraya sığınmış. Ağaçların ötesinde, hayatların yaşadığı oyuklar ve viraneler bulunuyormuş. Çukurların dibindeki yiyeceklerle diğer öteberiler dışarı uzanmış. Kimi zaman tonbalığı konserveleri kimi zaman mısır gevreği kutuları, kimi zaman da elbiseler ve oyuncaklar filizlenerek çukurdan dışarı taşarmış. Bu dünyada Tanrı Danone'nin hizmetkârları, duman canavarları etrafta gezinirmiş. Onlar, karşlarına çıkan herkesi öldüren siyah gaz bulutundan devlermiş. Bazı akşamlar, Anna'nın masallarındaki bu duman canavarları *Büyük Dinozorlar Kitabı*'ndaki tarihöncesi hayvanlara dönüşürmüş. Çiğ çiğ yemek için Astor'un çiftliğinden dışarı adım atmasını beklerlermiş.

"Kaçamaz mıyım? Ben çok hızlı koşarım."

Anna çok katıydı. "İmkânsız. Hem duman canavarları olmasa bile orada zehirli bir hava var, seni öldürebilir. Tel örgüleri geçersin ve birkaç metre gidemeden ölürsün."

Astor dudaklarını ısıırıyordu, bu pek aklına yatmıyordu. "Peki sana neden bir şey olmuyor?"

"Çünkü sen daha küçük bir bebekken annem bana özel bir ilaç verdi, canavarlar bana hiçbir şey yapamıyor." Bazen de ona, "Ben büyülüüyüm. Böyle doğmuşum. Ben ölünce büyü sana geçecek, böylece sen de dışarı çıkabileceksin, yiyecek bulmaya tek başına gidebileceksin," diyordu

“Senin ölmen için sabırsızlanıyorum. Duman canavarlarını görmek istiyorum.”

Anna kardeşine ölümün ne olduğunu açıklama gereği duydu. Etrafları cesetle kaplıydı, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Fare ve kertenkele yakalıyor, onları kardeşinin gözü önünde öldürüyordu.

“Gördün mü? Şimdi öldü. Sadece cansız bedeni kaldı, içinde artık hayat yok. Ona istediğini yapabilirsin, ama o hiçbir şekilde hareket edemez. Gitti. Senin de başına çekiçle vursam sana da aynısı olur, doğruca öteki dünyayı boylarsın.”

“Öteki dünya nerede?”

Anna’nın sabrı taşıyordu. “Bilmiyorum. Ormanın sonunda. Ama dünya yansa ve ateş ayaklarının altını yalasa bile, orası her zaman karanlık ve soğuktur. Üstelik orada kimsecikler yoktur, insan hep yapayalnızdır.”

“Annem bile mi?”

“Annem bile.”

Astor bir türlü pes etmiyordu. “Öteki dünyada insan ne kadar kalır?”

“Sonsuza dek.”

Bu uzun soluklu ve can sıkıcı felsefi konuşmalar Anna’yı tüketirdi. Astor kimi zaman bu söylenenlere ikna olur, kimi zaman da ablasının doğruları anlatmadığını anlamış gibi, onu yalanlayacak şeyler bulurdu. “Ee, peki yukarıda, gökyüzünde uçan kuşlar nasıl yapıyor? Ben onları görüyorum. Onlar niye ölmüyor? Onlar da mı ilaç içmiş?”

Anna doğaçlamaya devam ederdi. “Kuşlar zehirli havada uçabilirler, ama asla duramazlar.”

“E ben de öyle yaparım. Ben hiç durmam. Ağaçtan ağaca atlarım.”

“Olmaz, ölürsün.”

“Deneyebilir miyim?”

“Hayır.”

Sonunda Anna’nın aklına bir fikir geldi. Orman ile tarlaların arasında, Dut Çiftliği’nden yüz metre ötede Mannino’ların ahırları vardı. İnekler susuzluktan ölmüş, iskeletlerini kurtçuklar sarmıştı ve etrafa yayılan leş kokusu, daha oraya varmadan insanın nefesini kesiyordu.

Anna kardeşini çite kadar götürdü. “Şimdi beni iyi dinle. Madem bu kadar istiyorsun seni dışarı götüreceğim. Ama sakın unutma, ben büyölüyüm ve ölümün kokusunu duymam. Bu yüzden sen çok dikkatli olmalısın. Burnuna mideni bulandıracak kadar pis bir koku gelirse bil ki öleceksin. Arkana bakmadan hızlıca koş, sakın durma, çiti geçtin mi kurtuldun demektir.”

Bu, oğlanın aklına pek yatmamıştı. “Öyle olmasını hiç istemem.”

Anna içinden gülerek kardeşinin bileğinden tuttu. “Şimdi gidiyorsun, artık soru sormaktan da vazgeçersin.”

Astor ağlamaya başladı, ayaklarının ucuna kalktı ve bir dala asıldı. Anna onu sürüklemek zorunda kaldı.

“Hadi!”

“Hayır, sana yalvarırım... Alevlerin sardığı dünyaya gitmek istemiyorum ben.”

Onu kucakladığı gibi çitin ötesine fırlattı, sonra kendisi de bacağını çitin üstünden aşırarak öteki tarafa geçti ve oğlanı ensesinden tuttuğu gibi gövdeleri sarmaşıklarla kaplı ağaçların ve dikenli çobanpüsküllerinin arasına iteledi. Gözleri ağlamaktan şişen Astor, eliyle ağzını örtüyordu. Ama cesetlerin kokusu bu defa da burun deliklerinden giriyordu. Ümitsiz gözlerle kokuyu aldığını işaret ederek ablasına baktı.

“Koş! Çabuk eve git!”

Çocuk kedi gibi zıplayarak çiftliğe geri döndü.

O günden sonra Astor’u kilere kapatması gerekmemişti.

Hava serindi, yürüme isteğini kamçılıyordu.

Anna ormanı arkasında bıraktı, Torre Normanna'ya doğru saptı ve şehre giden otoyola çıktı.

Kargalar elektrik tellerinin üzerine tünemişti, matem elbisesi giymiş yobaz kadınlar gibi her şeye gakiyorlardı.

Adımlarını hızlandırdı. Michelini ikizlerinin mini marketine az bir yol kalmıştı.

Paolo ve Mario Michelini tek yumurta ikizleriydi. Anna'dan bir yaş büyüktüler ve o üçüncü sınıfa giderken ikizler dörde gidiyordu. İriyarı ve tıpatıp birbirinin aynıydılar. Aynı ifadesiz küçük gözler, aynı havuç rengi saçlar. Sanki doğduklarında onları fokurdayan salçalı kıyma tenceresinin yanına bırakmışlar gibi ikisi de çilliydi. İkizler okulun tembel tenekesiydi, hiç ödev yapmazlardı ama cüsseleriyle herkesi, hatta öğretmenleri bile korkuturlardı. Etrafta bir top varsa hemen el koyarlardı, geri isteyecek olursan parasını isterlerdi.

Anneleri onları her zaman bir örnek giydirdi: lacivert eşofman, kırmızı tişört ve spor ayakkabısı. Babasının Buseto Palizzolo'da bir Despar Süpermarket'i vardı.

Virüsten önce Anna onlarla okul servisinde karşılaştı, ama onlar kimseye aldırılmaz, servisin arka koltuklarında oturur, sessizce Nintendo oynarlardı, zaten birbirlerini anlamaları için özel bir şey gerekmiyordu. Onlar için dünyaya dört gözle bakılır, yirmi parmakla dokunulurdu, dört ayakla koşulur ve iki bamyayla işenirdi.

Salgından sonra bir gün, Anna'nın yolu Despar'a düşmüştü. Kepenkleri açıldı, sakız ve şekerleme tedarikçileri alışveriş arabalarının peş peşe sıralandığı kapının yanında duruyorlardı. Etraftaki her şey pislik içindeydi ve yıkılıp dökülmüştü, ama orası eskisi gibi ku-

sursuzdu. Belli bir saatten sonra sanki Kızıl virüsü hiç gelmemiş gibi kepenkler indirildi. Tek eksiği tabelasındaki ışıklardı.

Anna ikizlerin babasının dönüp dönmediğini sormuştu. Her seferinde içeri girip gerçeği kendi gözleriyle görme arzusuyla yanıp tutuşur, ama bir o kadar da korkardı. Çarpı işaretinin arkasındaki “Biz dışarıda bekliyoruz” yazılı köpek çıkartmasının bulunduğu giriş kapısına gözünü dikerek marketin etrafını turlardı.

Bir gün, yine bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra camlı kapıyı itivermişti. Çın çın, bir çan sesi gelmişti. Marketin içi annesiyle plaj dönüşlerinde alışveriş yaptıkları zamanlardaki gibiydi. Yiyecekler raflarda, yılbaşı kekleri indirimde, üye kart sahiplerine radyolar ve tıraş makineleri camlı bölmede. Sadece peynir ve şarküteri standı boştu, bir de sebze kasaları yoktu.

Anna rüyada gezer gibi marketi sessizce, boydan boya yürümüşü. Elini uzatacak olsa reçel kavanozlarının, mısır gevreği kutularının ve balzamik sirke şişelerinin, dokunduğu anda puf diye yok olacağına emindi.

“Ne arzu ediyorsun?”

İkizler, beyaz eşofmanları ve beyaz spor ayakkabılarıyla yan yana ayakta duruyorlardı. Birinin elinde bir av tüfeği vardı.

“Alışveriş arabası ister misin?”

Anna başıyla hayır demişti.

Av tüfekli olanı, “Bizde her şey var, sürpriz yumurtalar ve Nutella,” diye açıklamıştı.

Nutella zor bulunuyordu. Salgından sonra ortadan kaybolan şeylerin başında geliyordu.

Anna etrafına bakınmıştı. “Peki Ferrero Rocher var mı?”

“Elbette.”

“Nasıl ödeyeceğim? Para istiyor musunuz?” Dünya-

nun parayla dolu olduğunu ama kimsenin bununla ilgilenmediğini biliyordu.

“Takas yapıyoruz. Sende takas yapacak bir şey var mı?”

Pantolonunun ceplerini karıştırmıştı. “Bir İsviçre çakım var.”

İki ayıcık aynı anda başlarını olamaz, anlamında salılamıştı. “Bize pil lazım, ama dolu olması gerekiyor, zaten kontrol ediyoruz. Ayrıca ilaçlar ve Massimo Ranieri’nin CD’lerini takas olarak kabul ediyoruz.”

Anna bir kaşını havaya kaldırmıştı. “Massimo Ranieri de kim?”

“Ünlü bir şarkıcı. Babamız onu çok severdi,” diye yanıtlamıştı elinde silah tutan. “Ona karşılık üç büyük kavanoz Nutella ya da altı tane küçük Toblerone çikolata verebiliriz. İçeride gördüğün her şey takasa açıktır. Burası bir mini market.”

Anna ikizlerin bu kadar uzun ve peş peşe cümle kurduklarına daha önce hiç tanık olmamıştı.

İlerleyen günlerde, her gittiği yerde Massimo Ranieri’nin CD’lerini aramıştı. Her taraf Vasco Rossi ve Lucio Battisti’nin CD’leriyle doluydu, ama Massimo Ranieri’den eser yoktu. Sonra bir gün otoyol üzerindeki bir dinlenme tesisinde, telefon kaplarının, deodoranların ve fasarya kitapların arasında “Napoli ve Benim Şarkıları” isimli üç CD’lik albümünü bulmuştu.

Bununla kendisine antibiyotikleri vermeye razı olurlardı.

Yanlış yola sapmıştı. Oysa ikizlere gitmenin daha kısa bir yolu vardı, ama ayakları kendi başına karar vermiş gibi hareket edince kendisini otoyolda buluvermişti. Araba, içinde köpekle hâlâ oradaydı.

Anna başparmağının tırnağını ısıarak gözlerini ardına kadar açılmış kapıya dikti. Kargalar kemik yığınının dönüştürmeden önce onu yeniden görmek istiyordu.

Çantasından bıçağı çıkardı, arabaya yaklaştı ve gözleriyle içeriyi kolaçan etti. İlk gözüne çarpan kirli bir hayvan postuydu. Çılgılık attı ama bir kıpırdanma olmadı. Biraz daha eğilerek içeri baktı. Arka koltukların arasındaki köpeği gördü. Bıraktığı pozisyonda duruyordu. Boynunun altındaki kan kurumuş, arka koltuk kandan sırlıslıkla kaplanmıştı. Metal renkli devasa sinekler üzerine konuyorlardı. Ağzı açılmış uzun dili, tükürükle kaplı dişetlerinin üzerinde asılı duruyordu. Bir bisküvi kadar büyük ve zift gibi kapkara olan görülebilen tek gözü ardına kadar açılmış, hareketsizce boşluğa bakıyordu. Neredeyse duyulamayacak kadar yavaş soluyordu. Kuyruğu arka ayaklarının arasına düşmüş, hafif hafif titriyordu.

Anna bıçağın ucuyla köpeğe dokundu. Hayvan hiç kıılmıdamadı, ama sabit bakan gözbebeği belli belirsiz seyirdi.

Ruhu o kirli kürkünün içine artık sıkışıp kalmıştı. İnsan ya da hayvan fark etmezdi, ölüme giden herkesin başına gelen buydu.

Son dört yılda Anna bir dolu çocuğun lekelerle kaplandığını ve öldüğünü görmüştü. Karanlık bir merdiven altına, bu köpek gibi bir arabanın içine, bir ağacın altına ya da bir yatağa atılmışlardı. Savaşmışlardı, ama bir zaman sonra hiç istisnasız sanki ölüm kulaklarına fısıldamış gibi, her şeyin sona erdiğini anlıyorlardı. Kimi bir süre daha savaşmaya devam ederdi bu bilinçle, kimi de yok olmadan sadece bir an önce anlardı öleceğini.

Anna'nın eli, adeta kendi iradesiyle köpeğe uzanarak alnını okşadı.

Hayvan hareketsiz ve aldırılmaz duruşunu bozmadı,

kuyruğu bir an için havaya kalktıysa da besbelli dermansız bir sallamayla gerisingeri yere indi.

Anna başını salladı. "Ah, sen hâlâ ölmedin mi, çirkin köpek?"

Yol kenarındaki korkuluğun kıyısındaki atık su kanalını kaplayan çöplerin içinde patlak bir top buldu. Topu ortasından ikiye kesti ve bir parçasını alarak arabaya geri döndü. Çantasından çıkardığı su şişenin yarısını tas yaptığı topun içine boşalttı. İlk anda kendisini fark edemeyecek haldeki köpeğin ağzına yaklaştırdı, sonra yavaşça ve hatta isteksizce hayvanın başını kaldırdı ve dilini suya batırdı.

Küçük kız tası hayvanın burnuna yaklaştırdı. "İç, hadi! İç!"

O, üstüne düşeni yapmıştı.

Küçük bir tepenin eteklerinde toplanmış modern evlerin bulunduğu küçük Buseto Palizzolo köyü de yangınla hesaplaşmıştı. Ne var ki alevler Michelini'lerin Despar'ını şöyle bir yalayıp geçerken, sadece binanın duvarlarını siyaha boyamış, üst katlardaki yeşil plastik kepenklerini eritmişti.

Anna eliyle kepenklere vurdu. "Açın, takas edecek bir şey getirdim." Bir süre bekledi. "Kimse yok mu? Beni duyuyor musunuz? Ben Anna Salemi, III-C sınıfından. Takas edecek bir şeyim var." Sabırsız adımlarla binanın etrafını dört döndü.

Arka taraftaki servis kapısı kapalıydı ve demir parmaklıklılı pencerelerden içerisi görünmüyordu. Ön tarafa geri döndü, kepenkleri kaldırmayı denedi, ama kapalıydı. Metal perdeye bir tekme savurdu. O aptal CD'yi aylarca aramıştı ve onca yolu boşu boşuna gelmişti. Şimdi antibiyotikleri nereden bulacaktı?

“Tamam ya, ben gidiyorum. Yanımda Massimo Ranieri’nin CD’si vardı. Çok güzel ve bence bu sizde yoktur.” Kulağını kepenge dayadı.

İçeriden bir kıpırtı duyuldu.

“İçeride olduğunuzu biliyorum.”

Uykulu bir ses, “Git buradan. Artık hiçbir şey takas edilmiyor,” diye karşılık verdi.

“Massimo Ranieri de mi?”

Metalin çıkardığı gürültüyle kepenkler yukarı doğru hızla yuvarlandı. Dükkânın loşluğunda ikizlerden birinin karaltısı belirdi. Elinde bir tüfek vardı.

Anna onun Mario mu yoksa Paolo mu olduğunu anlayamadı, ama bir bakışta onun Kızıl’a yakalandığını fark etti. Dudakları kabuk tutmuş ve yer yer açılmış yaralarla kaplıydı, burun delikleri şişmiş ve kızarmıştı, gözlerinin etrafında halkalar oluşmuştu. Boynu boydan boya kırmızıya çalan bir lekeyle kaplanmıştı. En çok birkaç hafta yaşayabilirdi, direnebilirse bu birkaç ayı da bulurdu.

Çantasından CD’yi çıkardı. “Ee, bunu istiyor musun?”

Oğlan gözlerini kırıştırdı. “Göster bakayım.” CD’yi inceledi, sonra Anna’ya geri verdi. “Bundan bizde var. Hem Massimo Ranieri’den bıktım artık. Domenico Modugno’yu tercih ederim.”

Anna meraklı gözlerle başını içeri doğru uzattı. “Yalnız mısın?”

Şişko oğlan öksürmeye başladı, sonra yere lapa gibi sarımsı bir balgam tükürdü. “Kardeşim öldü.” Bakışlarını yukarı kaldırdı ve dudaklarını kıpırdatarak içinden saydı. “Beş gün oluyor.”

Anna bir-iki saniye bekledi. “Beni dinle, ilaca ihtiyacım var.”

“Sana söyledim, artık hiçbir şeyi takas etmiyoruz.” Arkasını döndü ve ayaklarını sürüye sürüye marketten içeri girdi. Küçük kız da peşinden gitti.

Gözlerinin içerideki loşluğa alışması biraz zaman aldı. Her şey yerlerdeydi: bal kavanozları, portakal marmelatları, köpekler için ödül bisküvileri, konserve marmarna sosları, tüpte ançüez macunları. Bir yağ tenekesi devrilmişti ve patlayan şişenin kırıkları bir şarap gölünde yüzüyordu. Onca nimetin yerlere saçıldığını görmek Anna'nın yüreğini sızlatmıştı. Önceki gün neredeyse dört kutu fasulye konservesi için kendini parçalamıştı. "Ne oldu burada?"

"Ortalığı toplayamadım bir türlü."

"Pekala, bana şu ilaçları verecek misin? Çok önemli, kardeşim için. İstersen hiç kullanılmamış pillerim de var."

Oğlan tezgâhın arkasına geçti, tüfeği duvara yasladı, bacaklarını uzatarak hasır sandalyeye çöktü, sonra kollarını iki yana düşürerek öksürmeye başladı. Kızıl onda henüz kilo kaybına yol açmamıştı. Eşofmanının altından çilli teni ve akça pakça tombul butlarıyla sarı tüyleri görünüyordu. Top gibi yusuvarlak başı, boynunu da içine alarak aynı hizada tam bir yay çizen iki omzunun arasına gömülüydü.

"İstedğin ilaçlar zaten benim işime yaramıyor. Sanırım elimde onlardan bir sürü var." Oğlan, sigara paketleriyle dolu bir çekmece açtı. "Bir tane ister misin?"

"Teşekkür ederim."

"Tercih ettiğin bir marka var mı?"

"Fark etmez."

Çakmakla birlikte bir paket Marlboro'yu kıza uzattı. "Kardeşin kaç yaşında?"

Anna sigarasını yaktı. "Yedi, belki de sekiz."

"O zaman Kızıl olamaz."

"Yediği bozuk bir şey yüzünden olsa gerek. Ateşi var, kusuyor, bana antibiyotik lazım."

Şişman çocuk alnını ovuşturdu. "Onu görmek ister misin?"

Anna, oğlanın ikizinden söz ettiğini anladı. "Olur. Sen ikizlerden hangisisin?"

"Mario. Kardeşim Paolo'ydu." Kızı dükkânın arka tarafına, içi karton kutular ve kasalarla dolu ve üzerinde Despar yazılı, park halindeki beyaz kamyonetin bulunduğu depoya götürdü. "Onu buraya koydum."

Paolo, bir zamanlar donmuş pizzalarla karides poşetlerinin saklandığı kocaman bir derin dondurucunun içinde dümdüz yatıyordu. Bedeninin etrafında farklı markalardan tonbalığı konserveleri yığılıydı. Vücudu şişmeye başlamış, gözleri mora çalan iki pelte gibi çukuru-na kaçmıştı. Elleri, balon gibi şişirilmiş eldivenlere benziyordu. Ve de çok pis kokuyordu.

Anna sigarasından bir nefes çekti. "Tonbalığını çok sevdiğine bahse girerim."

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Mario.

"Ben saymayı bıraktım."

Oğlan, küçük ve sarı dişlerinin göstererek gülümse-di. "Seni okuldan hatırlıyorum." Yüzünü dikkatle incele-di. "Lekelerin var mı?"

Anna yok dercesine başını iki yana salladı.

"Sence kardeşim neden benden önce öldü? Bunu bir türlü anlayamıyorum, ikiziz biz. Birlikte doğduk, bir-likte ölmeliydik."

"Kızıl herkese farklı yollarla bulaşıyor. Sana da on dört yaşında bulaşabilir."

Oğlan dudaklarını sımsıkı bastırarak başıyla onayla-dı. "Sence benim durumum nasıl?"

Anna sigarasını yerde ezerek söndürdü, sonra ona yaklaştı. Oğlanın boynunu dikkatle inceledi, omuzların-daki lekeleri görmek için tişörtünü yukarı kaldırdı, elle-rine baktı. "Bilemiyorum... Bir-iki ay gibi."

"Ben de öyle düşünüyorum." Bir gözünü ovuşturdu. "Ne diyorlar biliyor musun? Büyüklerden birinin hâlâ hayatta olduğunu."

Buna benzer hikâyeleri kaç kez duymuştu acaba? Karşılaştığı herkes bir yerlerde hayatta kalan bazı Büyükler olduğundan söz ediyordu. Koca bir yalan. Virüs herkesin kökünü kurutmuştu ve yaşı gelen herkesi sakın sakın öldürmeye devam ediyordu. Gerçek buydu. Onca yıldan sonra aşı masalına da hiç inanmıyordu. Ama bir şey söylemedi. Tek istediği bir an önce aradığı ilaçlara kavuşmaktı.

“Buna inanmadığını biliyorum. Önceleri buna ben de inanmıyordum. Ama doğru.” Mario bir elini kalbinin üstüne koydu.

“Bundan nasıl emin olabilirsin?”

“Bana bunu söyleyen kişi en az on altı yaşında olmalıydı. Sakalları vardı, ama tek bir lekesi yoktu. Hayatını Büyüklerden bir kadının kurtardığını söyledi. Sıradan bir Büyük değilmiş, daha büyükmüş. Adına Picciridduna¹ diyorlar. Boyu üç metreyi buluyormuş, Kızıl’a yakalanmış ama kurtulmuş.”

O âna kadar çayırlarda otlayan bir ineğinki kadar canlı olan Mario’nun bakışları toparlandı. “Ona yerini söyletmek bana beş şişe şaraba mal oldu.”

“Neredeymiş?” diye sordu Anna.

“Dağlarda bir yerde. Hotel Terme’de dedi. Orayı biliyor musun?”

Anna bir an düşündü. “Evet, uzakta sayılmaz.”

“Oraya gittin mi?”

“Tam olarak oraya değil, ama çok yakınına gittim. Şehir haritasına baksam bulurum.”

“Bu Picciridduna seni iyileştirir.”

Anna elinde olmadan alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. “Bunu nasıl yapıyor?”

1. Sicilya halk dilinde kız çocuk (Ç.N.)

"Onunla öpüşmelisin, ağzındaki tükürük sihirli."

Kız kahkahalarla güldü. "Bu durumda dilinle öpmek zorundasın, öyle mi?"

"Evet."

"Ya o bunu istemezse? Hoşuna gitmezse?"

"İster ister. Bunun için ona hediye götürmen yeterli." Yeniden öksürmeye başladı, az kalsın boğuluyordu. Sonra kısık bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Özellikle de çikolata."

"Artık taze çikolata bulmak zor. Hepsinin üstünde bembeyaz katmanlar oluşmuş, tadı da yok."

Domuz salamını müşterisine sunan bir şarküteri sahibi gibi sıırttı Mario. "Çikolatayı taze saklamak için bir sırrımız var. Onu aşağıdaki serin kilerde tutuyoruz. Plastik kapların içinde. Beş paket çikolata karşılığında ona kendini öptürebilirsin ve altı tanesiyle..."

Anna sözünü kesti. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Nereye?"

"Picciridduna'nın yanına. Seni oraya götürürüm."

Mario, dudağının üstünde kabuk tutmuş yaraları tırnaklarıyla kaşıyarak bir an için sessizliğe gömüldü. Deponun kapısını işaret etti. "Çıkalım buradan." Dükkâna geri döndüler. "Paolo'yu ne yapacağım?"

"O öldü. Bırak, burada kalsın."

Mario raftan bir tane tahıllı gofret aldı, paketini yırttı ve gofreti iki lokmada midesine indirdi, yanındaki ne ikram etmek aklına bile gelmedi. "Biliyor musun, şimdiye kadar hiçbir işi kardeşim olmadan, tek başıma yapmadım. İkimiz de dükkânda durmayı severdik. Müşterilerle takas yapmayı, pilleri istiflemeyi, ilaçları dizmeyi... Yangın çıktığından beri kimse gelmiyor artık. Saldırmaya çalışan çeteler uğruyor dükkâna sadece."

"Çok zamanımızı almaz."

"Ne kadar?"

“Birkaç gün.”

“Bilmiyorum... Sen de kendini öptürmek istiyorsan sana çikolata verebilirim.”

Anna gülümsedi. “Evet ama bu yetmez. Seninle gelmemi istiyorsan önce bana kardeşim için gereken şu ilaçları vermelisin.”

Oğlan üç tane çekmeceyi peş peşe açtı. “Buradan istediğini al.”

Zaman kaybetmeden iki kutu antibiyotik aldı ve hemen çantasına attı. “Bir de bana götürebileceğimiz kadar çok yiyecek vermelisin, ama hepsini ben seçeceğim. Ha, bir de taze pillere ihtiyacım var.”

“Tamamdır.”

“Şöyle yapalım, önce bize uğrayalım, kardeşime ilacını vereyim, yarın sabah da birlikte yola çıkalım.”

Mario’nun keyfi yerine gelmişti. “Tamam, yalnız kalmaktan bıkmıştım. Kardeşinin adı ne?”

“Astor.”

“Ne tuhaf bir isim.” Mario tombul elini Anna’ya uzattı. “Anlaştık.”

Anna’nın planı basitti. Ganimetiyle Torre Norman-na’ya kaçacaktı ve elveda Mario Michelin, elveda Picciridduna.

Dört evle küçük bir kilisenin ve de Birinci Dünya Savaşı şehitlerine adanmış dikilitaşın yükseldiği bir döner kavşağın bulunduğu banliyöyü kesen kır yolunda yan yana yürüyorlardı. Yangın, Pro Loco’nun parklarını ve bahçelerini küle çevirmişti, okaliptüs ağaçlarının gövdeleri toprağa çakılmış kara kalemleri andırıyordu. Gazete bayisinden geriye sadece demir yığını kalmıştı. Bir itfaiye kamyonu burnunu berber dükkânından içeri sokmuştu.

Anna bir eliyle içi kavanozla dolu torbasını sımsıkı tutuyordu. Siperliğinde "Nutella" yazan, başındaki kırmızı şapkası ve boynuna astığı tüfeğiyle Michelini de ağzına kadar kutularla dolu bir el arabasını itiyordu. Ganimetlerin üzeri lastik bantla tutturulmuş bir brandayla örtülüydü.

Ter içinde kalmışlardı ve güneş arada bir bulutların ardında gizlendiğinde ancak huzur buluyorlardı.

Anna, Mario'nun sempatik biri olup olmadığını hiç anlamamıştı. Dükkândan çıkar çıkmaz sanki dilini yutmuştu ve birkaç kilometre gittikten sonra adımlarını yavaşlatmaya başlamıştı. Kızıl virüsü yüzünden olabilirdi, ama tembel olduğuna dair içinde bir şüphe vardı. Böyle giderse eve karanlıkta varacaklardı.

"Değişelim ister misin? Biraz da ben iteyim mi?"

Michelini başını olmaz anlamında salladı.

"Tüfek dolu mu?"

"Dört tane kartuşum var."

Kartuş bulmak zordu, salgının ilk aylarındaki yağmalamalar ve ayaklanmalar sırasında hepsini kullanmışlardı.

Taştan örülmüş alçak duvarla çevrili küçük bir yola girdiler.

Oğlan soluklanmak için durdu. "Paolo'nun yanımda olmaması bana tuhaf geliyor." Anna'ya baktı. "Tüylerin çıktı mı?"

"Evet."

"Gösterebiliriz."

Anna pantolonunu çözdü ve dizlerine kadar indirdi.

Michelini bir yandan el arabasını tutarken, kızın incecik şerit halindeki siyah tüylerine bakmak için eğildi.

"Peki, memelerin?"

Anna tişörtünü yukarı çekti. Göğüs kafesinin üstünde uçları pembe koni şeklinde iki tepecik yükseliyordu.

Köyü arkalarında bırakarak yeniden yürümeye koyuldular. Anna sabırsızlanıyordu, ama onun uyuşuk adımlarını izlemek zorundaydı. Dikkatini dağıtmak için ona bir oyun önerdi.

Oğlan kan ter içindeydi. "Ne oyunu?"

"Bir hayvan düşün."

"Tamam. Denizayısı."

"Bana söylemeyeceksin, onu sadece içinden tutacaksın ve ben de ne olduğunu buluncaya kadar sana sorular soracağım. Anladın mı?"

"Anladım."

"Tamam o zaman; uçar mı, yürür mü yoksa yüzer mi?"

Michelin kurnazca sırıttı. "Uçar, yürür ve yüzer."

"Ne biçim bir hayvan bu böyle?"

"Ördek."

"Hemen söylemeyeceksin."

"E sen ne biçim bir hayvanmış diye sordun."

"Sormadım, düşünüyordum. Hadi bir tane daha tut."

"Anlaştık. Tavşan."

"Tamam ya, en iyisi yürüyelim biz."

Bir arabanın yanında, "Geleceğini bugünden seç," diyen şık bir takım elbise giymiş, kravatlı bir adamın olduğu reklam panosunun yanından geçtiler.

Yanmış zeytin ağaçlarıyla dolu bir tarlada hayaleti andıran dokuz siluet ilerlemekteydi. Önde gidenler daha büyüktü, biri şişman bir erkek, yanında iskelete dönmüş bir kadın vardı; her ikisi de beyaza boyanmış gibiydi. Diğerleri Astor'la aynı yaşta olmalıydılar; çıplaktılar ve renkleri koyu maviye çalıyordu, saçları düğüm düğüm olmuş, çalı gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bazılarının ellerinde sopalar vardı.

Anna ve Michelini bir tahta çitin arkasından onları gözlüyordu. İkiz oğlan çenesini kaşıdı. "Ne yapacağız?"

"Sessiz ol," diye fısıldadı Anna. "Bizi fark ederlerse elimizdeki her şeyi alırlar."

Az ötede, yolun karşı tarafındaki yüksekçe bir tablada "Pieri Oto Tamir Atölyesi" yazan tamirhanenin bulunduğu alçak bir bina vardı.

Anna el arabasını iki sapından sıkıca kavradı ve iki büküm eğilerek tahta çitin arkasında ilerlemeye başladı. "Eğil ve beni takip et, sakın gürültü etme." Ama birkaç metre sonra Anna'nın arkasında bir silah patladı.

Michelini yolun ortasında duruyordu. Tüfeğin namlusundan beyaz bir duman bulutu çıkıyordu.

Küçük kız avaz avaz bağırdı: "Ne yaptın sen!"

"Artık bizi rahat bırakırlar."

"Aptal." Anna itmeye devam etti ama el arabası sağa sola kaçıyordu. Onu orada bıraktı ve arkasına bile bakmadan binaya doğru koştu. Beton rampadan aşağı indiği anda önüne kepenkleri indirilmiş üç kapı çıktı. Soldaki kepenk yerden yirmi santim kadar yukarıdaydı. Yağmurun sürüklediği yapraklar ve topraklar oluğun üzerinde kümelenmişti. Küçük kız tıpkı bir köpek gibi elleriyle eşeleyerek kendine bir geçit açtı, önce sırt çantasını içeri soktu sonra derin bir nefes alarak karnını içine çekti ve incelttiği bedeniyle oluğun altından sürüne sürüne ilerledi. Bacakları geçiyordu, hatta bedeni de ama başı sığmıyordu. Bir yanağını sıkıca yere bastırdı, içeri girdiğinde yüzünün her iki tarafı da çizik içindeydi. Kolunu uzattı ve sırt çantasını buldu.

Tamirhane karanlığa gömülüydü. Kepengi indirmeye uğraştıysa da yerinden oynatamadı. Ellerini önünde tutarak karanlık odanın sonuna kadar ilerledi. Önce dizini bir arabaya çarptı, ardından gümbürtüyle yerlere saçılan üzeri metal şeylerle dolu rafları kaval kemiğiyle de-

virdi. Acısını yutkunarak geçiştirdi ve parmaklarıyla raf-ları takip etti, yüzeyi pürüzlü duvara dokundu, derken kapıyı buldu ve açtı. Kapının ardı, içerisinden de karan-lıktı. Bir eliyle yoklayarak bir basamağın kenarına kadar dört ayak üzerinde ilerledi.

Dışarıda silah sesleri patladı.

Kollarıyla dizlerini sararak oturdu ve kendisini gör-memiş olmaları için dua etti.

İlk atış, küçük gruptakilerin başlarını geriye çevir-melerine neden olmuştu.

Şişkonun biri elinde tüfekle yolun ortasında kazık gibi dikiliyordu ve bir kız silueti iki büklüm halde, bir el arabasını iterek bir binaya doğru koşuyordu.

Diğerlerinden yaşça daha büyük olan bir kız, mavi çocuklara işaret verircesine ısık çalmıştı. Çocuklar bağı-ra çağıra topladıkları taşlarla hazır bekliyorlardı.

Michelin, adeta kısa namlulu bir silah gibi kavradığı tüfeğinde kalan üç sıkımlık kurşunu grubun üzerine bo-şalttı. Sonuncusu içlerinden birine isabet etmiş, onu bir kül bulutuna çevirmişti. "Oldu." Silahını yere atmış, bi-naya doğru var gücüyle koşmaya başlamıştı, ne var ki bir yandan bedeninde taşıdığı hastalık öte yandan fazla kilo-ları nefesini kesiyordu. Peşindekilerin yerini görmek için arkasına döndüğü sırada başına bir taş isabet etti. Acıyla haykırdı, eliyle başını tutarken tökezledi. Kollarıyla be-denini sararak dengesini bulmaya çalıştıysa da yalpalaya-rak zar zor üç adım atabildi ve bir buldozer gibi yolun kenarındaki tahta çitleri ezdi ve kolları iki yana açılarak tarlaya düştü. Yerinden kalkmayı denemedi bile. Yerdeki otları avuçlarının arasında sıkı, yüzünü nemli toprağa bastırdı ve kardeşini düşündü.

Çocukların çığlıkları tamirhaneyi cınlatıyordu.

Anna sendeleyerek son rampayı da geçti ve kapalı duran bir kapının önüne geldi. Kapıyı açtığı anda kendini binanın holünde buldu. Giriş kapısının buzlu camından içeri ışık sızıyordu. Bir kenarda tozla kaplı posta kutuları, onun yanında da birinde apartman toplantısının tarihini duyuran, diğerinde sahipsiz bisikletlerin ve pussetlerin bırakılmasını yasaklayan sararmış iki kâğıt asılıydı.

Küçük kapıyı açmaya çalıştı ama sıkışmıştı. Ne yapacağını bilemediğinden merdivenlere yöneldi. Birinci kattaki daireler kapalıydı. İkinci katta da durum aynıydı. En üst katta her tarafa demir parmaklıklar takılmıştı.

Holdeydiler.

Ara kattaki pencereyi açtı. Aşağıda, Michelini'nin yattığı yerden elli metre kadar mesafede, tamirhanenin beton rampası vardı. Sol tarafta ise bir metre kadar uzığında bir balkon uzanmaktaydı.

Merdivenlerdeydiler.

Pencerenin denizliğine çıktı, gözücuyla arkasına baktı, bacaklarını salladı ve bir sıçrayışla kendini aşağı bıraktı. Kollarını öne uzatarak adeta uçtu ve göğsüyle korkuluklara çarptı, ama parmaklıkları yakalamayı başarmıştı. Bir ayağını balkonun kenarına koydu, ötekini korkulukların üzerinden aşırđı.

Binanın çevresinde L çizen balkonda nefes almaya çalışarak ve topallayarak ilerledi. Balkonun köşesinde klimalar, kazanlar ve aralık duran bir cam kapı vardı. Oradan içeri girdi, pencereyi kapatarak kilitledi, hızlı hızlı soluyarak bulaşık makinesine ve krom kaplı çöp kovasına boş gözlerle bakarak bir süre yerde oturdu.

Ara kattaydılar. Deli gibi kapıya vuruyorlardı.

Anna ayağa kalktı, çatal kaşık takımlarının arasında tırtıklı uzun bir bıçak buluncaya kadar mutfak çekmece-lerinin altını üstüne getirdi. Bıçağı elinde sıkıca tutarak

bir köşeye gizlendi, hazırды. “Gelin, gelin de sizi bir güzel geberteyim. Hepinizi geberteceğim.”

Ancak onların merdivenlerden indiklerini duydu, bir süre sonra etraf yeniden sessizliğe gömüldü.

Adrenalin damarlarında coşarken, bıçağı elinden bırakmadan buzdolabının yanına çöktü. Çekip gittiklerinden emin olmalıydı. Cam kapıyı yeniden açtı ve dirseklerinin üzerinde balkonun korkuluklarına kadar yerde süründü.

Ufka doğru tek sıra halinde gölgeli yolda yürüyorlardı. Beyaz renkli küçük kız, başına Michelini’nin şapkasını takmış el arabasını itiyordu.

Yeniden eve girdi ve çantasına sıkıca sarılarak kendini berbat haldeki yer döşemesine bıraktı.

Geceyi orada geçirmeye karar verdi.

Giriş kapısının içeriden açılıp açılmadığını kontrol etti.

Evin durumu gayet iyiydi. Karınca ve hamamböcekleri dışında eve kimse girmemişti. Hoşuna gitmişti, her şey yerli yerindeydi. Kitaplarla dolu çalışma odasının duvarında asılı duran çerçevelenmiş diploma, Gabriele Mezzopane’nin Messina Tıp Fakültesi’nden aile hekimi olarak mezun olduğunu belgelemektedir.

Doktor, televizyonun karşısında öne doğru iki büküm eğilmiş, salondaki bej rengi kadife kaplı büyük bir koltukta oturuyordu. Kıcı hâlâ minderin üzerindeydi, ama üst bedeni hemen önündeki alçak sehpanın üzerine yatmış, alnı sehpanın kristal yüzeyine yapışmıştı. İyi korunmuştu. Hâlâ kafatasını saran derisi tıpkı ıslanmış ve güneşte kurutulmuş kâğıt gibiydi. Kıtık haldeki kurumuş sarı saçları, derisi pul pul olan kafatasını bir taç gibi çepeçevre sanyordu. Gözlüklerinin altın rengi sapları buruş-

muş kulaklarının üzerinde duruyordu. Üzerinde, güve yeniğinden yol yol olmuş sabahlığı, içinde pijaması ve ayaklarında da keçe terlikleri vardı. Bir ucu, cesedin büzüşen parmaklarıyla sıkıca tuttuğu kırmızı düğmeli gri kumandaya bağlı elektrik kablosunun çıktığı koltuğun koluna yaslanmış bir gezinti bastonu duruyordu. Sehpanın üzerinde, başının hemen yanında numaralarla isimler yazılı şeffaf plastik kaplı bir kâğıtla iri tuşlu bir telefon vardı.

Banyoya gitti. Belli ki bir yarasa sürüsü, siyah pirinç tanelerini andıran dışkılarını yerdeki yeşil karoların üzerine saçarak banyonun küçük penceresinden uçup gitmişlerdi.

Süpürgelerin bulunduğu kilerde gazla çalışan bir kamp lambası buldu. Yakmadan önce bütün panjurların kapalı olup olmadığını kontrol etti. Mutfaktaki erzak dolabında güve keleşleriyle dolu poşet çaylar ve makarna paketleri duruyordu. Buzdolabında, bir raftan ötekine akmış siyah bir lapanın yanında, içi soslu bir kavanoz vardı. Etiketinde "Govedi Gulaş" yazılıydı. Kavanozun kapağını açtı. Yeşil ve siyah renkli, bir parmak kalınlığındaki küf katmanını çıkardıktan sonra kavanozu burnuna dayadı. Bunun hâlâ yenilebilir olduğundan emin değildi, yine de yedi. Etin tadı tuzu yoktu fakat az da olsa açlığını bastırmaya yetmişti.

Bir başka rafta, kahve kavanozlarının hemen yanında bir şişe Nonino üzüm likörü duruyordu. Şişeyi alarak yatak odasına gitti, lambayı komodinin üzerine yerleştirdi, ayakkabılarını çıkardı ve sırtını bir kaç yastıkla besledikten sonra yatağa uzandı. İki yudum aldığı üzüm likörü sıcak ve sert bir etkiyle boğazından aşağı indi.

Yatağın üzerinde gerili duran çarşafı eliyle yokladı. "Paşalara layık!"

Cumartesi akşamları babası Palermo'dan onları her ziyarete gelişinde mutlaka Mastrongelo Pastanesi'nden

meyveli *cassata*¹, patates kroket ve *arancini*² getirirdi. "Vandalların akşam yemeği" diyorlardı buna; alçak bir masanın etrafında toplanır, ortadaki tepside elleriyle yerlerdi. Sonra babası onu yatağına yatırır ve üzerini bir güzel örterdi.

"Daha sıkı ört ve daha kuvvetli çek!"

"Ama böyle nefes alamazsın."

"Daha fazla, daha fazla. Hiç kılmıdamamalıyım."

Babası elleriyle örtüyü şiltenin altına geçirirdi. "Böyle mi?" Sonra da ona bir öpücük verirdi. "İşte şimdi bir paşa gibi oldun. Hadi, uyu bakalım." Kapıyı aralık bırakır, ışığı söndürürdü.

Gaz lambasının alevi tıslayarak yanıyor ve beyaz ışığıyla komodinin üzerindeki gümüş çerçeveyi yıkıyordu. Anna çerçeveyi eline aldı ve ona dikkatle baktı.

Fotoğrafta, Doktor Mezzopane puanlı kravatı ve takım elbisesiyle oldukça şıktı, hasır şapkalı bir hanımın elini sıkıyordu.

Çerçeveyi yerine koydu, sonra gözleri kapalı, altları yanıncaya kadar ayaklarını haliya sürterek ve duvarlara çarparak kendi etrafında dönmeye başladı.

Gömme dolabı açtı. Dolabın bir iç kapağında bir ayna asılıydı.

Alkol dudaklarına aptal bir gülümse yapıştırmıştı. Tişörtünü çıkardı, dolapta asılı duran kıyafetleri altüst etti. Çoğu kadın kıyafetiydi. Büyük olasılıkla da hasır şapkalı kadına aittiler. Çekip çekip bir sandalyenin üzerine attı. Hiçbirini beğenmiyordu, hepsi de yaşlı kadın işiydi. Fakat içlerinde mor renkte bir elbise vardı, daha kısaydı ve sırtı açıktı, ne var ki o da çuval gibi üstünden

1. Sicilya'ya özgü katmanlı turta. (Y.N.)

2. Sicilya'ya özgü bir tür pirinçli içli köfte. (Y.N.)

dökülüyordu. Kırmızı renkte likralı bir bluzla bileklerine kadar inen açık mavi bir etek denedi. Alt rafta ayakkabılar özenle dizilmişti. Bir çift yüksek topuklu, burun kısmı taşlı, siyah süet ayakkabıları ayağına geçirdi. Poz vererek aynada kendisine baktı. Ölgün ışıktaki doğru dürüst göremese de kendisini hiç de fena bulmadı.

Bir parti için kusursuz.

Yığılırcasına kendini yatağın üzerine bıraktı. Bir anda bir hatıra zihninde flaş gibi patladı.

“Anna, sen ne kadar kendini beğenmişsin?”

Küçüktü, bacaklarını iki yana açmış, kollarını dümdüz uzatmış aynanın önünde duruyordu. Üzerinde büyükannesinin hediye ettiği çiçekli bir elbise vardı. Kadife-den bir taç geriye doğru ittiği kısıcık saçlarını derli toplu gösteriyordu. Annesi yatağın üzerinde, yeni ütülenmiş çamaşırların yanında oturmuş, başını sallayarak onu keyifle izliyordu.

Ütü masasında dik duran ütünün ve çamaşır spreyinin tatlımsı kokusunu duymayı başarmıştı. Ayağa kalktı, gözleri yarı kapalı, elinde gaz lambasıyla sendeleyerek çalışma odasına kadar gitti. Çalışma masasındaki kitapların arasında yeşil ciltli, kalın bir İtalyanca sözlük vardı. Öyle sarhoştı ki küçük harflerle yazan sözcükleri okumakta zorlanıyordu.

Sonsuzluk kadar uzun sürmüştü ama sonunda aradığını bulmuştu. Sözcüğü okumaktan çok, üstüne bastıra bastıra, yüksek sesle tekrarladı. “Kendini beğenmiş. Fiziksel ve kültürel üstünlüklere sahip olduğunu ileri sürerek, karşındakilerden övgü ve hayranlık bekleyen kişiler için söylenen kibirlilik hali.”

“Doğru, ben kibirliyim.”

Yatak odasına döndü, üzerindekiyi çıkardı ve örtünün altına girdi. Lambanın düğmesini çevirerek kıstığı ışık, bir üflemesiyle söndü.

Çın. Çın. Çın.

Bu da neyin nesi? Kapı zili mi? Rüzgârda çarpan kepenk sesi mi?

Her vuruşta Anna'nın kalbi kulakları sağır eden bu gürültüyle öyle fena çarpıyordu ki yatak hatta yer yerinden oynuyordu.

Çın. Çın. Çın.

Vuruşlar ritmik ve mekanikti.

Mavi çocuklar. İçeri girmeye çalışıyorlar.

Yerinde doğruluverdi, yataktan indi ve pervazına varıncaya kadar odanın titreyen kapısına doğru ilerledi. Bir anlık kararsızlıktan sonra kapının kolunu sıkıca kavrayarak kapıyı bir parça araladı.

Mavimsi bir parlaklık karşı duvara ve yere vuruyordu. Şimdi gürültü daha da kuvvetlenmişti, hiçbir şey düşünemiyordu bile.

Korkudan bacakları kaskatı oldu. Salona yaklaşırken tavanı boydan boya ikiye kesen keskin ışıklardan, kupalarla ve madalyalarla dolu büfenin kristal yüzeyiyle, duvardaki tablolarla ve barometrenin altın kasasında parlayan kıvılcımlardan kamaşan gözleri görmez oldu. Çınlamaların arasında kulağına gelen başka bir sesi fark etti.

Duvara yaslandı, daha fazla ilerleyemedi. Karıncaların istilasına uğramış gibiydi.

Ses, televizyondan geliyormuş.

Konuşan bir erkek sesiydi. "Biri gülüyor. Bir başkası ağlıyor. Pek çoğu yere yatmış. Bir o kadarı da yanlardaki merdivenleri tırmanarak gemiye çıkmayı deniyor," diyordu.

Anna odanın ortasındaydı. Ampulün ışıkları ayaklı lambanın abajuruyla birlikte titriyordu ve bir saatin kırımızı noktacıları, karanlıkta pusuya yatmış bir avcının gözleri gibi çakıp duruyordu. Ekranda siyah beyaz bir sahne geçiyordu. Bir limanın iskelesinde toplanmış bin-

lerce insan. Arkasında, vinçleri ve konteynerleri duvar gibi çepeçevre saran bir duman yükseliyordu.

Çın. Çın. Çın.

Televizyonun karşısındaki koltuk, mekanik bir canavarın ağzı gibi kükreyerek ve titreyerek bir açılıp bir kapanıyordu. Doktor Mezzopane'nin kuruyan kadavrası sehpanın üzerinde bir ileri bir geri gidiyor, başı bir yana düşmüş çene kemiğinin üzerinde sürüklenirken, haşlanmış yumurtayı andıran yuvalarından fırlamış beyaz gözlerini Anna'ya dikerek sehpanın kristal yüzeyinde kaykılıp duruyordu.

Anna çığlık çığlığa bağırmaya başladı ve evin sıcak, kokuşmuş bayat havasını bir hırıltıyla içine çekerek gözlerini ardına kadar açtığında bile çığlık atmaya sürdürdü. Kepenklerin arasından sızan güneş duvarlara, halıya ve yatağın üzerine noktacıklar halinde ışık saçıyordu. Serçeler cıvıldıyordu.

Terden sırlıslam olduğunu fark etti. Sıcak ve nemli bir kum yığının altından çekip çıkarılmış gibi hissediyordu kendini. Göğüs kafesi yavaş yavaş genişlemeye ve nefes alışları normale dönmeye başladı.

Daha önce de rüyasında elektriklerin bir anda geri geldiğini görmüştü, bu korkunç bir kabustu hatta kendisini yemeğe gelen Büyükleri gördüğü kâbustan daha da korkunçtu.

Yataktan kalktı. Ağzında üzüm likörünün kekremsi tadı vardı. Temizlik malzemelerinin bulunduğu küçük odadaki çamaşır makinesinin arkasında içi yağmur suyu gibi tatsız bir suyla dolu iki küçük bidon buldu. Şortunu ve "Paris, je t'aime" yazılı tişörtünü üzerine geçirdi, sırt çantasını aldığı gibi evden çıktı.

Michelin'i'nin cesedi yolun az ötesindeydi, başı ısır-
gan otlarının arasında, elleriyse toprağa gömülüydü. Ti-

şörtü omzuna kadar sıyrılmış, lekeyle kaplı solgun sırtını gözler önüne seriyordu. Ayağından ayakkabılarını almışlardı.

Az ötede, tarlanın ortasında, mavi bir çocuğun küçük bedeni anızların arasından bir görünüp bir kayboluyordu.

Stok yapmak için yeniden markete gidip gitmemeyi düşündü. Hayır, Astor'a ilaç götürmesi gerekiyordu, nasıl olsa bir başka zaman oraya rahatça gidebilirdi.

Eve doğru yürüdü.

Hafif bir sonbahar rüzgârı esiyordu, yakında havalar değişecekti. Mutluydu. Antibiyotikleri bulmuştu. Ve Michelini'lerin yiyecekleriyle en azından bir yıl rahattılar. Yağmurlar başlar başlamaz su sorunu da hallolacaktı.

Artık bir bahanesi kalmamıştı, Astor'a doğru düzgün okumayı öğretmesi gerekiyordu.

4.

Maria Grazia Zanchetta Noel'den üç gün sonra hastalanmış ve haziranın başında ölmüştü; bu süre içinde, kardeşine okumayı öğretmesi gerektiğini kızına durmadan tekrarlamıştı.

Yaşamının son haftalarında yüksek ateşten ve susuzluktan kuruyan bitkin bedeni, her defasında şuaursuzca konuşarak kendine geldiği derin bir uykuya dalar olmuştu. Son teleferiği kaçırmak istemiyordu, denizde çok fazla denizanası vardı, yatağında açan çiçekler vücuduna batıyordu. Ama kimi zaman, özellikle de sabahları bilinci yerine geldiğinde, kızının ellerini arıyor, virüsün bile aklından silmeyi başaramadığı aynı şeyleri ağzının içinde geveleyip duruyordu.

Anna aklını başına toplamalıydı, Astor'la ilgilenmeli ve ona okumayı öğretmeliydi, ayrıca "Önemli Şeyler" defterini asla kaybetmemeliydi.

Terden sıırıslıklam olmuş, nefes almakta zorlanırken, "Bana söz ver!" diye soluyordu.

Küçük kız, annesinin başucunda oturuyordu. "Sana söz veriyorum, anneciğim."

Maria Grazia kan çanağına dönmüş gözlerini kocaman açarak başını iki yana sallıyordu. "Bir daha!"

"Sana söz veriyorum, anneciğim."

"Daha kuvvetli!"

"Sana söz veriyorum, anneciğim!"

"Yemin et!"

"Sana yemin ederim!"

Ama kadın bir türlü ikna olmuyordu. "Sen bu dediklerimi yapmayacaksın... Sen..."

Anna, her zaman duymaya alıştığı annesinin temiz sabun kokusuyla uzaktan yakından ilgisi olmayan, ekşi ter ve hastalık karışımı kokusunu içine çekerek ona sarı-lıyordu. "Bu dediklerini yapacağım, anneciğim. Sana ye-min ederim."

Son hafta bilincini bütünüyle yitirdiğinden, küçük kız annesinin az bir zamanı kaldığını anladı.

Bir öğle sonrası, iki kardeş odada oyun oynarlarken, Maria Grazia'nın ağzı ardına kadar açılmış, gözleri yuva-larından fırlamış ve sanki birileri onu bir dağa yaslamış-çasına sırtı yay gibi gerilmişti. Yüzünü şekilden şekle so-kan kasılmalar kesilmiş, yüz hatları yeniden eski haline dönmüştü.

Küçük kız annesini sarstı, ellerini sıktı, kulağını bu-run deliklerine yaklaştırdı. Nefes almıyordu. Masanın üzerinde duran "Önemli Şeyler" defterini aldı ve sayfala-rı özenle çevirmeye başladı. Su, piller, tuvalet temizliği, yangın, arkadaşlık gibi farklı konu başlıklarıyla doluydu. Son sayfada şöyle yazıyordu:

ANNE ÖLDÜĞÜNDE YAPILACAK ŞEYLER

Öldüğümde, bedenim evden dışarı taşınamayacak kadar ağır olacaktır. Anna pencereleri aç, işine yarayan ne varsa al ve kapıyı kilitle. Yüz gün beklemen gerekiyor. Bunun yanında-ki sayfaya yüz tane kutucuk çizdim. Her sabah sırayla bir ku-tucuğa çarpı koy. Boş kutucuk kalmadığında kapıyı yeniden

açabilirsin. Ondan önce sakın açma. Sebep ne olursa olsun, sakın. Evin içi çok pis kokuyorsa kardeşini al ve aletlerin durduğu küçük kulübeye git, orada kalın. Bu süre içinde eve sadece gereken şeyleri almak için gir. Yüz gün dolduğunda benim odama gir. Yüzüme bakma. Beni bir halatla bağla ve halatın ucundan tutarak beni dışarı sürükle. bunun hiç de zor olmadığını göreceksin, çünkü bedenim hafıflemiş olacak. Beni ormana götür, olabildiğince uzağa; ve hoşuna giden bir yerde üzerimi taşlarla ört. Yatak odamı çamaşır suyuyla bir güzel temizle. Yatağın şiltesini de at. Artık eve dönebilirsiniz.

Anna pencereleri açtı, defteri, oyuncakları ve Oscar Wilde'ın masallarını aldı, kendisine buyurulduğu gibi kapıyı kilitledi. Sonraki günlerde zamanın büyük bir kısmını Astor'la birlikte açık havada geçirdiler. Kardeşiyle uğraşmak zamanının çoğunu alıyordu, ama o uykuya dalar dalmaz küçük kız üst kata koşuyor, soluğu kapının önüne alıyor ve anahtar deliğinden içeriyi gözetliyordu. Tek görebildiğiyse karşı duvardı.

Ya yanılmışsa? Ya annesi ölmediyse?

İçeriden annesinin cansız bir sesle, "Anna'cığım, Anna'cığım... Ben çok kötüyüm... Aç kapıyı. Çok susadım. Sana yalvarıyorum..." diye inlediğini duyar gibi oluyordu. O zaman cebinden anahtarı çıkarır, avuçlarının içinde onu evirip çevirir, alnını kapının kirişine yaslardı. "Anneciğim! Ben buradayım. Ölmediysen bağır. Kapının arkasındayım. İçeri girerim. Sakın endişelenme, ben iğrenmem senden. Bir saniye girer bakarım ve eğer artık yaşamıyorsan, kapıyı hemen kapatırım. Sana söz veriyorum."

Bir zaman sonra, o ve Astor evin önünde dururlarken, kilitli odanın balkonuna üç karga konmuştu. Zevkten dört köşe olmuş mezar kazıcıları gibi yan yana tüneymiş gıkıyorlardı.

Anna yerden bir taş aldı ve üzerlerine fırlattı. "Gidin buradan, iğrenç yaratıklar." Çirkin kuşlar büyük bir çalım ile odaya daldı.

Küçük kız yukarı koştu, anahtarı çıkardı ve odanın kapısını açtı. Tatlımsı pis bir koku onu geriye püskürttü, kız eliyle ağzını kapattıysa da kötü koku çoktan genzine dolmuştu. Üç karga annesinin bacaklarından deri parçacıkları kopararak, cesedin üzerinde oradan oraya sıçırıyordu. Onları dışarı kovaladı, bu duruma bir parça içeren kargalar kanatlanıncaya kadar gönüllerince keyif çattılar.

Ona bakmadan edemedi.

Ölüydü, buna şüphe yoktu. Derisi çamaşır yıkarken kullandıkları sabun gibi sapsarı olmuştu, ama orası, bedeninin yatağa değdiği yer kapkaraydı. Yüz hatları, sarı bir simide dönüşen ağzı ve gözkapaklarının arasına gömülen burnuyla plastik bir maskenin altında kaybolmuştu. Bir çalıyı andıran yeşil damarlı boynu adeta çenesiyle bütünleşmişti.

Anna odadan çıktı ve hıçkırıklara boğulurken yemin etti; yüz gün doluncaya kadar bir daha asla ama asla odanın kapısını açmayacaktı.

Defterde yazdığı gibi, evin havası solunacak gibi değildi. Kardeşiyle birlikte bahçedeki kulübeye taşındılar. Eve sadece yiyecek almak için gidiyordu, gittiğinde de ağzını bir bez parçasıyla kapatıyordu.

Bitmek bilmeyen o yaz, günler yavaş geçiyordu ve kulübenin alüminyum kaplı çatısı güneşin altında cayırlı cayırlı yanıyordu. İki kardeş verandada ya da Mercedes'in arka koltuğunda uyumaya başladılar. Anna her sabah defteri açıyor, bir çarpı daha atıyor, sonra da bakışlarını hızlıca odanın penceresine kaydırıyordu. Rüzgâr beyaz perdeleri yelken gibi şişiriyordu.

Annesinin balkona çıktığını, gerindiğini ve dirsekle-

rini korkuluklara yasladığını hayal ediyor olsa da, içerde yatanın sadece bir ceset olduğunu çok biliyordu. "Günaydın çocuklar, bu sabah erkencisiniz, ha?"

"Evet, anneciğim."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Oyun oynuyoruz."

Bazen haftalarca onu hiç düşünmeden deftere çarpılar atar, yemek hazırlar, kakalarını gömmek için çukur kazar ve Mercedes'in arka camından gökyüzündeki yıldızlara bakardı. Sonra beklenmedik, güzel bir şey olduğunda, "Anne, şuna bak..." deyiverirdi. İşte böyle zamanlarda ısılt ısılt parlayan bir bıçak yüreğinin tam ortasına saplanırdı.

Doksan dokuzuncu günün gecesini arabada geçirmeye karar verdi.

Hafif bir sonbahar rüzgârı gün boyunca ağaçların tepesini sallayıp durmuştu. Kardeşler bir battaniyeye sarınmışlardı. Anna sadece kapıyı açacağı ânı bekliyordu, annesi gömüldükten sonra her şey yoluna girecekti.

Yaşadığı gerginlikle uyku bir anda bastırdı, bezgin bir halde kardeşinin yanına yıkıldı, ama bir zaman sonra gözlerini açiverdi. Rüzgâr kesilmişti, ay karanlık gökyüzünde kusursuz bir çember çiziyordu. Onu gölgeleyen tek bir hale yoktu. Ormandaki peçeli baykuşların çığlıkları duyulmuyordu. Aniden bir şey, inceden bir tıkırtı, kanını donduran bir hışırtı, belki de bir iç çekiş sesini duyar gibi oldu. Yerinde doğruldu, parmaklarını koltuğun kauçuk döşemesine geçirdi. Arabanın camından bir gölgenin verandanın basamaklardan aşağı indiğini ve bir kuş tüyü gibi hafifçe yanından geçtiğini görür gibi oldu. Gölge, evin girişindeki yola kadar ilerledi ve sonra orman onu bekliyormuş gibi, ağaçların arasında gözden kayboldu.

Ertesi sabah, Anna deftere son çarpıyı koydu ve As-

tor'a, "Şimdi burada uslu uslu otur ve sakın huysuzluk etme," dedi. Eve gitti, önceden hazırladığı uzun halatı aldı ve merdivenleri çıktı. Leş kokusu uçup gitmişti ya da artık evin kendine has kokusu olup çıkmıştı, kısacası artık rahatsızlık vermiyordu. Karanlık koridor boyunca çekinmeden yürüdü. Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Yer döşemesi yapraktan görülmüyordu, ama içeride başka bir değişiklik yoktu. Bilgisayarın durduğu yazı masası, kitaplarla dolu kütüphane, balerin posterleri, üzeri ilaçlarla dolu komodinler ve radyolu çalar saat yerli yerindeydi. Yatağın üzerinde kupkuru bir iskelet yatıyordu. Şişlikleri kaybolmuş, derisi siyaha çalan bir küfle kaplanarak, kemiklerin üzerinde toplanmıştı. Baş küçülmüş ve sivrilmişti.

Anna korkmuyordu, hatta iğrenmiyordu bile. Orada yatan şey onun annesi değildi. Bu insan kalıntısına karşıdan baktığında, yaşamın bir dizi bekleyişten ibaret olduğunu anladı. Bazen öyle kısa sürerdi ki insan beklediğini bile fark etmezdi, bazen de sonsuzluk kadar uzun sürdüğü hissine kapılırdı, ama ister sabırla ister sabırsızca olsun, her bekleyişin mutlaka bir sonu vardı.

Hastalığın sonunda annesi ölmüş ve yüzüncü gün sona erdiğinde cesedi hafiflemişti, artık gömülebilirdi. Astor'a gelince, o da şimdilik durmadan huysuzluk ediyor, onu delirtiyordu; büyüdükçe bu huyundan vazgeçecekti. Bunun için de beklemesi yeterliydi.

Halatı annesinin ayak bileklerine bağladı ve büyük bir gayretle çekti. Çarşafa yapıştığından ceset bir parça direnç gösterdi, sonra yere düştü. Onu bir daha tersyüz etmeden, o halde koridor boyunca ve merdivenlerden aşağı sonra da salona kadar sürükledi. İskelet sağa sola çarpıp duruyordu ve son aşamaya geldiğinde, evini terk etmek istemiyormuş gibi giriş kapısının pervazına takıldı, Anna bir kez daha halata var gücüyle asılınca ceset

hoplaya zıplaya kendini evin önündeki açıklıkta buldu. Küçük kız onu ormanın tozlu, yapraklı yollarında sürükledi. Domuz ahırının çalılarla kaplı kalıntılarının arkasında bir incir ağacının tepesi, yeşil bir kubbe gibi yükseliyordu. Gövdesinin altında küçük, huzurlu bir dünya vardı. Annesi orada mutlu olurdu, yazları gölgelikti, kışları gökyüzü görülürdü. Taşları önceden hazırlamıştı. Cesedi boylu boyunca ağacın yanına uzattı. Düşen meyveler yerde, yabanarılarıyla karıncaların ziyafet çektiği kahverengi bir katman oluşturunuyordu.

Anna bir taş aldı ve onu annesinin göğsünün üzerine koydu. Sonra durdu. Üzerini taşlarla örtse bile böcekler birkaç güne kalmaz, etlerini lime lime ederlerdi ve birkaç hafta sonra da geriye sadece kemikleri kalırdı. Peki, annesiyle ilgilenmeleri için karıncalara izin verecek olsaydı, ne olurdu? Kokmadıklarına göre, kemiklerini evde saklayabilirdi. Annesi odasına geri dönebilir, eşyalarının ve çocuklarının yanında, kendi yatağında yatabilirdi. Ansiklopedideki iskelet resimlerine bakarak onu eski haline getirecekti.

Erzak odasındaki kolilerin içinden birkaç kavanoz marmelat aldı ve iskeletin üzerine sürerken, "İşte o burada, sevgili karıncalar. Böylesi daha çok hoşunuza gidecek. Gelin... Hadi, hemen gelin... Çok lezzetli. Hepsini temizleyin. Her tarafını bir güzel temizleyin..." dedi.

Bir ay sonra böcekler üzerlerine düşeni yapmışlardı. Kemiklerin üzerinde hâlâ kurumuş et kalıntıları vardı, ama Anna cesaretini yitirmedi, onu gerisingeri odasına taşıdı ve bacak bacak üstüne atarak, kalan etleri de tornavidanın ucuyla temizledi. Bitirdiğinde aklına bir fikir geldi; kemiklerin üzerine bir fırçayla siyah çizgiler, daireler ve benzer küçük geometrik şekiller çizilecekti. Sonra kemikleri yatağın üzerine yerleştirdi ve iskeleti yeniden yapılandırdı.

Zamanı geldiğinde Astor da onunla birlikte çalışacaktı.

Anna hiçbir şey düşünemeyecek halde derin bir uykuya daldı. Aksi yönde ilerleyen bir yolda yürür gibiydi. Önce kovalamaca, sonra kâbus ve son olarak da uykusuzluk onu perişan etmişti, ama şimdi bir yük hayvanı gibi temiz havanın, sessizliğin ve berrak gökyüzünde göz kırpan güneşin ılık ışıklarının keyfini çıkarıyordu. Bu yüzden zil sesini algılaması biraz uzun sürdü ve büyüünün etkisinden kurtulabilmesi, birinin arkasından, "Kenara çekil, kenara çekil, hey dikkat et!" diye bağırmasıyla mümkün oldu ancak. Dönüp baktığında bir bisikletin üzerine doğru geldiğini gördü.

Kovboy şapkalı bir çocuğun turuncu dağ bisikletiyle onu ezmesine bir saniye kala kendini alçak bir duvarın üstüne attı.

Bisikletçi cıyaklayan frenlerini sıkarak yanından geçti, ama bisikletin hızı bir türlü kesilmiyordu, sonunda ayaklarını pedaldan çekerek yerde fren yapmaya çalıştı ve bir sokak lambasının direğine toslayacakken durdu. Bisikleti yola bıraktı. "Bunun frenleri çalışmıyor." Başını salladı ve arkasına döndü. "Sağır mısın sen?"

Anna karşılık vermedi.

Çocuk yanına gitti. "Az kalsın seni eziyordum."

Aşağı yukarı Anna'yla aynı yaşta olmalıydı, ama ondan neredeyse on santim daha uzundu ve başındaki o komik şapka ile dev bir mantara benziyordu. Bronzlaşmış yüzü ve fındık kabuğu rengi parlak gözleriyle ince ve çevik bir çocuktü.

Neler oluyordu? Son yıllarda ova tamamen boşalmıştı, oysa şu son iki günde önce mavi çocuklara rastlamıştı, şimdi de buna.

Anna duvardan aşağı indi ve yola koyuldu.

Bisikletçi de peşine düştü. "Bekle bir dakika."

Çocuğun bakışlarını üzerinde hissederek yürümeye devam etti. Uflayarak arkasına döndü. "Ne var, ne istiyorsun?"

"Bak, benden korkmana gerek yok."

Anna, onun çocuksu yüzünde yetişkin bir erkeğin hatlarını görür gibi oldu; içinden, büyüdüğünde yakışıklı bir erkek olacak, diye geçirdi.

"Korktuğum falan yok, sadece acelem var," diyerek onu geçiştirdi.

Çocuk hızlanarak önüne geçti ve tam karşısına dikildi. "Dinle beni, eğer partiye gidiyorsan, çok gereksiz, tam bir saçmalık."

Anna elini beline dayadı. "Ne partisi?"

"Grand Hotel Terme'deki parti. Sicilya'daki herkes oraya gidiyor. Picciridduna'yı yakıyorlar."

"Neden?"

"Külleri yeniyormuş. Kızıl virüsünü geçirdiğini söylüyorlar."

Anna gülümsedi, Michelin'i de bunun için onunla öpüşmek gerektiğini söylemişti.

Oğlan konuşmaya devam etti. "Ben oraya hiç gitmedim ve Picciridduna'yı da hiç görmedim." Bir kahraman edasıyla başından şapkasını çıkardı ve kendisini tanıttı. "İsmim Pietro Serra. Senin adın ne?"

"Anna."

Fırsatçı.

Gazete bayisine gittiğinde kendisine paketi yırtılacak bir çikolataymış gibi iştahlı gözlerle bakan bayi sahibine annesinin zaman zaman söylediği o tuhaf sözcük bir anda dilinin ucuna geldi.

Ondan kurtulmak için tarlaların içinden yolu kestirmek en doğrusuydu. "İyi, ben gidiyorum." Sadece bir-iki

metre gidebildi sonra arkasında yeniden bisikletin zili çalmaya ve frenleri cıyıklamaya başladı.

Çocuk tam yanında duruyordu. "Anna, rica etsem bana biraz su verir misin?"

Bisikletin portbagajındaki çantadan bir su şişesi başını uzatıyordu. "E o ne?"

"O... seninki kadar iyi değil," diye ayaküstü uydurdu verdi Pietro.

Anna buna kahkahalarla güldü. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Oğlan kolunu Anna'nın sırt çantasına doğru uzattı. "Hadi, sadece bir yudum..."

Küçük kız bir adım yana kaçtı. "Olmaz! Sana olmaz dedim!"

"Bana bir yudum su verirsen, ben de seni gideceğin yere kadar götürürüm."

Oğlanın bu derece kendinden emin olması kızın canını sıkıyordu. Bakışlarında onu rahatsız eden bir şey vardı.

"Bisiklette iki kişi gidilemez."

"Bunu sana kim söyledi? Sen buraya oturursun, şu borunun üstüne."

Anna ona karşılık vermemek için kendini zor tuttu. "Ben bisikletten hoşlanmam. Ayrıca seninle gitmek istemiyorum."

"Benden korkuyorsun işte, gördün mü?"

Anna öfkeyle yumruklarını sıktı. "Korkmuyorum, asıl mesele..."

Pietro, "... acele ediyor olman," diyerek onun sözünü tamamladı.

Söyleyecek başka söz bulamadıklarından birbirlerine baktılar.

Küçük kız sessizliği bozdu. "Pekâlâ, hoşça kal."

"Hoşça kal, Anna."

Anna başında kovboy şapkasıyla bisikletin gidonuna sıkıca tutunmuş çığlıklar atıyordu. Rüzgâr yüzüne çarpıyor, tıpkı küçükken Mercedes'in camından başını dışarı uzattığı zamanlardaki gibi gözlerinden yaşlar geliyordu.

Pietro var gücüyle pedal çeviriyordu. "Nasıl? Güzel mi?"

Tarlaları bir cetvel gibi dümdüz kesen daracık bir yolda neredeyse kucak kucağa ilerliyorlardı. Yan taraflarında ışık direkleri ve dikenli incirler peş peşe akıp duruyordu.

Bir yandan üstünde oturduğu boru parçası poposunu acıtıyor, öte yandan düşmekten korkuyordu, ama yine de "Evet," dedi Anna. Pietro'nun kolları ona her teğet geçişinde irkiliyor ve ondan bir parça uzaklaşma isteği duysa da bunu yapmıyordu.

Pietro hızını kesmeden bir viraja daldığında, Anna çığlık atarak gözlerini kapattı. Yeniden açtığında kurtulmuştu. "Virajları daha yavaş alsan. Düz yolda daha hızlı gitsen, derim."

Oğlanın alnı terden boncuk boncuk olmuş, "Bundan da hızlı mı?" diye nefes nefese sordu. "Seni nereye götürmem gerekiyor?"

"Torre Normanna'ya, orayı biliyor musun?"

"Evet, ama biraz daha yavaş gidebilir miyim? Ölmek üzereyim. Sen de iyi ki bisikletten hoşlanmıyormuşsun."

"Havanın yüzüme çarpmasını seviyorum."

"Hiç motosiklete bindin mi? Asıl havayı onun üstünde hissedersin. Ağzını açarsan, yanakların balon gibi şişer."

"Bizi alışverişe götüren çocuğun, Salvo'nun Vespa'sına binmiştim."

"Babamın bir Laverda Jota'sı vardı." Pietro gözlerini uzaklara dikti ve başını salladı. "O da bu bisiklet gibi turuncuydu. Günün birinde mutlaka sağlamından bir tane bulacağım. O zaman ona bineceğim."

"Tabii, tabii..." Anna çok içten bir kahkaha attı.

Ama oğlan bu konuda kararlıydı. "Gerçekten."

Yolun kalan kısmını konuşmadan geçirdiler. Her pedal çevirişinde Torre Normanna'nın harabeleri biraz daha büyüyordu. Yolun dışına taşan hurda araba parkının, ortalığa saçılmış çöp bidonlarının ve tabelasında "Eve götürmeye hazır sıcak pirinç topları" yazan bir bar kalıntısının yanından geçtiler.

Anna, oğlanın kendisine gereğinden fazla sarıldığı hissine kapıldı, ama sonuçta bundan rahatsız olmuyordu. Sonunda sırtını bu sokulgan çocuğun göğsüne sıkıca yasladı.

Pietro köyün girişindeki tabelanın yanında durdu. "Burası iyi mi?"

"İyi." Anna bisikletten indi, ağrıyan poposunu ovuşturdu. Portbagaja bağladığı sırt çantasını aldı ve oğlana şapkasını geri verdi. "Teşekkür ederim. O halde... Hoşça kal."

Pietro gülümsedi ve bir elini havaya kaldırarak, "Hoşça kal," dedi.

En az yirmi defa daha birbirlerine hoşça kal dediler. Anna on adım bile gidemeden oğlanın ona seslendiğini duydu. "Anna."

Öpücük istiyor bu.

Arkasına döndü, "Efendim?"

Pietro, dörde katlanmış, her tarafı kırıkmış, buruşuk bir dergi sayfasını cebinden çıkarmıştı. "Bunlar daha önce hiç gözüne çarptı mı?"

Kâğıdın ortasında, kırmızı kalemle daire içine alınmış dışı sarı süet, tabanı fındık kabuğu rengi üç siyah bantlı bir çift spor ayakkabısının soluk resmi vardı: "Adidas Hamburg, 95 euro". Onun yanında daha küçük başka resimler vardı. Makalenin başlığı, "Geçmişin Efsane Spor Markalarının Muhteşem Dönüşü"ydü.

Kız kaşlarını kaldırdı. "Şu yuvarlak içine aldığın mı?"

“Evet. Onlara herhangi bir yerde rastladın mı? İyi düşün.”

“Sanmıyorum.” Bakışları kendi ayakkabılarına kaydı, nasıl da pistiler.

“Buna emin misin?”

Anna bu konuşmanın nereye varacağını anlamıyordu. Bir ayakkabı tutkunu olmalıydı. Tuhaf, ayağında eskimiş, ağzı burnu bir yana kaymış botlar vardı. “Bunları çok mu beğeniyorsun?”

Pietro ona güvenmiyormuş gibi bir an kararsız kaldı, sonra “Evet,” dedi, “onları uzun zamandır arıyorum.”

Anna şaşkın gözlerle ona baktı, “İyi şanslar o zaman.”

Pietro bir taşla tekme attı. “Şey... Sen de Kızıl’a yakalandın mı?”

“Hayır. Hoşça kal.” Anna yola koyuldu.

Pietro onun uzaklaşmasını izledi. “Ben de!” diye bağırdı.

“Karşıma hep deliler çıkıyor.” Anna, evine giden patika yolda ilerlerken kendi kendine konuşuyordu. “Bütün zamanını bir çift ayakkabıyı aramakla geçiren biri... Bari güzel olsalar.”

Aklına yeniden parti geldi. Acaba Picciridduna diye biri sahiden var mıydı? Kızıl’dan kurtulmak konusunda binlerce değişik şehir efsanesi dolaşıyordu. Pek çok kişi bazı Büyüklerin salgından kurtulduğuna, denizin öte tarafında, Calabria’da hâlâ pek çoklarının hayatta olduğuna emindiler. Bunlar yer altındaki sığınaklara gizlenmişler, tedavi olmak için onlara ulaşmak kâfiymiş. Bir başka çoğunluğun da inancı, bir tavukla suyun dibine kadar inmen ve hayvan ölünceye kadar orada onunla kalman gerektiğiymiş, böylece iyileşiyormuşsun, çünkü virüs senden hayvana geçiyormuş. Ayrıca, yemeğe kum katmak ya da

bulutların doğduğu Catania yakınlarındaki bir dağa tırmanmak gerektiğine inananlar da vardı. Böyle daha binlerce şey söyleniyordu. Anna, kemik yığınının dönmüş sayısız Büyük görmüştü de, o güne kadar on dört yaşını geçmiş hiç kimseye rastlamamıştı; işte tek bildiği gerçek buydu.

Doğruca mutfağa gitti, masanın üstünde duran soyulmuş domates kavanozlarından bir tanesini aldı, bıçakla açtı, iki parmağını daldırarak suları damlayan bir domatesi kavanozundan çıkardı ve "Astor, ben geldim. Nasılsın?" diye bağırırken hepsini ağzına attı.

Küf kokan bayat bisküvilerden yedi, sonra bir tonbalığı konservesinin yağlı artıklarını domates kavanozuna boşalttı ve sırtından ter boşalırken yağlı sosu başına dikti. Dışarıda hava serindi ama içerideki eski taş duvarlar ısıyı tutuyordu. Su şişesinin yarısını midesine boşalttı.

"Antibiyotikleri buldum!" Kavanozdan bir domates daha çıkardı ve salona doğru yürüdü. "Olamaz! Annemin sandalyesinin bacağı kırılmış." Domates sosu bulamış kırmızı suratıyla üst kata çıktı, karanlık koridoru geçti ve odaya girdi. "Hey, sana geldim diyorum, duymuyor musun?"

Her şey yerlere saçılmıştı. Masal kitabı suyun içinde yüzüyordu. Başını iki yana sallayarak onu yerden aldı ve komodinin üzerine koydu.

Onu ne zaman evde yalnız bıraksa, Astor mutlaka bir halt işliyordu. Ama bu defa çizgiyi aşmıştı, elinden çekeceği vardı. Onu cezalandırmak için sanki özellikle yapıyordu.

Balkondan dışarı baktı. Birkaç kez adıyla seslendi, sonra içeri girdi. Dışarı çıktıysa, bu iyileştiğinin işaretiydi.

Karnı hâlâ açtı. Mesela bir kavanoz bezelye yiyebilir-

di. Bisikletli çocuğu düşünerek alt kata yöneldi. Kim bilir nereye gitmişti? Belki de hâlâ Torre Normanna'daydı.

Bir pencerenin camına yapıştırdığı kartonların arasından içeri sızan güneş ışığı basamakların, dertop olmuş bir örtünün ve kırmızı bir şapkanın üzerinde ışıktan şeritler çizmekteydi. Eğildi, yerden şapkayı aldı. Siperliğinde "Nutella" yazıyordu. Onu ellerinin arasında evirdi çevirdi, sonra burnuna götürdü.

Yolun kenarında yatan Michelini'nin cesedi yeniden gözünün önüne geldi. Otları sıkıca tutan elleri, iki yana açılmış bacakları, ensesi...

Şimdi de, yolda hızla uzaklaşan mavilerle başında kırmızı şapkasıyla uzun boylu küçük kızın görüntüsü yeniden canlandı.

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki az kalsın göğüs kafesinden kanatlanıp uçacaktı; derken çevresindeki her şey birlik oldu, onu bir felaket denizine yuvarladı. Şakaklarının zonkladığını hissederek merdivenleri inmeye koyuldu. Daha önce hiç merdivenden inmemiş gibiydi. Titreyen karanlığın içinde ayaklarının altında dalgalanan her basamağa adımlarını tek tek atıyordu.

Verandaya çıktı. Bulanık gökyüzünde bir genişleyip bir daralan güneş çemberine karşı bir elini siper etti. "Ast... Ast... Astor." Kardeşine seslenmeye çalışıyordu, ama ciğerlerinde hiç hava kalmamıştı. Domatesin ekşimsi tadı ağzına geldi. Kusma dürtüsünü bastırdı ve bir parça nefes aldı. "Astor... Astor... Astor..."

Mercedes'te yoktu, bidonların arkasında da.

Ormanda olsa gerek.

Kahverengi bir şahin havada durmuş, ağaçların arasında gizlenen bir şeyi işaret ediyordu.

Ayakları taşlara ve kuru dallara takılarak, düşe kalka sık ağaçların arasında daldı. Çobanpüskülü çalıları bacaklarını çiziyordu, ama o bunun farkında bile değildi.

Yeşilliğin ortasında mor bir leke belirdi. Yanına gitti. Bu bir kumaş parçasıydı, onu çalıların içinden çekip aldı.

Annesinin elbisesiydi. Güzel elbisesi.

Bunun burada ne işi vardı? Astor'un elinde gizli bir anahtar olduğunu ve kendisi yokken onun odaya girdiğini biliyordu Anna. Peki ama ne diye bunu çalıların arasına atmıştı?

Yalpalamaya başladı, bir ağacın gövdesine yaslanma gereği duydu. Havayı içine çekti, gözlerini sıkıca yumarak daha kuvvetli bir sesle, boğazını yırtarcasına Astor'a seslendi, ağaçlardaki kuşlardan başka ona karşılık veren olmadı.

Kardeşinin tırmanmayı sevdiği büyük meşe ağacının yanından geçerek kendi arazilerinin sınırına kadar gitti. Tel örgüyü takip etmeye başladı, ama gözleri hiçbir noktaya odaklayamıyordu. Kuduz köpekler gibi koştu-ran mavi çocukları görmeye devam ediyordu.

Çalıların hücumuna uğrayan domuz ahırına baktı. Orada da yoktu. İncir ağacının altında da değildi.

Gözlerini evin arkasındaki çöplüğe dikti, kardeşi kimi zaman orayı eşeleyerek eğlenirdi.

Soluk soluğa dizlerinin üzerine çöktü. "Sakin... Sakin ol..."

Bu küçük sersem her yerde olabilirdi, bir hayvanın ininde uyumuş, bir ağacın tepesine ya da evin çatısına tırmanmış olabilirdi.

Belki kaçmayı başarmıştır.

Hayır, sınırların dışına çıkmış olamazdı.

Eliyle yüzünü ovuşturarak bir kütüğün üstüne oturdu, zihni korkunç düşüncelerle arapsaçına dönmüştü. Koltukaltlarından kaynar terler boşanıyordu.

Orman, onun büyüğü ormanı, tek kelime etmeden etrafını çepeçevre kuşatmaktaydı.

"Neredesin? Buraya gel," diye mırıldandı, sonra avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "Astor! Astor! Nerede-

sin? Seni bir elime geçireyim, o dakikada geberteceğim!" Adımlarını eve doğru çevirdi. Kendisinin de tıpkı böyle bir şapkası olabilirdi. Bir zamanlar bulduğu her şey gibi belki bu Nutella şapkasını da eve getirmişti ve sonra da unutmuştu.

Ne kadar aptaldı, nasıl da panik olmuştu. Kardeşi bir yerlerde uyuyor olmalıydı, evden deli gibi çıkmıştı, ne bahçedeki küçük kulübeye ne de annesinin odasına doğru düzgün bakmıştı.

Ormanın kıyısındaki çalıların içinden geçerek çiftliğe uzanan patika yola çıkıverdi. Otların arasında gözüne çarpan beyaz yuvarlak bir şeyin yanından geçti. Durdu, geri döndü, o şeyi eline aldı; az kalsın düşüp bayılacaktı.

Parmaklarının arasında tuttuğu şey annesinin kafatasıydı. Aklını kaybetmiş, bir et ve kemik torbası gibi eve kadar sağa sola yalpalayarak yürüdü. Rafta olması gereken yemek tabaklarının yerlerdeki görüntüsü beynine kazındı. Astor'un pedallı oyuncak arabası bir köşeye fırlatılmış, mandolini parçalanmıştı. Kafatasını bir kolinin içine koyarak doğruca merdivenlere koştu.

Annesinin odasının kapısı açıktı, kapının metal kilidi sivri tahta parçalarının arasından sarkıyordu.

Anna, uyku ile uyanıklık arasındaki boşlukta sallanırken kendine geldi; kollarını ve bacaklarını oynatamaz haldeydi, yüreğindeki acı tüm bedenini bir kefen gibi sarmıştı. Sabah güneşinin sıcaklığını ilkin yüzünde hissetti, sonra gözleri kamaştı. Bir yanağı kurumuş bir kusuğun içindeydi ve burnunun dibinde boş bir cin şişesi vardı. Bir matkabın ucu bir şakağından girip ötekinden çıkarken, ağzına neredeyse sığmayan şişmiş dilini oynatmaya çalıştı. Mercedes'in arka koltuğuna nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Annesinin odasının kırılan kapısını gördükten sonra geçirdiği saatlerin ardından geriye düğüm düğüm olmuş bir acının parçaları, belli belirsiz izleri kalmıştı. İçinde flaşların patladığı, donuk beyaz bir ışığın baştan sona aydınlattığı iki farklı Anna vardı, biri umutsuzca mücadele veriyor, öteki sessizce etrafı inceliyordu. Hayalindeki görüntüleri bir arada tutan ip kopmuş, anılarının yitip giden inci taneleri kapkara ve yapışkan bir zift denizinde yüzüyordu.

Annesinin kutsal mahremiyetine tecavüz edilmiş. Kemikleri etrafa saçılmış. Mücevherleri çalınmış. Çekmeceleri açılmış. Kütüphanesi devrilmiş. Astor'un pelüş zürafasının kafasını ısırarak koparmıştı, oyuncağın dolgu maddesinin sentetik tadını hâlâ ağzında duyuyordu. Yumruğunu aynaya geçirince tarak kemiğini yaralamış, kanlı elini perdeye dolanmıştı. Aralanan dudakları yumuşak kumaşı emiyordu. Artık gözyaşı dökülmeyen bir ağıt, zımpara kâğıdı gibi hırıltılı hıçkırık sesi. Yosunlu toprak kokusu. Her soluğunda titreyen yapraklar. Annesinin mor elbisesi.

Gerisi, ağzına kadar yükselen ve tıpkı su dolu bir bardak gibi dışarı taşan kocaman bir acıydı.

Koltuğa yapıştı ve başı cama dayalı, gözleriyle yaralı eline bakarak oturdu.

O gece, karanlığın içine gizlenmiş bir canlının ormanda kendisini izlemiş olduğu hissine kapıldı.

Otoyoldaki köpek.

Bunu rüyasında görmüş olmalıydı, ama öyle de olsa bunun hatırası, zihninde kalan öteki şeylerden çok daha canlıydı. Salladıkça yerleri süpüren kocaman kuyruğuyla kurulmuş oturuyordu. Kendisine bir şey söylüyordu. "Anna, şu tekerlemeyi bilir misin? Kızlar, oğlanlar birlikte bayram yaparlar, çıkın pencereye haydi, siyah adam geberdi, o mezarlığın dibinde şimdi! Korku devri kapan-

dı, yepyeni bir hayat başladı. Kızlar, oğlanlar inin artık aşağı, siyah adam gitti, korku bitti!" Koyu gözbebekleriyle gözlerinin ta içine bakıyordu. "Işığı söndüreyim mi?"

Şimdi de babası gelmiş, üzerindeki örtüyü düzeltiyordu. "Kapının aralık kalmasını istiyorsun, değil mi?"

İKİNCİ BÖLÜM

Grand Hotel Terme Elise

5.

Anna Salemi, mavi çocukları aramaya karar verdi. Onları bulursa kardeşini de bulmuş olacaktı. Onun ölmüş olma olasılığını aklına bile getirmedi.

30 Ekim 2020 günü bir daha geri dönmek üzere Dut Çiftliği'nden ayrıldı. Sırt çantasında bir fener, bir çakmak, yeşil keçe örtüye sardığı "Önemli Şeyler" defteri, bir büyük bıçak ve annesinin sağ uylukkemiği vardı.

Ağaçlar serçelerin cıvıldaayan sesleriyle titriyor, tilkiler çalıları hışırdatıyor, kargalar uğursuz sesleriyle bağıryordu. Ormanın dışına çıktığında, fırtınalı bir deniz gibi ayaklarının altında, her adımında tersyüz olan mavimsi, kalın sis tabakasından bir halıyla karşılaştı. Sahilden gelen sıcak esinti, saçlarını dağıtarak onu ileri sürüklüyordu. Bir fırtına, ovanın sonunda, puslu bir ışık huzmesiyle dağların üzerinde toplanmaktaydı. Top atışını andıran güçlü bir gök gürlemesinin *la* sesini vermesiyle, nemli nemli soluyan yanmış toprakların sessizce ve kana kana içtiği yağmur, susuz kalmış tarlaların üzerine bütün öfkesini boşalttı.

Fırtına, Torre Normanna'ya ulaşmadan çok daha önce Anna, botlarının içinde yüzen ayakları, alnına yapışan saçları ve yaralı elinden sarkan kumaş parçasıyla sıırıslam olmuştu.

Aylardan beri yağmuru bekliyordu ve işe bak ki bu zamansız, berbat yağmur her şeyi daha da berbat etmek için gele gele şimdi geliyordu. Ama belki de mavileri durdurabilirdi. Bu durumda Torre Normanna'ya sığınmış olma olasılığı yüksekti.

Yolları sele çevirerek tıkanmış oluklardan taşan azgın sular köyü çepeçevre sarıyordu. Küçük Venti Meydanı fırtına yüzünden suları fokurdayarak kabaran bir gölün içinde kaybolmuştu.

Sağanak yağmur doluya çevirmeden önce biraz dîner gibi oldu.

Anna, Gusto di Afrodite'nin kemerinin altına sığındı. Verandanın ondüle çatısı, buz toplarının ceviz büyüklüğünde yağdığı fırtınada zangır zangır titriyordu. Çantasından defterini çıkardı. Keçe örtü defteri korumuş, kapağının sadece köşeleri ıslanmıştı.

Restoranın kapısı kırık. İçeride, daire biçimindeki büyük salonda üstünden bir buldozer geçmiş gibi masalar ve sandalyeler hurda halinde bir köşede yığılıydı. Üzerinde "Günün Yemeği: Messina Usulü Izgara Orkinos, 18 euro" yazan menü tahtası duvarda asılı kalmakta direniyordu. Pirinç bir avize sopayla dövülmüşçesine bütün çarpıklığıyla tavanda asılıydı.

Anna, farelerin yaptığı gibi doğruca mutfağın yolunu tuttu. Duvarlarında pek az fayans kalmış, neredeyse tamamı tuz buz olmuş beyaz kırıklar halinde yerlere saçılmıştı. Büyük buzdolabının kapakları açılmış, yerde yan yatıyordu.

Anna yere çömeldi, çekmecelerden birini açtı ve uylukkemiğiyle defteri içine yerleştirdi. Kapıyı kapattı ve dışarı çıktı.

Dolu dinmiş, yerini inceden yağın bir yağmura bırakmıştı.

Zaman kaybediyordu. Orada kimsecikler yoktu.

Belki de otoyola doğru gitmişlerdi. Ya da Castellammare'ye. Beyaz plastik bir sandalyeye ayağıyla bir tekme savurdu.

Sakin ol.

Sırt çantasının sarkan kemerlerini sıkıca tuttu ve köyün çıkışına doğru yürümeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra durdu.

Bir villanın bahçe kapısına yaslanmış turuncu bir bisiklet gördü.

Kapı içeriden sürgülüydü. Hemen sağında, salona açılan camlı giriş kapısının ardına kadar açılmış olduğunu fark etti. Burada her şey altüst olmuştu. Mobilyalar kırılmıştı; duvarlarda yazılar, yerde yakılmış sandalyelerin külleri vardı.

Molozla kaplı merdivenleri çıktı. Karşısına çıkan ilk odaya girdi. Aynalı elbise dolabının üzerindeki iki baykuş altın sarısı gözlerini açtı ve uçup gitti. Çift kişilik bir yatakta Pietro kirli bir yorgana sarınmış uyuyordu.

Anna onu ayağıyla dürttü. "Hey, uyan!"

Oğlan ağzını kocaman açtı ve boğuk bir sesle haykırdı. Can havliyle yerinde doğrulmaya çalıştı, ama deli gömleği giyer gibi içine hapsediği yataktan yorganla birlikte kayıp düştü. "Ne? Ne? Kimsiniz?" Çantasının yanında duran bıçağı kaptığı gibi saldırganca doğru atıldı.

"Mavi çocukları gördün mü?"

Pietro gözlerini kırıştırdı, neden sonra Anna'yı tanıdı. "Sen delirmişsin." Bıçağı elinden bıraktı, elini kalbine götürdü. "Az kalsın korkudan ölüyordum."

"Mavi çocukları gördün mü?"

Pietro duvara kadar yerde süründü, bir gözünü ovuşturarak sırtını duvara yasladı. "Mavi çocuklar..."

Anna boğazındaki düğümü açmak için yutkunmak

zorunda kaldı; "Onlar kardeşimi kaçırmışlar," diye fısıldamak bile ona zor gelmişti.

Pietro, karşısında yağmurdan sıırsıklam olmuş küçük kızı dikkatle baktı. "Ne zaman?"

"Dün sabah galiba." Yüzünü pencereye çevirdi. "Uzaklaşmış olamazlar. Sen onlara rastladın mı?"

"Hayır. Ama onları biliyorum," diye bir esnemeyle karşılık verdi.

Anna'nın yüzünde bir umut ışığı belirdi. "Kim onlar?"

"Otelde yaşıyorlar. Daha büyük olanlar küçükleri kırlardan topluyor ve onları köle gibi kullanıyorlar."

"Neden?"

Pietro sırtını doğrultarak gerindi. Üzerinde sarı yeşil çizgili bir don ve bedenini sıkıca saran bir atlet vardı. "Şenlik Ateşi Bayramı'nın hazırlıkları için. Şu yukarı taraftalar, ellerinde bir sürü çocuk var."

Anna gözlerini yumup açtı. Gözlerini açtığıında bir an için orada bulunan ne varsa -yatak, yorgan, eşyalar, donuyla oturan çocuk- küçük parçacıklar halinde odanın etrafında hızlıca döndüğü, sonra da yeniden bir araya geldiği hissine kapıldı. Göğsü tikanır gibi oldu, sonra yeniden nefes aldı. Astor yaşıyordu. Yutkundu. "Otele nasıl gidebilirim?"

"Dur bir dakika." Pietro bir eliyle yanağını ovuşturdu. "Bu sabah aklımı toplamakta zorlanıyordum."

Anna üç saniye kadar bekledi. "Otele nasıl gidebilirim?"

Pietro başını eğdi. İki parmağıyla burun kökünü sıkıttı. "Otoyolun altından geçiyorsun ve döner kavşaktan dağa giden yola sapıyorsun. İleride, yol üstünde karşına 'Grand Hotel Terme Elise' yazan büyük bir tabela çıkıyor. Düz devam et, oraya varırsın. Yalnız şimdiden söyleyeyim, epey yürümen gerekiyor."

Anna bir adım attı, sonra bir anda geri döndü ve ona sarıldı.

Pietro taş kesildi, şaşkınlıktan yerde duran reçel kavanozunu aldı, işaretparmağını içine daldırdı, sonra ağzına götürdü. "Dikkatli ol. Orası pek tekin bir yer değildir."

Anna omuzlarını silktilti. "Kardeşimi ellerinden almak zorundayım."

Pietro yanı dolu su şişesinden bir yudum içti. "Neden?"

"Ne biçim bir soru bu böyle? O benim kardeşim."

Dışarıda yağmur devam ediyordu, ama gökyüzünü koyu bulutların sardığı örtü bir yerinden yırtılmış, içinden lekeyi andıran masmavi bir gökyüzü görünüyordu.

Merdivenleri inerken, Pietro arkasından seslendi: "Bekle, ıslanmışsın, üzerine şunu giy. Bu kuru." Ona polar montunu fırlattı.

Kız onu havada yakaladı. "Teşekkür ederim."

Anna oğlanın bisikletiyle arkasından geldiğini görmeyi ümit ederek bir süre yolda durup durup arkasına baktı. Her adımında içinde büyüyen endişe hissini paylaşabileceği birinin yanında olması elbette hoşuna giderdi.

Yağmur, dağları yaz boyunca kaplamış olan sis bulutlarından arındırmıştı. Dağlar şimdi daha yakın görünüyordu. Her şey çok netti, lekeyi andıran ağaç öbekleri, mağaraların ısıklara benzeyen oyukları, olgun domatesler gibi orta yerinden ikiye ayrılmış beyaz taş kanyonları görebiliyordu.

Astor da orada bir yerdeydi.

Anna, bacaklarının hızına kollarıyla destek olarak ritmik adımlarla ilerliyordu. Yolda kendinden geçmiş bir

halde yürürken, düğümlemiş bir yün çilesi gibi düşünceleri de yavaş yavaş çözülüyordu. Arabaların plakalarındaki rakamları toplamak ya da buradan oraya kaç adım atacağını tahmin etmek gibi saçma sapan takıntılara artık bulaşmıyordu.

Otoyolun altgeçidi genişti. Ayakkabıları suların içine bata çıka yolun karşı tarafına geçti, döner kavşağa geldi ve dağa giden yola saptı.

Birçok fabrika ve kömür deposu yüzünden daha da büyüyen yangınlar bu bölgede son derece şiddetlenmişti. Taş ya da metal olmayan her şeyi küle çevirmişti. Kızarmış hamamböceklerini andıran hurda araç yığını, alçak bir binanın ön tarafındaki otoparkın tamamını kaplıyordu. Çatısında kocaman bir tabelanın iskeleti kalmıştı.

Küçük kız bir şifreyi çözer gibi, "Pi... zza... ri... um..." diye heceledi.

Uzun demir perdenin öte tarafındaki fabrikanın kalıntıları görünüyordu. Hangarlarından geriye yok denecek kadar az bir şey kalmıştı, ama devasa beyaz depoları olduğu gibi duruyordu. Üzeri pas tutmuş ve yosun bağlamış, iç içe geçen borular bir ağ gibi etrafını çepeçevre sarıyordu. İçinde büyük suni köpük parçalarının yüzdüğü ve asfalt meydanı sonunda bir bataklığa dönüştürmüş olan sular boruların bağlantı yerlerinden damlıyordu.

Parmaklıklarıyla yoklarken arasında nihayet bir delik buldu ve birbirine dolanmış bataklık bitkilerinin içinde kendine bir yol açarak ilerledi. Kurbağalar ayaklarının dibinde zıplarken, kırmızı yusufluklarla uzun bacaklı sivrisinekler de etrafta cirit atıyorlardı. Bir Fiat 500'ün kaportasına abanarak üstüne çıktı sonra da sırt çantasını ve ayakkabılarını çıkardı.

Ayak parmakları sanki çamaşır suyunda beklemiş gibi bembeyaz ve lastik gibi olmuştu. Su toplayan deriyi

başparmağının tırnağıyla patlattı, sonra elinin sargısını açtı. Elinin üstündeki kesik derindi ama artık kanamıyordu. Etli kısımlarını ovuşturdu, sonra güneşin ısıttığı arabanın ön camına sırtını yaslandı.

Kurbağalar sırayla vıraklamaya başladılar.

Bu Pizzarium bir zamanlar ne harika bir yer olmaydı. İçeri parayla giriyor ve altından sarkan erimiş mozzarella peyniri ve damağını yakan domateslerin kırmızısıyla, beyaz yağlı kâğıda sarılı bir dilim sıcak pizza alıp dışarı çıkıyordun. Sade pizza sevmiyorsan peynirli, patatesli, kabaklı ve ançüezli pizza alabiliyordun.

Pizza dünyasında kaybolup gittiğinden, kurbağaların vıraklama sesinin kesildiğini fark etmesi zaman aldı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, birkaç metre ötesinde otolyodaki köpek tam karşısında duruyordu. Ayakları suyun içinde, uzun boynu hiç kıınıldamadan duruyordu. Anna onu yaraladığında yoğun ve koyu kırmızı sıvının aktığı yer kara bir top gibi kabuk bağlamıştı, tüylerinin geri kalanı beyaz ve kabarıktı. Eskisinden daha iri görüldüğünü söylemeye dili varmıyordu.

Küçük kız nefesini tuttu; çoban köpeğı, siyah burnuna doğru kıvırdığı dili dışarıda, hararetle soluyordu.

Anna bir elini çantasına bastırdı. İçinde bıçak vardı. Bakışlarını köpeğın hipnotize eden kurşuni siyah gözlelerinden bir türlü ayıramıyordu.

Nasıl oluyordu da kanlı canlı orada, tam karşısında duruyordu?

Hayvan başını yana eğdi ve gözlerini kızdan ayırmadan suları şapırdatarak iki adım attı.

Anna ne olduğunu bilmediğı bu şeyin, belki de sadece kaybolmasını bekleyerek derin bir nefes aldı, sonra kaportanın üzerinde ayağı kalktı ve bir yumruğunu havada sıkarken ona, "Ne istiyorsun? Beni rahat bırak! Sana yaptığım yetmedi mi?" diye gürledi.

Hayvan, amurun içindeki adımlarını yavaşlattı, sonra ona veda eder gibi bir patisini uzattı, sonra kızarmış karnını ve siyah lekesini hatırlatırcasına bir ayağını havaya kaldırdı ve memnuniyetini anlatan bir sesle, kamburlaştırdığı sırtıyla gerisingeri döndü.

Anna kararsızdı.

Bu şeytan ona bir arabanın içinde tuzak kurmuştu ve az kalsın onu canlı canlı yiyecekti, oysa şimdi tıpkı kibar hanımların tasmaşından tutup gezmeye çıkardığı, hatta biraz okşayınca yere paspas gibi seriliveren ss köpeklerinden bir farkı yoktu.

Arabadan aşağı atladı. "ek git buradan! Hadi!"

Köpek ayağa fırladı ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak sazlıkların içinde kayboldu.

Kendisini nasıl bulmuştu? Ve neden kendisine saldırmak yerine çekip gitmişti?

Anna, yılan gibi kıvrılan yanmış toprak yolun engeli kıvrımlarında düşe kalka ilerlerken aklında hep bu düşünce vardı. Emin olmak için arada bir arkasına dönüyor, peşinden gelip gelmediğine bakıyordu, görünürlerde yoktu.

Yorgunluğun yanı sıra zihni de bir başka endişeyle meşguldü. Henüz otelin tabelasına rastlamamıştı, belki de yolu şaşırmıştı. Sırt antası içi taşla doluymuş gibi ağırdı. Kendi kendine, "Bin adım daha atarım, tabela karşıma çıkmazsa geri dönerim," dedi.

Birkaç dönemeçten daha geçti, sanki içine doğmuş gibi kocaman bir tabela yolun kenarında karşısına çıkıverdi. Tabelanın isle kaplı yüzünde, "Grand Hotel Terme Elise. Exclusive Relais & Golf Club" yazısını seebildi.

Yumruğunu sıktı. "Demek doğruymuş! Aferin sana Pietro!"

Sırt çantası yine hafiflemiş, adımları hızlanmıştı.

Karayolu gitgide daralmaya başladı. Etrafta hiç ev yoktu ve siyah lekeler yerini yeşile bırakıyordu. Okalip-tüs ağaçları yapraklarla kaplıydı, çiçek yüklü dallarıyla zakkumlar etrafa alabildiğine yayılıyordu, hintcincirleri dikenli bariyerler oluşturmaktaydı. Önünden ağır adımlarla bir inek geçti, kendisine aldırış bile etmedi. Rüzgâr, koynunda yanık kokusunu değil, aksine taze ot kokularını getiriyordu.

Küçük bir tepenin üzerinde sıra sıra uzanan asma dalları, arıların konduğu yuva yaptığı üzüm salkımlarıyla doluydu. Yemek için oraya koştu, tadı öyle şekerliydi ki sırtına kadar ürperdi. Çantasına iki salkım üzüm attı ve yoluna devam etti.

Kendisini daha iyi hissediyordu ve o gün ilk defa kardeşi için endişelenmemeyi başarmıştı. Doğanın, ılık rüzgârda çamların saçaklarını gümüşe boyayan güneşin keyfini çıkarıyordu.

Yokuşun sonunda karşısına, tepeleri sarı başak dallarıyla ve onlarca koluyla bir rüzgârgülü gibi dönen bir devin bulunduğu katırtırnağı çalılıyla kaplı bir yayla çıktı.

Baktığında ufacık ve yanlarına ulaşılması imkânsız görünen bu şeyleri daha önce ovoidan seyretmişti.

Oranın yukarısından belki otel görünebilirdi.

İlk bakışta o kadar da uzak görünmüyordu, dar bir vadiye inen ve bir yamacın sırtına uzanan tarlayı geçmesi gerekiyordu. Kararsızlık içinde yolun kıyısında kala-kaldı, sonra başparmaklarını çantasının kayışlarına geçirdi ve yeniden yola koyuldu.

Birkaç adım sonra göğsüne kadar, kollarını ve bacaklarını çizen çalıların içine gömüldü. Etrafında çekirgeler sıçırıyordu. Uzun kuyruklu bir sülün bet sesiyle attığı çığlıklar eşliğiyle konforlu yuvasından kanat çırparak

kalktı ve az öteye indi. Tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü ama sonunda, sapsarı bir tarlanın ortasında kare biçimli beton bir ada gibi yükselen kaideye ulaştı.

O kadar yüksekti ki aşağıdan bakınca kulenin tepesini göremiyordu.

Alüminyum bir iskelenin sonunda, menteşelerinden sökülmüş, her tarafı yamulmuş, küçük bir kapı vardı. İçeriden pek de iştah açıcı olmayan bir koku geliyordu.

Anna el fenerini çıkardı ve binaya içeriden bir tirbuşon gibi vidalanan salyangoz biçimindeki, daracık merdiveni aydınlattı. İlk basamakta toplanan karıncalar bir tilkinin leşini tırtıklıyorlardı.

Hayvan kalıntısının üzerinden atladı ve merdivenlere doğru bir maceraya atıldı. Basamakları aydınlatarak gittikçe yükselen kesintisiz ve boğucu bir sarmalın içinde yukarı çıktı. Bir süre sonra terden sırlıslık olmuştı, nefes almakta zorlanıyordu. Basamağa oturdu ve başını duvara yasladı. Güneşten ısınmış olan metal ılık.

Yaşamı boyunca hiç bu denli yorulmamış, kararsızlık ve endişe duymamıştı. Yediği üzümler şimdi midesini kaynatıyordu.

El fenerini söndürdü, karanlık teskin edercesine onu kollarıyla sarıp sarmalıyordu.

Korkmamayı öğreneli uzun zaman olmuştü.

Kural basitti. Haftada iki film: Cumartesileri o karar veriyordu, pazarları da annesi, kalan günlerdeyse evdeki varlığından utanç duyuyorlarmış gibi televizyonun üzerine renkli bir örtü seriyorlardı. Virüs bir radyoaktif bulutu gibi Belçika'dan Hollanda'ya, Fransa'ya ve dünyanın kalanına yayıldığında, her zaman haber kanalı açık kaldı sadece.

Annesi öldükten sonra Anna bütün bir günü onun karşısında geçirir olmuştü. "Önemli Şeyler" defterinde televizyon hakkında söylenen bir şey yoktu ve küçük kız da

bunu bir izin gibi algılamıştı. Ne var ki kanallar onlara sadece boş mavi bir ekran bırakıncaya kadar birbiri ardınca kayboldu. Sadece yazıların geçtiği Rai Uno kanalı direniyordu. Evden çıkmanın yasak olduğunu, sıkıyönetim yasasının yürürlüğe girdiğini, son derece acil bir durum olması halinde sivil savunmanın ücretsiz hattını aramak gerektiğini söylüyorlardı. Kütüphanedeki DVD'leri birbirine ekleyip izlemekten başka çaresi kalmamıştı.

Adada hâlâ çalışmayı sürdüren sonuncu hidroelektrik santrali Guadalami, Dut Çiftliği'ni ve Kuzey Sicilya'nın tamamını sonsuza dek elektriksiz bırakarak çalışmayı kestiği sırada Anna, annesinin koleksiyonundaki en güzel filmi, *Subay ve Centilmen*'i izliyordu. Astor ise oyuncak bebek gibi yanında uyuyordu.

Filmin en sevdiği sahnesiydi: Asker başında şapkası, üzerinde pırl pırl üniformasıyla işçilerin alkışları arasında nişanlısını almaya fabrikaya gidiyordu. Televizyon kapanmış, DVD okuyucusunun üzerindeki mavi sayılar kaybolmuştu. Anna ne düşüneceğini bilmeden televizyonun kararan ekranına bakakalmıştı. Son haftalarda elektrik kesintisi pek sık oluyordu.

O defa geri gelmemek üzere gitmişti. Bu olayın ardından ona bir isim takacak, ışıklı zaman diyecekti. İşte ışıklı zaman tam olarak Richard Gere, Debra Winger'in koluna girmiş onu götürürken sona ermişti.

Gün bitti. Güneş kayboldu ve kanepenin yanındaki çiçek biçimindeki abajur insana huzur veren o sarı ışığıyla bir daha odayı aydınlatmaz oldu. Buzdolabındaki meyve suyu ısındı. Anna, üzerine yapışan Astor'la birlikte el fenerini yaktı ve bu sorunun çözümünü "Önemli Şeyler" defterinde aradı. Defterde şöyle yazıyordu:

ELEKTRİK

Yakında elektrikler sönecek ve bir daha ışık, televizyon, bilgisayar, müzik, telefon, buzdolabı olmayacak. Ama korkmanıza gerek yok. Buna kısa zamanda alışacaksınız. İnsanlar uzun yıllar elektriksiz yaşadı. Onlar için bir ateş yakmak yeterliydi. Gün boyunca yaşayacaksınız ve karanlık iner inmez uyuyacaksınız, tıpkı ormandaki hayvanların yaptığı gibi. Şafak sökerken kuşlarla birlikte yeni güne merhaba diyeceksiniz. Bu güzel bir şey olsa gerek. Yapacak bir şey bulamadığınızda kitap okursunuz. Kendi müziğinizi şarkılar söyleyerek kendiniz yapacaksınız. Akşam olunca evinize çekilin ve hangi sebeple olursa olsun sakın dışarı çıkmayın. Mumları kullanın. Piller sadece acil durumlar içindir. Ve eğer yapabiliyorsanız, karanlıkta oturmayaya çalışın.

Hepsi bu.

Elektriksiz zaman uzadı. İnsanı çileden çıkaracak kadar yavaş geçen günlerde saatler birbirine karışıyordu. Bütün gürültüler kaybolmuştu. Köydeki kilisenin kararlı çan sesi. Cep telefonlarının zili. Uçakların gümbürtüsü. Çöp kamyonlarının hırıltısı. Astor uyuduğunda sessizlik öylesine bunaltıcıydı ki neredeyse onu aptallaştırıyordu.

Anna pencereleri titreten rüzgârı ve hışırdayan yaprakları, midesinin gurultusunu ve kuşların sesini dinlemeyi öğrendi. O yapış yapış sessizlikte tavan arasının kirişlerini oyan tahtakuruları bile yalnızlığına ortak oluyorlardı.

Anna her zaman çok konuşkan bir çocuk olmuştu. Şimdi de ağzı, ne yapacağını bilmediği sözlerle doluydu. Mercimek konserveleriyle dolu kolileri açarken kendi kendine konuşuyordu. "İşte burada. Her şey hazır. Güzel bir öğle yemeği."

Astor'un kaprisleri bile bir zamanlar içini tüketirken, şimdi ona yalnızlığını unutturuyordu.

Karanlığı tanımayı öğrendi.

Evdeki ışıkların, ta ki annesi onları söndürene kadar, karanlığının içeri sızmasına izin vermeyip onu dışarıda tuttuğunu öğrenerek büyümüştü Anna; herkes uyumaya gidince karanlık da siyah parmaklarıyla her şeye dokunurdu.

O zamanlar, gecenin bir yarısı bisküvi almak için gizlice alt kata indiği mutfakta karşılaşırdı karanlıkla, ama fırın saatinin kırmızı ışıkları ve fişe takılı kahve makinesinin yeşil ışığı ona sakin olmasını söylerlerdi. Pizza yemeye gittikleri akşamlar, arabanın farlarıyla delik deşik ettiği karanlığı bir başkası da cep telefonunun flaşıyla boğabilirdi. Aynı şey mumlu doğum günü pastası getirilirken de yapılırdı, çok da eğlenceli olurdu. Bahçedeki küçük kulübeye hapsedilmişti ve içerisi elbette korkutucuydu. Çim biçme makinesi, eski elektrik süpürgesi, kırık bir sandalye ve ayaklı elbise askısı, buram buram benzin ve cila kokan karanlık kulübede seni parçalamaya hazır birer canavara dönüşürlerdi. O kulübenin zifiri karanlığına kafa tutanlar ise sadece farelerdi.

Ama şimdi karanlık onu boğuyordu; üzerine abanıyor ve sessizlikle işbirliği edermişçesine onu serseme çeviriyordu. Alabildiğine uzun ve geniş kollarıyla her köşeye, her boşluğa sızıyor, ağızından, burun deliklerinden, gözeneklerinden içeri giriyordu. Bazen hazırlıksız yakalayacak kadar erkenden iniyordu, bazen de yavaş yavaş geliyor, ışığa karışıyor, kana buladığı güneşi ovanın sonunda yok olmaya mahkûm ediyordu. Mumlar bir işe yaramıyordu. Mumun yaydığı titrek ışık karanlığı boğmaya yetmiyor, aksine her şeye daha korkutucu ve uğursuz bir görünüm kazandırıyordu.

Anna zamanla karanlıktan korkmamayı öğrendi, ka-

çınmasının olanaksız olduğu karanlığın kollarına kendisini çaresizce bırakırdı. Kardeşine sıkıca sarılarak bir battaniyenin altında otururdu. Çok çişi geldiğinde, şiltesinin hemen yanındaki bir tasa işerdi, ama uykusunun tam ortasında sıkışacak olursa, o zaman da çişini sabaha kadar tutardı.

Hava ister yağmurlu ister bulutlu olsun, hatta sıcak ya da soğuk, hiç fark etmezdi; karanlık, ışıkla arasındaki günlük çekişmeyi, öyle ya da böyle kaybetmeye mahkûmdu.

Anna kollarını iki yana açarken, başından aşağı bir kova su boşaltılmış gibi uykusundan sıçrayarak uyandı, dirseğini duvara çarptı ve bir anda ayağa fırladı. El feneri dizlerinin üstünden kayıverdi. Onu ayağının dibinde yakaladı ve el fenerini silindirin yüzeyinde gezdirerek çizdiği dairesel ışıklarla etrafını inceledi.

Ne kadar uyumuştı?

Yüreğindeki çırpıntının dinmesini beklerken yaralı elini ovuşturdu. Yüz basamak daha çıkmaya karar verdi. Yine de en tepeye ulaşamazsa vazgeçecekti.

Kırk altıncı basamağa geldiğinde el fenerinin ışığı aralık duran bir kapıyı ve elektrik düğmeleriyle dolu minicik bir odayı aydınlattı. Birileri burada gecelemiş olmalıydı, yerde boş şarap şişeleri ve bir battaniye vardı. Odanın bir köşesinde dayalı duran tahta merdiven, metal dümenle kapatılmış tavandaki bir kapağa uzanıyordu. Silindir kol sıkışmıştı, ama iki eliyle birden zorlayarak onu gevşetmeyi başardı. Başıyla alttan destek vererek kapağı itti.

Aniden parlayan güneş gözlerini kör etti, gözbebeklerinin ışığa alışması için bir süre bekledi, sonra dört ayak üzerinde ilerleyerek dışarı çıktı. Rüzgâr saçlarını birbirine karıştırarak esiyor, kulaklarında uğulduyor, ağzına do-

luyordu. Heyecan ve korku içinde çatıyı çepeçevre saran korkuluklara tutundu ve etrafına baktı.

Tepelerin ardında, köyün kömürleşmiş kalıntıları, kapkara bir masa gibi sahile doğru uzanan ovada kabuk bağlamış kocaman bir yarayı andırıyordu. Karayolu onu gri kalemle çizilmiş bir çizgi gibi kesiyordu. Üzerinde, biri daha uzakta ve küçük, öteki Bacio Perugina çikolata- tası gibi koyu ve yuvarlak iki adanın bulunduğu deniz bir teneke yaprağı gibi dümdüz parlıyordu. Denizin sonunda daha mat, incecik bir çizgi görür gibi oldu, kim bilir belki bir göz yanılmasıydı, belki de bir hayal.

Anakara.

Belki de Messina Boğazı'nın ötesinde hayat eski haline geri dönmüştü, Büyükler çocuk doğuruyor, arabalarıyla gidiyordu, dükkânlar yeniden açılmıştı ve artık on dört yaşına gelince ölünmüyordu. Belki de Sicilya geride kalan bütün yetimleriyle birlikte unutulup gitmişti. Dinlediği pek çok efsane ve saçma sapan varsayımdan, inanması en kolay, akla en yatkını, harekete geçmeye ve gidip görmeye değer olanı sadece buymuş gibi geldi.

Çenesini kaldırdı, boğazına oturan yumruyu yutmay- ya çalışarak gözlerini yumdu. Korkuluğun demirini avuç- larının arasında sıktı ve "Astor'u bulmayı başarırsam, ye- min ediyorum, denizi geçeceğim ve Büyüklerin hâlâ ha- yatta olup olmadıklarını gidip kendi gözlerimle görece- ğim," diye mırıldandı. Sonra da başının üzerinde asılı duran çelik levhaya alnını geçirdi.

Adanın iç kısımlarına doğru bakmak için öteki tara- fa döndü. Buharla örtülü tepeler, lacivertten çivit mavi- sine geçerek birbiri ardınca tütüyordu. Arazinin kıvrım- larını takip eden yolun bir ucu, sarı iş makinesinin yanın- da tek başına yükselen heybetli bir binanın yanında son buluyordu.

Otel.

Karanlıkta ıgıllık atarak ve elini kolunu duvarlara çarparak rüzgâr kulesinden aşığı indi. Son basamağı geldiğinde başı dönüyordu.

Etrafındaki her şey sağı sola yalpalarken buğday tarlasının içinden geçti ve asfalt yola ıktı. Üzerindeki polar montu çıkardı ve yürümeye koyuldu.

Kısa bir yokuştan sonra yol, şerit gibi dümdüz ilerliyordu.

Manzara, sanki başka bir ressamın eli değmişçesine birdenbire değışti, buğday başaklarının sarısı akultaşlarının grisine bulandı. Karayolu incecik bir kum katmanıyla kaplıydı. Etrafindaysa sadece çalılar, sabır otları ve öbek öbek kuru otlar vardı. Bir deri bir kemik kalmış eşekler dik bir yamacın tepesinde otuyorlardı, gergin kanatlarıyla uçurtmalar gibi havada asılı duran şahinlerse gözleriyle avlarını takip ediyorlardı. Günün solan ışıklarında taşlı tepeler, ölmüş kaplumbağı kabuklarını andırıyordu.

Anna tuhaf bir hisse kapılarak arkasına baktı.

Köpek. Belli bir mesafeden onu izliyordu.

Bir süre boyunca bu şekilde ilerlediler, derken küçük kız bu durumdan sıkıldı ve bir taş alarak ona fırlattı: "Çek git buradan!"

Çoban köpeğı ayağının nazik bir hareketiyle onu boşa çıkardı ve söyleyeceğı önemli şeyler varmışçasına gözlerini kıza dikti.

Kız, kolları havada, ayaklarını yere vurarak yanına koştı. "Beni rahat bırak!"

Köpek arkasını döndü ve kuçı ağır basıyormuşçasına sallana sallana uzaklaşarak çalılıkların arasında gözden kayboldu.

Küçük kız yeniden yürümeye koyuldu, ama bir dakika sonra o yeniden karşısına ıktı. "Bak, beni takip etmek istiyorsan gel peşimden. Ama sana verecek hiçbir

şeyim yok, bunu bil." Sonra adımlarını hızlandırdı ve bir daha dönüp arkasına bile bakmadı.

Tozlu bir meydanda, hurdası çıkmış mavi belediye otobüsü alacakaranlığın ölgün ışıklarında sallanıp duruyordu. Camlarının yerinde yeller esiyordu ve üzeri her çeşit yazılar ve grafitilerle kaplıydı. Koltukların içi dışına çıkmış, yer döşemesi bir çöp katmanının altında kalmıştı.

Anna otobüsün tepesine çıktı ve sacın üzerinde bağdaş kurarak oturdu.

Köpek başını yana yatırarak bir süre onu izledi, sonra otobüsün altında kayboldu.

Çantasındaki üzümler ezilmişti, Anna buna aldınış etmedi. Günbatımının ardında yol yol bıraktığı kızılığı inci parlaklığındaki bir griliğin içine hapseden ve daha yukarıda yıldızlı bir geceye dönüşerek kararan gökyüzünü seyrederek hepsini afiyetle yedi.

Havanın kararmasıyla rüzgâr da dinmişti.

Açlığı devam ediyordu ve orada bir parça tehlikenin ortasındaymış gibi hissediyordu kendini. Sırt çantasını başının altına koydu, bir yanına döndü ve ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Otele vardığında ne yapacağını hayal etmeye çalıştı.

Kes şunu.

Yerinde sallanmaya başladı, derken korkular yavaş yavaş yorgunluğa yenik düştü.

Güneş iki sivri kayanın arasından yükseldi ve vadinin bir yanını ışıklarıyla yıkarken, ışınları kel yamaçların ve sefil çam ormanlarının arasına sinsice daldı.

Anna gözlerini açık tutmakta zorlanırken ayakları-

nı yolun ortasına sürüklüyordu. Otobüsün tepesindeki gece uykusu kısa sürmüş, soğuk ve kâbuslar onu uyutmamıştı. Çoban köpeği yine başı önünde onu takip ediyordu.

Birdenbire havlamaya başladı.

Küçük kız arkasına döndü.

Yolun sonunda yükselen bir toz bulutu ona doğru geliyordu.

Bir araba.

Köpeğin havlamaları kayalıklara çarpıyor ve kızın kulaklarını sağır edecek şekilde katlanarak büyük bir gümbürtüye dönüşüyordu.

“Sus! Sus! Kes sesini!” diye bağırdı.

Bütün tüyleri diken diken olan hayvan suskunlaştı, kıza yan gözle bir bakış attı, sonra kuyruğunu havaya dikerek toz bulutunun içine daldı.

Parlak sarı renkli bulutun içinde şimdi daha yoğun bir şey, tıpkı toz bulutuyla kaplı bir gezegen gibi, koyu bir kütle görünüyordu.

Anna yoldan uzaklaştı ve kayalıkların dibinde derbederce büyüyen sabır otlarının arasına gizlendi.

Koyu kütle yaklaştıkça, yan yana ilerleyen ve birbirinden ayrı iki zarif siluete dönüşerek hızlandı.

Atlar.

Arazi titremeye başladı. Anna bitkilerin arasından asfalta çarpan sekiz yorgun toynağın yolda ilerleyişini ve üzerinde “Assuntina’nın Buzlu Meyve Suları” yazan kenarları sarı boyalı tahta arabanın altındaki dört tekerleği gördü. Kasanın üzerinde bir oğlanla iki kız oturuyordu. Ufak tefek bir çocuk olan oğlan yular gibi kullandığı halatları sıkıca tutuyordu. Arabanın arkası dağ gibi sarımtırak kemiklerle doluydu. Köpek havlayarak arabanın yanında koşuyordu. Arabanın tekerlekleriyle dalaştıktan sonra sıra boyunduruk halkasına geçirilmiş, kişneyen ve

tekmeler savuran atlara geldi. Korku nedir bilmeyen köpek, onları parçalamak, yeryüzünden silmek istermişçesine kendini sakınmadan atların bacaklarına atılıyordu. Atlar ise dörtmala gitmeye çabalıyordu, ancak külüstür araba sağa sola savruluyor, arkasında kemikten bir yol bırakarak ilerliyordu.

Don atlet gezen arabacı, atların dizginini sıkı tutmaya çalışarak bağırıyordu. Tükenmiş bir halde yularları boşladı ve ayağının dibinde duran sopayı aldı; kızlar gömleğine sıkıca yapışmış oğlanı tutarken o da tıpkı bir Ortaçağ av turnuvasındaki atlı şövalye gibi gergin bir şekilde öne doğru uzandı. Köpeğin sırtına sopayı bir güzel indirdi, ne var ki köpek sakinleşeceği yerde daha da çıldırdı ve ağzından köpükler saçarak atlardan birinin kışına saldırdı. Kaburgalarına yediği tekmeyle köpek kuş gibi havalanmış, sonra da arabaya çarparak yere düşmüştü. Tekerleklerin altında gözden kayboldu.

Üç çocuk sevinç gösterisinde bulundu.

Anna yeniden yola çıkarken içinden, *bunlar kiminle aşık attıklarını bilmiyorlar*, dedi.

Çoban köpeği tahta arabanın arkasında beliriverdi, üzerindeki tozları silkeledi ve etrafta uçuşan uyluklara ve inciklere aldırmandan düşmanlarına doğru atıldı. Sağ taraftaki kızıl kahve atın arka ayağına dişlerini geçirdi, şaha kalkan hayvan acı bir kişnemeyle yanındakini üzerine devrildi. Ayakları, kuyrukları ve yularları birbirine dolanan iki hayvan yere yıkıldı. Araba önce dengeli bir şekilde iki tekerleğin üzerinde yükseldi, sonra tahtaların ve demirlerin çıkardığı kükreme sesiyle kurşun gibi yere düştü. Kemikler ve çocuklar öfkeli bir dev tarafından fırlatılmışçasına havada uçuştular. Boyunduruktan kurtulan atlar peşlerinde köpek, tepelerin arkasına doğru dörtmala kaçtılar.

At arabası yolun ortasında tepetaklak olmuştu. Tozların içinde yatan üç çocuk kımıldamıyordu.

Anna ellerini saçlarına geçirdi.

Bu köpek delirmiş.

Karayolunda Anna'yı izlemesine neden olan öfke, bu defa da atların peşine düşürmüştü köpeği. Onu, ağzı kulaklarında tıpış tıpış yürüyerek geri dönerken gördü. Kuyruğuyla yolu süpürerek karşısına oturdu.

Kız onu tanımazdan geldi ve asfaltın üzerinde yüzükoyun yatan arabacı çocuğun yanına gitti. Üzerindeki gömlek paçavraya dönmüş ve bir ayakkabısı da kaybolmuştu. Dirsekleri ve dizleri parçalanmış, acıyla inliyordu.

Anna yanında diz çöktü, ama çocuk kararmış dişlerini göstererek onu yanından uzaklaştırdı. "Beni rahat bırak!"

Castellammare'deki şu kocaman sıçanlardan birini anımsatıyordu. Suratı üçgen biçimindeydi. Elmacık kemikleri çıkık, kulakları kepçe ve çenesi de sivriydi. Kızıl'ın izlerini taşıyordu: Dudaklarının üzerinde ve burun deliklerinin çevresindeki kabuklanmış yaralar, koltukaltlarındaki kırmızı lekeler ve kollarındaki morluklar.

Kız, çantasından çıkardığı su şişesini uzattı. "Sadece derin soyulmuş. Al, üstüne biraz su dök."

Oğlan elinin tersiyle kızın yüzüne vurdu.

Anna tek söz söylemeden elini yanağına götürdü, yumruklarını sıktı ve oradan uzaklaştı.

Oğlan yerden bir uylukkemiği aldı. "Dur!" Kızın peşinden koştu ve göğsünü siper ederek yolunu kesti. Arabayı ve kemikleri göstererek esip gürledi. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun? Bak başıma ne işler açtın!" Küçücük gözleri simsiyah ve ıslı ıslıldı. Burun deliklerinin birinden sarı bir sümük sarkıyordu.

Anna onu geriye itti. "Ben mi? Benimle ne ilgisi var?"

Sıçan öksürdü, koyu sarı bir balgamı yere tükürdü, sonra kıza yaklaştı.

Nefesi çürük et gibi kokuyordu. "Köpeğin arabamı mahvetti. O pislik az daha hepimizi öldürüyordu." Çığına döndü, uylukkemiğiyle ona saldırmaya kalkıştı.

Anna oğlanın boynuna yapıştı ve var gücüyle sıkma-ya başladı. "Şimdi sabrım taştı işte. Bırak o kemiği! Derhal bırak!"

Fare kılıklı oğlan boğuluyor, tükürükler saçıyor ama kemiği elinden bırakmıyordu.

"Senin boynunu kırarım!" diye bağırdı Anna. Ayağıyla oğlanın ayak parmaklarına sertçe bastırdı. Öteki acıyla bir çığlık attı ve tek ayağının üstünde sekerek zıplamaya başladı.

"Benim o köpekle hiçbir alakam yok," dedi.

Bu arada iki kız da ayağa kalkmış, gözlerini ayırmadan ona bakıyorlardı. Biri kemik gibi kuru ve uzundu, öteki kısa boylu ve tıknazdı. Kuru olanı ucunda kocaman eller taşıyan iki sopanın sarktığı kolsuz, çiçekli, uzun bir elbise giymişti. Mor renkteki mini eteğinin içine hapsedtiği koca poposunu taşıyan tıknaz olanınsa bacakları kısa ve tombuldu. Mavi yeşil çizgili tişörtü üç kat karnını ve koca memelerini sımsıkı sarıyordu. İkisi yan yana durunca çizgi film kahramanlarına benziyorlardı.

"Siz ne bakıyorsunuz öyle?" diye sordu Anna.

Karşılık vermediler ama aralarında fısıldaştılar.

Sıçan, tozun içine yatmış güneşin keyfini çıkaran köpeği gösterdi. "Madem senin değil, öldür o zaman."

"Onu mu?" diye kahkahayla güldü Anna. "Sen öldür, ben çok denedim ama başaramadım. Otoyolda az daha beni parçalıyordu. İnanmazsan inanma."

Çoban köpeği gürültüyle esnedi, sırtını dikleştirdi, bacaklarını uzatarak gerindi.

"Ona atlara saldırmasını söyleyenin sen olduğuna bahse girerim." Kuru götlü kız oğlana döndü. "Babamın da bir köpeği vardı, adı Hannibal'di. O da koyunlardan nefret ederdi."

Koca götlü gözlerini havaya doğrulttu. "Fiammetta, lütfen yine başlama Hannibal diye."

"Günlerdir harcanan emek boşa gitti." Sıçanın morali bozulmuştu. "Şimdi ne yapacağız? Orso'ya bunu nasıl anlatacağız, kemikleri ve atları kaybettiğimizi nasıl söyleyeceğiz ona?"

"Çok kızacak. Öyle kızacak ki..." dedi Fiammetta.

Manda kasa başını iki yana salladı, "Kolyeleri unuttum. Mahvolduk," dedi ve arkadaşına sarıldı.

Kuru kemik, koyun gibi meleyerek ağlamaya başladı. "Onunla kalmamıza izin vereceğini söylemişti..."

Sıçan omuzlarını kaldırdı. "Ne olursa olsun bana yine de kolyeyi verir... siz ikinize vermez. Kimse size katlanamıyor."

Fiammetta'nın aklı basmadı. "Nedenmiş?"

Tombul kız başını salladı. "Neden biliyor musun? Çünkü kolye zaten onda. Ama bize bundan hiç söz etmedi."

"Doğru mu, Katio?"

"Evet. Doğru." Oğlan pis pis sırttı. "Bana kolyeyi Angelica verdi."

"Kahretsin." Manda kasa başını bir yana düşürerek oğlanın üzerine yürüdü, saçlarından tutarak çekmeye başladı.

"Bırak, beni, piç kurusu!" diye haykırıyordu Katio, kızın incikkemiklerini tekmeliyordu, ama şişko onu bırakmaya razı gelmiyordu.

"Fiammetta, bana yardım et."

"Geldim, Chiara." Kuru götlü kız çırpı bacaklarıyla üç adım attı ve bir yarasa gibi o da Katio'nun saçlarına

yapıştı. Üçü bağırsık çağrışı içinde, itişip tepişerek tuhaf bir kutu kutu pense oynamaya başladılar.

Anna'nın ağzı açık kalmıştı.

Arkalarından gelen bir ses kavgayı yarıda kesti. "Şey, pardon..." Omzuyla başının arasına yasladığı kocaman bir karpuzla yolun ortasında duran bir çocuk onlara sesleniyordu. "Bir şey soracaktım..."

Pelerin gibi etekleri yerleri süpüren uzun bir palto giymişti. İçinde bir şey yoktu, ayaklarında zamanında çok şık olduğu belli, bağcıklı, el işi kösele ayakkabılar vardı. "Otele giden yol burası mı?" Kafatası preslenmiş gibi yüz hatları birbirine karışmıştı. Gözleri aynı hizada değildi, biri daha aşağıda, yarı kapalı duruyordu ve elmacıkkemiklerinin altına gizlenmiş gibiydi, yüksek ve çıkık olan alınının üst tarafında, tutkalla yapıştırılmış izlenimi veren bir tutam sarı tüy vardı.

Üçü bir anda didişmeyi yarıda keserek şaşkın gözlerle ona baktılar. Karpuz en az yirmi kilo ağırlığında olmalıydı. Kendine ilk gelen Chiara oldu. "Onunla ne yapıyorsun?"

En doğru yanıtı ararmışçasına oğlanda bir kaç saniyelik bir tutukluk oldu, sonra karpuzu yere koydu. "Bu, Picciridduna'ya bir hediye. Ona özel hediyeler götürürsen seni iyileştireceğini söylüyorlar." Paltosunun cebinden bir paçavra çıkardı ve karpuzun kabuğunu parlatmaya başladı. "Az zamanım kaldı."

"Peki ya yüzün?" diye sordu Fiammetta.

"O öyle kalacak." Omuzlarını silktilti. "Ben yeni doğduğumda babam başımı bir çekmecenin içine kapatmış."

Katio çocuğun yanına gitti. "Bu hindistancevizi mi? Onu nereden buldun?"

"Hindistancevizi değil, bu bir karpuz. Bunun kadar büyüğü ve tatlısı dünyanın hiçbir yerinde yoktur." Gu-

rurlanarak eliyle göğsüne vurdu. "Onu ben büyüttüm. Ona gübre verdim."

Fiammetta ona iyice bakmak için akbaba gibi boyununu uzattı. "Gerçekten de kocaman..."

"Siz de oraya mı gidiyorsunuz? Yolu beraber yürüeyebiliriz."

Katio onun plastik olup olmadığını anlamak istercesine parmaklarının ucuyla kabuğuna hafifçe dokundu. "Neden bize biraz ondan tattırmıyorsun?"

"Yapamam, o Picciridduna için."

"Hadi ama, küçük bir parça."

"Hayır!" Oğlan hazinesini kucakladı. "Onu otele götürmek zorundayım."

Katio dost olduğunu göstermek için oğlanın omzuna sertçe pat pat vurdu. "Bir karpuzun hayatını kurtarmaya yeteceğini mi sanıyorsun? Sen delirmişsin." Bir anda ciddileşti. "Ama onu yememe izin verirsen senin için Orso'yla konuşurum..."

Anna, paltolu bahtsızın zihninden geçenleri okur gibiydi. Ağır aksak ve gürültülü bir trenin vagonları gibi peş peşe dizilmişti düşünceler. Kiminin sonunda bir soru işareti vardı, kimininde ise sadece bir nokta. Ayrıca onlara nasıl engel olacağını bilmiyordu. Sonunda, "Orso da kim?" diye sordu.

Katio çarpık dişlerini göstererek sırttı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor musun yani?" Rosario Barletta, öteki adıyla Orso, otelin müdürüdür. Kendisi benim iyi arkadaşımdır, ayrıca oteldeki eğlenceyi düzenleyen ve mavi çocukların başındaki kişidir. Karpuzu bize verirsen ben onunla konuşurum, böylece külleri yer, ölmekten kurtulursun." İki işaretparmağını birleştirerek öptü. "Sözüm söz."

Oğlan kuluçkaya yatar gibi karpuzun üstüne tünedi.

"Hâlâ onu bizimle paylaşmak istemiyor musun?" diye sordu Katio.

Zavallıcık yardım ister gibi çaresiz gözlerle bir Anna'ya bir Fiammetta'ya baktı.

"Düşün bir kere, ya çürük çıkarsa." Sıçan üsteliyordu. "Düşünsene Rosario karpuzu kesiyor ve bir de bakıyor ki karpuz çürükmüş. O zaman seni otelin çatısından aşağı atar."

Oğlanın sesi titriyordu. "Çürük değil..." Sonra acıyla yüzünü buruşturdu, çaresiz razı oldu. "Tamam, alın hadi."

Katio, gol atmışçasına bir yumruğunu havaya kaldırdı.

Anna farkında olmadan söze girdi. "Bırak onu. Karpuzunu götürmek istiyor. Bırak da götürsün."

Sıçan, gözlerini kısarak Anna'ya pis bir bakış attı, sonra bütün nezaketini takınarak oğlana döndü, "Affedersin, kız haklı," dedi. Eliyle yolu gösterdi. "Gidebilirsin." Sonra karpuzla döndü ve neşeyle haykırarak topuğunu sertçe üstüne indirdi, kırmızı karpuz parçaları ve siyah çekirdekleri asfalta saçıldı.

Zavallı oğlan sanki boğazını sıkıp bırakmışlar gibi hıçkırdı, yerde yatan biricik hazinesinin üzerine kapaklandı. Chiara ve Fiammetta da açgözlü şeytanlar gibi saçılan parçaları avuçlayarak ağızlarına tıkıştırmak için karpuzun üzerine çullandılar.

Anna, kızların tıknmalarını keyifle seyreden Katio'ya saldırdı ve oğlanın kulağına bir tokat attı. "Orospu çocuğu."

Oğlan elektriğe tutulmuşçasına sarsıldı, bir kurbağa gibi pörtleyen gözleri az kalsın yuvalarından fırlayacaktı. Sessiz bir çılgınlıkla dudaklarını araladı, kepçe kulağını ovuşturdu, sonra ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Nefes almadan tıknmaya devam eden kızlar ona al-dırış bile etmediler. Anna gözünü Chiara'nın kucına dikti ve ayakkabısının altıyla onu tepikledi. Kız yüzükoyun asfalta serildi. Yüzü gözü karpuzdan kırmızıya boyanan

sıska kız bir trampfen cambazı gibi bir anda geriye sıçradı ve topuklarını kışına vurarak uzaklaştı.

Anna zavallı oğlanın bileğini tuttu. "Hadi gidelim. Boş ver." Zavalıcık yerinden kımıldayamıyordu. Çarpık başını iki yana sallayarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "İyi, canın isterse." Tozun içinde yatan köpeğe döndü. ıslık çalmayı denedi, ama çıkardığı ses ıslıktan başka her şeye benziyordu.

Çoban köpeği başını kaldırdı, umursamaz gözlerle ona baktı, sonra yeniden yattı.

"Senin de canın cehenneme!"

6.

Silueti birkaç kilometre uzaktan bile rahatça görünen Grand Hotel Terme Elise, tıpkı karaya oturmuş bir yolcu gemisi gibi ufukta boylu boyunca uzanmaktaydı. Çatısından oluk oluk dumanlar yükseliyordu.

Anna yolun üstünde uzanan bir taş kemerin altından geçti. Yağmurun donuklaştırdığı, sicimlere asılmış uylukkemikleri Çinlilerin çanları gibi çınliyordu. Bir tabelanın üzerine çakılı birkaç büyük altın harf vardı: "HO ME ELI ". Öteki harfler düşmüştü. Daracık yolun kenarında duran, şimdi yarı ölü sayılan zeytin ağaçlarını birileri asırlar önce dikmiş olmalıydı. Toz değirmenleri siyah kayalıklarla hintincirlerinin arasında dans ediyorlardı. Rüzgâr etrafa yanmış plastik ve kükürt kokusu taşıyordu.

Oturdu, daralan nefes borusundan içeri hava güçbe-la giriyordu. Endişesi tavan yapmıştı. Otele giden yolda attığı her adım onu hedefine biraz daha yaklaştırmış, ama bir o kadar da canından bezdirmişti; şimdi de otel karşısında duruyordu ve Anna bunu yapıp yapamayacağından emin değildi.

Ya onu öldürdülerse?

Yüz metre ötedeki çocuklar çalılarının arasında oyun oynuyorlardı. Sanki yerden bir şey topluyorlardı.

Otelin çevresini saran nöbetçiler gibi birtakım siyah kütlelerin arasından geçerek yolun dışına çıktı ve iki kayanın arasına gizlendi, çenesini dizlerine yasladı. Alnı alev alev yanıyordu, vücudu ürpertiyle titriyordu. Günbatımının kızıla boyadığı uçsuz bucaksız tarlayı seyretmeye koyuldu.

Belki de ertesi günü beklemesi daha mantıklı olacaktı.

Çalıların içinden annesi belirdi. Üzerinde düşük belli kot pantolonu ve siyah kemeri, ayaklarında deri sandaletleri ve beyaz pamuklu tişörtü vardı. Bağdaş kurarak karşısına oturduğunu gördü. Sigarasının filtresini dudaklarının arasına sıkıştırmış, tütünle doldurduğu sigara kâğıdını parmaklarının arasında çeviriyordu.

Neyin var?

Ateşim var.

Filtreyi aldı ve incecik kâğıdın ucuna yerleştirdi. Dilinin ucunu kâğıdın üzerinde bir uçtan bir uca gezdirdi. Başparmağı ve işaretparmağını ustaca kullanarak sigara sarma işlemini tamamladı. Yaktı.

Peki ya kardeşin? Onu orada mı bırakacaksın?

Hayır, yarın gideceğim. Şimdi biraz uykum var.

Maria Grazia'nın yüzü dumanla kaplanırken sigaranın kâğıdı cızırdadı. Sarı kaküllerinin arasından, son günlerindeki gibi, nemli gözleri belirdi.

Sana güvenmemem gerektiğini biliyordum...

İşte yeniden odasında, terden dertop olmuş örtülerin içinde yatıyor.

Tıpkı baban gibi senin de hamurun bozuk.

Anna yumruklarını sıktı, gözyaşlarıyla buğulanan gözlerini elinin tersiyle sildi.

Çalıların arasından köpek göründü. Ona kötü kötü bakıyordu, dili dışardaydı.

Anna elini uzattı. "Demek döndün."

Çoban köpeği iki adım attı, boynunu eğdi, parçalanmış burnuyla kızı kokladı, sonra onu birkaç kez nazikçe yaladı.

Boğazına oturan dikenli yumruyu yutmaya çalışırken köpeğe, "Sen ve ben dostuz," dedi.

Köpek, sahibinin yanına uzandı, başını ayaklarının arasına uzatarak uykuya daldı.

Pislik içinde ve berbat kokan tüyleri bacaklarına değdiğinde Anna hiç istifini bozmadı. Sonra korka korka onu okşamaya başladı. Parmakları değdikçe hayvanın kasları seğiriyordu. Arka ayaklarından biri zevkten kasıldı.

"Senin adın ne?"

Hayvan sırtını yay gibi gerdi ve ağzını sonuna kadar açarak esnedi.

"Sen tam bir şımarıksın." Gülümsedi. "Evet, işte sana ne isim vereceğimi buldum, Şımarık."

Böylece, Salam ve Manson'dan sonra köpeğin ismi Şımarık oldu.

Anna el fenerini açtığı anda ışık demeti minik sineklerle doldu. Köpeğin gözleri elektrik mavisi parlıyordu.

"Sen burada uslu uslu dur." Alnını okşadı. "Ben hemen dönerim." Hayvan dikkatle onu izledi ve yerinden kalkmadı.

Ateş kırmızısı ışıklar saçan duman bulutları oteli çepeçevre sarıyordu. Vurmalı metal çalgıların çıkardığı ritmik ses, uzaktan bir gümbürtü gibi duyuluyordu. Anna, aralarında gülüşerek ve çene çalarak aynı yöne doğru ilerleyen bir grup karanlık silüetin arasına karıştı. Kulağına ne dedikleri anlaşılmayan sözler, uğultuya benzer kesik kesik solumalar ve öksürük sesleri geliyordu.

Yol boyunca ilerlerken kafilenin sayısı da giderek çoğalıyordu. Pek çoğu yolun kenarındaki alçak duvarla-

rın üzerine oturuyor ya da rasgele bir yere uzanıp dinleniyordu. Dalga dalga ilerleyen kafilenin düzeni bozulana kadar çabucak aralarına karıştı. Uzakta yanan şenlik ateşleri lekeyle kaplı yüzleri ve dişsiz ağızları renkten renge boyuyordu. Bu, topalların, kamburların ve yaralıların geçit töreniydi. Neredeyse hepsi ellerinde içi öteberi dolu çantalar, naylon torbalar taşıyor ya da tekerlekli şişkin valizlerini peşlerinden sürüklüyorlardı.

İki kişi bir kenara çekilmiş, sigara içiyordu.

"Yanımda üç kutu konserve et var. Sen ne getirdin?" diye soruyordu biri ötekine.

"Bunu..." diye karşılık verdi bir kadın sesi. Çakmağın alevi karanlıkta titredi ve kırmızı etiketli bir şişenin camına yansıdı.

"Bu da ne?"

"Şarap."

"Yetmez bu, seni içeri almazlar."

"Nedenmiş?"

Öteki kahkahalarla güldü. "Çünkü bunu ben içeceğim." Düşmanlığın hissedilmediği yarı şaka bir kavgaya tutuştular.

İçeri girmek için bir şey vermek gerekiyor.

Sırt çantasından verebileceği ne vardı? Boş su şişesi. Bir çakmak. Bir bıçak. Tek değerli eşyası el feneriydi, ama onu da vermek istemiyordu. Ampulü kusursuzdu, güçlüydü ve de sağlamdı, hiç kırılmamıştı. Ayrıca pilleri de hâlâ iyi durumdaydı.

Otelin duvarları boyunca ilerleyen kafiide, sonu bağrış çağrış ve itiş kakuşla biten kavgalar çıkıyordu. Salgından bu yana Anna ilk defa bu kadar çok insanı bir arada görüyordu ve aralarında boğulduğu bu insanlar ona dokunuyor, onu itekliyor, soluksuz bırakıyorlardı. Oradan kaçıp gitmeyi ne çok isterdi; ama dişlerini sıkı, sıradan çıkmamaya mecburdu.

Yarım saat sonra giriş kapısının önüne varmıştı. Bir dizi varilin üzerinde yüzlerce mum yanıyordu ve parmaklıkların arkasındaki üç çocuk içeri girenleri kontrol ediyordu. Her üçünün de boynunda parmak eklemlerinden yapılmış birer kolye vardı.

Keçeleşmiş saçları yeşil renkte bir bulamaçla kaplı sıska bir oğlan, "Picciridduna'ya verecek neyin var?" diye sordu.

Anna el fenerini uzattı.

Oğlan çalışıp çalışmadığını kontrol etti, sonra onu yanındakine verdi. "Tamam..."

İkinci oğlan ufak tefek sarışın bir çocuktü, onu diğer bağışların bulunduğu koliye attı, gözleri Anna'nın memelerine takılmıştı, sırada bekleyen diğerleri parmaklıklara saldırırken Anna'yı içeri aldı.

Bahçeye doğru uzanan karanlık ve rüzgâr eşliğinde kapalı bir geçitten geçti. Geçidin duvarları gelişigüzel resimler ve yazılarla kaplıydı. Taş zeminin kenarlarında kırık çömlek parçaları, plastikler, kartonlar ve buruşturulmuş teneke kutuları yığılıydı.

Bir açık hava tiyatrosuna yukarıdan bakan bir düzlüğe çıktı. Arkasında bir inşaat sahasının görüldüğü korint başlı altı sütunun ilerisindeki kaba betondan geniş basamaklar, içi çöp ve yağmur suyuyla dolu bir havuza iniyordu. Tiyatroyu acımsı siyah bir dumanla kaplayan beş araç lastiğinden alevler yükseliyordu. Her şey parçalanmış, yerle bir olmuştu. Turuncu renkli yılanlar gibi kıvrım kıvrım olmuş elektrik kablolarının çıktığı oluklar, her yanını saran otlarla birlikte yerde bir yay çizerek havuza kadar ilerliyordu.

Her yerden insan taşıyordu. Basamakların üzerinde yığılmış olanlar uyuyor gibiydi, bir çoğu da rampada ilerliyordu. Toprak alandaki bir grup çapulcu, tekdüze ve ağır bir ritimle varillere vurarak tempo tutmaktaydı.

Ortasından cam bir kubbe geçen otel tepede görünüyordu. Bir kanadı sadece beton stnlu bir iskeletten ibaretti, öteki kanadındaysa çalışmalar oldukça ilerlemiş, pencerelerin çerçeveleri hatta kepenkler bile takılmıştı.

Anna merdivenlere doğru kararsız bir hamle yaptı ama devamını getiremedi. İçi boş tonbalığı, fasulye ve nohut konserve kutularıyla kaplı geniş bir basamakta durdu. Yerden birkaçını aldı ve boş bir köşeye geçerek konservelerin dibini iki parmağıyla sıyırdı. Açlıktan gözü döndüğü için hayatı boyunca yemeyi reddettiği nohutlar bu defa ona lezzetli gelmişti.

Bulunduğu yerden pek uzak sayılmayan toprak alanda siyah kukuletalı ve kemik kolyeli küçük bir kızın elinde sımsıkı tuttuğu içi plastik şişeyle dolu sepetten bir şişe kapmak için birbirleriyle dalaşıyorlardı. Kısa bir süre sonra şişedeki sıvıyı içerek ve davulun sesiyle kendinden geçmiş bir halde başı önüne düşüyor, iki yana sarkıttığı kollarıyla sallanmaya başlıyordu. İçlerinden biri gözleri kapalı yürürken, basamağın bittiğini fark etmediğinden bir an için ayağı boşlukta asılı kaldı ve hemen sonra diğerlerinin kahkaha tufanı eşliğinde paldır küldür yere yuvarlandı.

Anna çevresine bakındı. Demir parmaklıkların dışında hissettiği gerginlik sona ermiş gibiydi. Savrulan dumanların arasında, bir eğlencede ya da bir konserdeymişesine durmadan hareket eden parça parça siluetler belirliyordu, ama içlerinde Astor'un yaşlarında kimse yoktu.

Yanında bir kızın sırtını, tavuk kanatları gibi genişlemiş omuz kemiklerini ve sıska bacaklarını fark etti.

"Pardon." Kızın bir omzuna dokundu. "ocukları nerede tuttuklarını biliyor musun?"

Karşılık alamadı.

Kızı bir kolundan tutup çekmesiyle kız üzerine yıkılıverdi. Bir parazit yanaklarının içini kemirmiş gibi avurt-

ları çökmüştü, gözleriyse cam gibiydi ve ağzı sessiz bir çılgılık atarcasına kasılmıştı.

Ani bir rüzgâr tiyatroyu baştan sonra süpürdü. Yerde sere serpe uzanmış bir sürü insan bedeni alevlerin parlayan ışığında debelenip duruyordu.

Anna bir anda yerinden fırladı ve tenine yapışan ölümü üzerinden atmaya çalışarak, tıpkı bir sinek sürüsünü elleriyle savuşturur gibi kollarını ovuşturdu ve o sırada yerde yatan küçük bir oğlanın ayak bileklerine takılarak tökezledi. Keskin bir sidik kokusu burun deliklerini kapladı. Zavallı çocuk nöbet geçirir gibi titriyordu. Yüzü, boynu ve göğsü yara içindeydi, kolları kaskatıydı ve dövüşür gibi yumruklarını sıkıyordu.

Bir bekleme salonu.

Ona bu ismi vermişlerdi. Biri Palermo'da öteki Mondello'da iki tane stadyum büyüklüğünde çukur olduğu söyleniyordu. Sonu gelmiş, yarı ölü sayılanları hep birlikte gebermeleri için oraya götürüyorlarmış.

"Ben... ben Kızıl değilim," diye kekeledi. Birkaç adım attı ve ciğerlerine dolan gaz bulutunun içine hapsoldü.

Öksüre öksüre ve telaşla merdivenleri çıktı. Paçavralarla naylon poşetlerin sarktığı kurumuş bir ağacın altında duran harç karma makinesini gördü. Arkasına geçip saklandı ve başını çantasına yaslayarak bir kenara büzüldü.

Bir şey görmezse, bir şey duymazsa oradaki karanlık, Dut Çiftliği'ndeki karanlığın tıpkısının aynısı oluyordu.

Birkaç saniye sonra gözkapakları ağırlaştı ve uykuya daldı.

Yeni doğan günün ışıkları gözlerini kamaştırdı.

Anna eliyle yüzünü örttü, parmaklarının arasından sütbeyaz gökyüzüne kaçamak bir bakış attı. Ufukta yeni

yeni beliren güneş, beyaz masa örtüsüne damlamış bir sos lekesini andırıyordu.

Işıkların altındaki açık hava tiyatrosu daha küçük görünüyordu. Kül yığınlarının içindeki lastik kalıntılarından yol yol siyah dumanlar yükseliyordu. Varillere vurarak tempo tuttukları düzlük şimdi bomboştı. Tribünlerde tek tük hastalar vardı.

Esneyerek dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Arkasından gelen ışıktaki, yüzü hiç de yabancı gelmeyen bir figür bir anda karşısına çıkıverdi. "Senin ne işin var burada?"

Pietro bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. "Seni aramaya geldim," diye karşılık verdi. Dibinde hâlâ iki parmak koyu renkli sıvının kaldığı şişeyi yerden aldı ve burnuna tuttu. "Bu şeyden içtin mi?"

Anna sırtını uzatarak gerindi. "Yo, ne o?"

"Bunu akşamları dağıtıyorlar. İçinde her şey var; alkol, çeşitli haplar, uyku ilaçları... Adını 'Picciridduna'nın Gözyaşı' koymuşlar. Bir keresinde şişenin yarısını mide-me boşalttım, sonra da başımı bir camekâna geçirdim. Bak." Sol kulağının arkasındaki kararmış ve derisi büzüşmüş yara izini gösterdi. "Nasıl olduğunu bile hatırlamıyordum. Bana sonradan anlattılar."

Küçük kız tişörtüne çekidüzen verdi. "Ölen oluyor muydu?"

"Güneşin ilk ışıklarıyla onları topluyor, bir çukurun içine atıyorlardı."

Anna ona dikkatlice baktı. Kırış buruş yüzüyle ve karmakarışık saçlarıyla yorgun görünüyordu, ama ıslık ıslık parlayan iri gözleri çok güzeldi. "Sen gidip şu ayakkabıları aramayacak mıydın?"

Yerde duran boş tonbalığı konserve kutusunu aldı ve elinde çevirmeye başladı. "Ben olmadan kardeşini asla bulamazsın."

Anna parmaklarını saçlarının içinden geçirdi ve başını bir yana eğdi.

Benim için gelmiş.

Pietro işaretparmağıyla tonbalığının kırıntılarını sıyrarak ağzına attı. "Aşağıdaki taşocağındadır. Seni görecekt olurlarsa sarnıca kapatırlar. Oraya sadece nöbetçiler, yani kemik kolyesi olanlar girebilir, ama ben bir yol biliyorum. İstersen seni oraya götürürüm."

Anna bir an için sessiz kaldı. "Nasıl oluyor da sen bu kadar çok şey biliyorsun?"

Oğlan ona hafifçe bir omuz attı. "O kolyeden bende de vardı. Onlarla aramda bir sorun yaşandı, beni etrafta görmeseler iyi olur." Hedefi bariz bir şekilde şaşıarak teneke kutuyu sözde havuza doğru fırlattı. Birkaç basamak aşağıda yatan oğlanın başına isabet ettirdi.

Oğlan bir anda yerinden fırladı ve eliyle onu gösterdi. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun..." diyerek öksürmeye başladı.

Pietro bir elini havaya kaldırdı. "Affedersin."

Anna alkışladı. "Allah'tan seni fark etmelerini istemiyordun." Ayakkabısının bağcığını bağladı. "Gidelim."

Samanlıktaki fareler gibi alt alta üst üste yığılmış uyuyan çocukların yanından geçerek havuzun etrafında bir tur attılar. Bazıları selofan örtülere sarınmıştı.

Beton merdiveni çıktılar ve nöbetçilerin ateşin üzerinde gümüş gibi parlayan bir tenekeyi kızdırdıkları düzlüğe geldiler. Bir yandan esniyor, öte yandan sessizce ve sanki bakmazlarsa pişmeyecekmiş gibi, gözlerini ayırmadan yemeğe bakıyorlardı.

"Yüzlerine bakma," diye fısıldadı Pietro. "Buradan itibaren öteye geçebilmen için kolyen olması gerekiyor."

Yolu sağlı sollu saran katırtırmaklarının arasına dal-

dılar ve çıktıklarında, başı dumanlı tepelerin görüldüğü yoğun sis bulutunun altında soluksuz kalan vadiyi karşılarında buldular. Daracık bir yolda ilerlemeye koyuldular, ne var ki bu yol, yaklaşık yüz metre kadar sonra üzerinde uyarı levhaları çakılı bir bariyer tarafından kesilecekti. Yakınlarda bir tuvalet olmalıydı, etraftan idrar ve dışkı kokusu geliyordu.

Geniş yaprakları ve dikenli meyve ağaçlarıyla kaplı bir yamaçtan aşağı kış üstü kayarak üzeri başak dallarıyla örtülü bir yamaca indiler. Pietro başakların arasından elleriyle kendine yol açıyor, arada bir de arkasına dönüp Anna'nın peşinden gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Prefabrik barakaların yanında, terk edilmiş bir kamyonla bir buldozerin bulunduğu toprak meydanı çevreleyen içi moloz dolu varillerin arkasına geçerek çömeldiler.

"Taşocağına giden yol şurada."

Anna bakmak için eğildi.

"Hızlı koşmalıyız, yoksa bizi otelden görürler," diye sözlerini sürdürdü Pietro. "Bizi Angelica'nın yanına götürürlerse ben mahvolurum."

"Angelica da kim?"

Pietro dudağını ısırды. "Burada her şeye o karar verir, Orso'yla birlikte."

Anna, Orso'yu hatırladı; Katio, şu at arabasındaki çocuk, ondan söz etmişti.

"Peki, şimdi nerede?"

"Bu saatte uyuyordur."

Kız boynunu büktü, gözleriyle oğlanı tepeden tırnağa süzdü.

Pietro kalçasını sağa sola hafifçe salladı. "Bana aşık olmuştun, beni rahat bırakmıyordu. Tek istediği bendim."

Anna buna kahkahalarla güldü.

Pietro bir eliyle kızın ağzını kapattı ve alçak sesle haykırdı.

"Sessiz ol! Bizi duyacaklar..."

Anna bir elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları sildi.

Babam, alçak dağları ben yarattım, diyecek kadar böbürlendiğinde annem ona ne derdi? "Sen de tıpkı babam gibisin, sersemin tekisin!"

Pietro işaretparmaklarını birleştirip öptü. "Yemin ederim ki doğru. Zaten oradan da bu yüzden kaçtım. O kadın delinin teki. Onunla birlikte olursam bana Picciridduna'yı göstereceğini söylüyordu, ama bu sadece bir baha-neydi. Şimdi rica etsem de bundan daha sonra söz etsek, olmaz mı?" Sesine bir yetişkin tonlaması vermeye çalıştı. "Şimdi beni iyi dinle: İşaretimle birlikte ekskavatörün yanına kadar hiç durmadan koşacağız ve oraya saklanacağız."

"Nasıl peki? Güzel mi?"

"Hayır, çok zayıf, cadı gibi."

"Neden? Sen neden hoşlanırsın? Şöyle..." Anna elle-riyle havada kıvrımlar çizdi.

Pietro iki elini birleştirip salladı. "Lütfen..."

Küçük kız ciddiyetini toplamaya çalıştı, ama gözle-riyle gülmeye devam ediyordu. "Yani enselenecek olur-sak Angelica'yla işin var, öyle mi?"

"Enselenmeyeceğiz."

"Nedenmiş o?"

Pietro gözlerinin ta içine baktı. "Sen ve ben görün-mez olduğumuz için."

"Ne kadar sersem olduğunu anla işte."

Belki görünmez değildiler ama meydanı koşarak ge-çerken onları kimse görmedi.

Anna ekskavatör kayışının yanında çakılıp kaldı. Pi-etrola beklemesini işaret etti ve bir saniye sonra ken-dini onun yanına attı. Derin derin soluyordu. "Yolu ka-patmışlar."

Döne döne inerek aşağıdaki küçük vadiye birleşen yol tel örgüyle kapatılmıştı. Payandalara tel örgünün çalkıldığı kısım iyi durumdaydı, gerisi kayan toprakların altında kaybolmuştu.

“Ormandan geçmemiz gerekiyor,” dedi Pietro.

Anna şüpheye düştü. Bu oğlan kendisiyle dalga mı geçiyordu? Onun gibi birine, Angelica ismindeki birinin kendisi için ölüp bittiğini anlatan, sevdalandığı bir çift ayakkabının peşine düşmüş onun gibi bir serseme nasıl güvenebilirdi?

Ama elindeki buydu.

Ağaçlar vadiden aşağı yuvarlanmaktan korkarcasına birbirlerine yaslanmışlardı. Sıkıca sarıldığı meşe ağacından öbek öbek sarkan bir sarmaşık, etrafı taş ve çukurla kaplı toprağı yeşil ve sinsî ağıyla arapsaçına çevirmişti. Güneşin yükselmesiyle birlikte ayak bileklerini ve kollarını ısiran sinekler de güruh halinde ortaya çıkmıştı.

Anna, yamaçtan aşağı inen Pietro'nun peşinden gidiyordu, endişeliydi. “Bu yolun doğru olduğuna emin misin?”

“Hayır,” diye itiraf etti Pietro.

“Bak, eğer bir hata yapıyorsan yeni baştan o yamacı çıkma...” Anna cümlesini tamamlayamadı, ayağı bir ağacın köküne takılmıştı, kendini sırtüstü yokuş aşağı kayarken buldu. Sarmaşığa tutunmaya çalıştı, ama onu da beraberinde aşağı kadar sürükledi. Kıç üstü çığlık çığlıkla çarptığı tümsek onu havaya fırlattı. Dallar ve yapraklar kırbaç gibi yüzüne ve kollarına çarptı.

Orman bir sahra gibi onu midesinden fırlatıp attı.

Birkaç takla attıktan sonra çakıl taşlı dimdik bir yamaca kondu. Hâlâ kayıyordu, elleri ve ayaklarıyla kendini frenlemeye çalıştı, ama dalgalar gibi yükselip alçalan

çakıltaşları yüzünden giderek artan bir hızla aşağı kayarken bütün yamacı boylu boyunca etkisi altına alan güçlü bir toprak kaymasını da tetiklemiş oldu. Başlarda sadece küçük yeşil bir leke andıran çalı öbeği, aynı hızla giderek büyümeye başladı. Doğruca taşocağının dibine inen, ağlara takılmış bir balık gibi uçuşunun kenarına tutunmuş yabani bir incir ağacının dallarına asıldı. Kurtulduğunun farkına varamayan yüreği, var gücüyle şakaklarına kan pompalıyordu. Bembeyaz kesilen parmaklarını büktü, dilini tozla kaplanan dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Hemen arkasından bir çığlıkla gelişini duyuran Pietro, onu kum yağmuruna tutarak soluğu yanında aldı. Birlikte yaprakların üzerine uzanmış, şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar, bunca şeye rağmen hâlâ hayatta olduklarına inanamıyorlardı. Tepeden turnağa bembeyazdılar. Kahkahalarla güldüler.

Anna burnunu çekti. "Sana bir şey sorabilir miyim? Ama gücenmek kırılmak yok..." Boğazını temizledi. "Neden o ayakkabılara kafayı taktın?"

Pietro gözlerini ovuşturdu, derin bir nefes aldı ve kollarını başının altına alarak kendisini geriye bıraktı. "Sana bunu anlatmamın bir yararı olmaz, zaten anlatsam da bana inanmazsın."

"Anlat sen."

Oğlan öksürdü. "Pierpaolo Saverioni isminde bir arkadaşım vardı. Benden iki yaş büyüktü. Fena halde yakalandı Kızıl'a. Her yerini lekeler kapladı, zar zor nefes alıyordu ve artık yataktan kalkamaz olmuştu. Az bir zamanı vardı. Bir sabah bana, şu sana gösterdiğim gazete sayfasını verdi ve o ayakkabıların büyümlü olduğunu, hayatını kurtarabileceklerini söyledi, sonra da benden onları bulmamı istedi. O buna tüm kalbiyle inanıyordu. Ben ona ne diyebilirdim? O benim arkadaşımdı, beni evine almış, bana yemek vermişti. Alışveriş merkezine gittim ve onları bul-

dum. Adidas Hamburg. Ellerinde on çift kadar vardı." Etrafında vızıldayan bir sineği eliyle kovaladı. "Bunun bir saçmalık olduğunu düşünüyordum, derken bir çift aldım, 42 numara. Ayağına giydi, daha doğrusu o yapamadığından ayakkabıları ona ben giydirdim ve yatmaya gittim." Kısa bir süre için sessiz kaldı, sonra devam etti. "Ertesi sabah ortadan kaybolmuştu. Ayakkabıların bulunduğu gazete sayfasını yatağın üzerine bırakmıştı. Onu her yerde aradım. Onun değil bir yere gitmesi, ayaklarının üstünde durması bile olanaksızdı, canlı cenazeden farksızdı, zaten yerinden kalkamıyordu. Hatta kendisini pencereden aşağı atıp atmadığına bile baktım."

Kız yanağını kaşıdı. "Neredeymiş?"

"Öteki tarafta. Her şeyin eskisi gibi olduğu, Kızıl'ın hiç olmadığı ve her şeyin yolunda gittiği bir başka evrende. O ayakkabıların neden ve ne şekilde işe yaradıklarını bilmiyorum, ama Pierpaolo bana, onları ayağına geçirirsen doğru yola saparsın ve o yol da seni bir başka dünyaya götürür, diye anlatmıştı." Omuzlarını silktilti. "Hemen alışveriş merkezine koştum ama tek bir çift bile kalmamıştı. Hepsi tükenmişti." Yüzünü Anna'ya çevirdi.

Kız gözünü ayırmadan ona baktı. "Diyelim ki ayakkabıları buldun, ya işe yaramazlarsa?"

Pietro bakışlarını yere indirdi. "Sen kurtulmanın bir yolu olduğuna inanmıyor musun? Hepimiz ne olursa olsun bu şekilde ölmeye mahkûm muyuz?"

Anna'nın bakışları, rüzgârla sallanan örümcek ağının ortasında kımıldamadan duran kahverengi örümceğe takıldı. "Ben hiçbir şeye inanmıyorum. Kardeşimi bulmalıyım, onu terk etmeyeceğime dair anneme söz verdim."

"Peki ya sonra? Ne değişecek? Sen öleceksin ve o da yalnız kalacak."

"Ama önce onu anakaraya götüreceğim."

Oğlan burnunun ucunu ovuşturdu. "Calabria'ya mı?"

"Olabilir, oradaki bazı Büyükler kurtulmuşlar ve aşıları varmış."

"Gördün mü, senin de inandığın bir şey var."

Anna gözlerini yumdu.

Pietro'nun parmakları onunkileri aradı. Kızın parmaklarını sıkıca kavradı.

İki kaya parçası gibi kaskatı bir halde hiç kumıldamadan el ele oturdular, o tuhaf çan sesini duymasalardı kim bilir daha ne kadar o şekilde oturacaklardı.

Anna başını uzattı. "Onu duydun mu?"

Pietro hareket etmekten kendini sakınır gibiydi. "Neyi?"

"Şu sesi? Duyuyor musun?" Kız dalların arasından ilerledi ve yaprakları araladı. Masmavi gökyüzünde kar gibi beyaz ve kalın bulutlar yüzüyordu. Aşağıda, vince asılmış çelik kablounun ucunda, insan iskeletini çağırıştıran bir kukla sallanıyordu. Anna boyutları hesaplamakta başarılı değildi, ama o şey, Matteotti Meydanı'ndaki banka binasından daha yüksekti.

Oynak yerleri halatlarla birleştirilmiş, tahta plakalardan yapılmıştı. Göğüskafesi bir teknenin gövdesine benziyordu ve leğen kemiğinin ortasında da bir delik vardı. Henüz tamamlanmamış olan sol bacağının yarısıyla sağ kolundan başka, her tarafı baştan sona kemikle kaplıydı. Kol kemikleri, uylukkemikleri ve köprücükkemikleri görünüyordu. Ama en akıl almazı kafatasıydı: spiral şeklinde yerleştirilmiş pek çok kafatasından oluşuyordu. Omurgası, omurlardan oluşan bir mozaikti. Serbestçe hareket eden kemikler rüzgârda birbirlerine çarpıyordu.

Pietro bakmak için başını uzattı. "Sonunda yapmışlar."

"Anna hayran kalmıştı. "Çok güzel."

Aşağıdaki vinçin etrafında kemik yığınları bir tepe oluşturunuyordu. Az ilerisindeki uzun sac hangarın yanında bir su tankeri, dağ gibi araç lastikleri ve tahta direkler vardı.

Anna ve Pietro uçurumun kumla kaplı kıyısını dört ayak üzerinde geçerek taşocağına indiler. Dev kukla, traktör lastiklerinden yapılmış gözleriyle onlara bakıyordu. Rüzgâr kum tepelerinin arasında esiyor, toz değirmenlerini havalandırarak ve hangarının kapısını çarptırarak tozları meydana üflüyordu. Su tankeri iş görür durumdaydı ve lastiklerin arkasında bıraktığı izler hâlâ görülüyordu.

Daha küçük olan kemikler tiplerine göre ayrı yığınlar halindeydi. İncikler, kaburgalar, yuvarlak kemikler... Daha büyük olanlar karışık halde bir aradaydılar.

Anna huzursuzca ellerini kalçasına dayadı. "Burada kimse yok, yukarı dönelim."

Pietro yığılırcasına kendini yere bıraktı. "Peki ya..."

Anna onu susturdu. "O da nesi?" Vadinin sonundaki büyük bir toz bulutu kusursuz gökyüzüne doğru savruluyordu.

Su tankerinin şoförü dindar biri olmalıydı. Gösterge panelinin üstüne Rahip Pio ile Papa Wojtyła'nın resimlerini yapıştırmıştı. Resimlerin hemen üzerinde altın harflerle, "SEVMENİN ÖLÇÜSÜ, ÖLÇÜSÜZ SEVMEKTİR" yazılı bir levha asmıştı.

Pietro ve Anna şoför koltuğuna tünemiş, tırın pen-

ceresinden gitgide büyüyerek kendilerine doğru gelen ve sonunda Katio'nunkine benzer bir çift atın çektiği üç karavana dönüşen toz bulutunu izliyorlardı. Ancak bunlar kemik değil, çocuk taşıyorlardı. Karavan dev kuklanın altında durunca çocuklar çığlık çığlığa, hoplaya zıplaya karavandan atladılar.

Anna sarı okul servisinin kendisini ilkokulun giriş kapısında indirdiği ve bir sürü haşarı çocukla birlikte okulun bahçesine doğru koşturduğu günleri anımsadı. Aradaki tek fark bu çocukların kertenkeleler gibi çıplak ve çelimsiz olmasıydı.

Astor'u ararken, kızın bakışları bir çocuktan ötekine atlıyordu, baktığı yerden hepsi birbirine benziyordu. Mısırlı köleler gibi çocukların el ve ayaklarının bağlı olacağını hayal etmişti, oysa özgürdüler, dahası hallerinden memnun görünüyorlardı. Başlarında yaşça daha büyük altı çocuk birer öğretmen gibi onları yönlendiriyor, ancak hizaya sokmakta zorlanıyordu. Kaçanları teker teker yakalıyorlardı. Sonunda onları varillerin yanında getirmeyi başardılar.

Pietro elini heyecanla alnuna vurdu ve Anna'ya uzun boylu, yarı çıplak vaziyetteki beyaza boyanmış genç bir kızı işaret etti. "İşte şu kız, Angelica o," dedi. Düşük omuzları ve hantal bedeniyle kızın yanında duran bir başkası, bir bidondan avuçladığı mavi tozları çocukların üzerlerine saçıyor, onları kobalt rengi bir toz bulutuna hapsediyordu. "İşte şu da Orso, yani Rosario."

Anna, oğlanın bileğini sıkıca tuttu. "Ben onları daha önce gördüm, işte Michelini'yi öldürenler onlar."

Boyama faslı sona erdiğinde aksak ayaklı küçük bir kız elinde bir karton kutuyla çıkageldi ve herkese Coca-Cola dağıttı.

Ara öğünün ardından Angelica'nın ıslığıyla çocuklar gruplara ayrıldılar. Kimileri kavalkemiklerini toplayarak

bellerine astıkları büyük torbanın içine atıyor, kimileriye kemik yığınlarının üstünde arı gibi çalışıyorlardı. Belli ki bu işi ilk kez yapmıyorlardı. Torbalı çocuklar vinçte asılı duran kancalara tutundular ve halatları çeken diğer çocukların yardımıyla yukarı çıktılar. Maymun gibi iskeletin üzerine tırmanıyor, kemikleri demir tellerle çivilere tutturmak için sarkaç gibi sallanarak oradan oraya zıplıyorlardı.

Anna yüzünü cama yapıştırdı. "İşte, işte o."

"Hangisi?"

"Şurada." Parmağıyla bir kemik yığınının üzerinde dikilen küçük çocuğu gösterdi. "Gidiyorum, onu almalıyım."

"Bekle... Dur..." Pietro onu durdurmaya çalıştıysa da Anna kamyondan fırladığı gibi koşmaya başladı.

Çocuğun arkası ona dönüktü. Bir leğen kemiğini direksiyon gibi elinde tutuyordu. Anna ayaklarının altında çığ gibi kayan omurga ve dirsek kemiklerinin içine daldı, bir kolunu uzattı ve kardeşini ayak bileğinden yakalamayı başardı. Çocuk can havliyle çığlığı basarken ablasının üzerine devrildi.

Kız toparlanıp ayağa kalktı ve maviye boyanmış portrenin altında annesinin açık mavi gözlerini, babasının burnunu ve Astor'un çarpık dişlerini gördü. Kaşları kazınmıştı. Ona gülümsedi. "Astor."

Oğlan önce bir yabancıya bakar gibi ona boş gözlerle baktı, sonra boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak kekeleydi, "Anna... Anna..." Sonra hıçkırıklara boğuldu.

Anna kardeşinin elini tuttu. "Gidelim."

Ağlamaktan yüzü gözü birbirine karışan oğlan başını iki yana sallıyordu.

"Astor, gidiyoruz."

Kardeşi dudaklarına kadar akan sümüklerini koluyla sildi, ama yerinden kıılmıdamadı.

"Gidelim," diye tekrarladı Anna.

Çocuk bu defa da kamburunu çıkararak, ıstakoz gibi geri geri üç adım attı. "Olmaz. İstemiyorum..."

Anna yüzündeki tebessümü silmemeye çalışarak, "Hadi, hadi artık," dedi. Yol boyunca her türlüşünü hayal etmişti de kardeşinin kendisiyle gelmek istemeyeceği hiç aklına gelmemişti. Ne yapacağını bilemediğinden dudaklarını ısırıp duruyordu. "Koca başlı kertenkeleleri görmeye gidelim."

Astor başını önüne eğdi. "Sen kötü birisin. Bana herkesin öldüğünü söylemiştin. Canavarlar da Dışarı da yokmuş." Yeniden ağlamaya başladı.

Anna kulaklarındaki uğuldamanın giderek büyüdüğünü hissetti. Taşocağı, kemikler ve dev kukla, tangur tungur bir atlıkarınca gibi etrafında fır dönüyordu. Göğsünün tam ortasına bir yumru oturmuş, nefes almasını engelliyordu, Anna boğulur gibi oluyordu. "Bunu senin iyiliğin için yaptım, sana etrafımızdaki çirkinlikleri göstermemek için uydurdum."

Gözyaşlarıyla sümüklerinin mavi renkte bir bulamaca dönüştüğü suratıyla ona bakıyor, içini çeke çeke ağlarken konuşmakta zorlanıyordu. "İstemiyorum. Burada benim gibi çocuklar var."

Anna bir anda kardeşinin üzerine atıldı. "Bu kadarı yeter! Ben senin ablanım, anladın mı? Kararları ben veririm." Kolundan tuttuğu gibi onu tozun içine sürükledi. "Sözümü dinleyeceksin, küçük sersem!"

Rüzgârla gelen tiz bir ıslık sesi duydu. Gözucuyla mavi çocukları gördü, yalpalayarak etrafını sarıyorlardı.

Astor bir çırpınışla ablasının elinden kurtuldu ve dört ayak üzerinde kemik yığınınına tırmandı.

Mavi çocuklar kızın saçlarından ve tişörtünden çekiyor, bacaklarına yapışıyorlardı. Anna yumruklar ve tek-meler savururken yere düştü, çocukların birinden kurtuluyor, bu defa öteki üzerine yapışyordu. Akıl almaz bir çabayla dizlerinin üzerine oturdu ve yeniden ayağa kalkmayı başardı. Üzerine takılmış bir çocuk salkımı vardı. Silkelenmek üzere bir-iki adım attı, ama çocukların onu bırakmaya hiç niyeti yoktu, böylece takati tükenen İsa gibi inleyerek yeniden tozun içine çöktü.

Güneşin ışıkları gözlerini kamaştırırken çocuklar da el ve ayak bileklerinden tutarak onu etkisiz hale getirdiler.

Güneşi arkasına alan cılız bir siluet, çocuksu ve boğuk sesiyle, "Mandolin'den ne istiyorsun? Onu rahat bırak," dedi.

Anna gözlerini kırıştırdı, "Mandolin mi? Sen neden bahsediyorsun?" derken Angelica'nın gölgesini ayırımsadı. Tabuttan fırlamış gibi bir deri bir kemik kalmış vücudunun her tarafı beyaz boyayla kaplıydı. Boynundaki kemik kolyesinin ucunda asılı duran kuş kafatası tıpkı bir madalyon gibi küçük göğüslerinin üzerinde sallanıyordu. Üzerine önü açık bir tunik ve altına da çıplak ayaklarına kadar inen kamuflaj desenli yırtık bir pantolon giymişti. Çıkık elmacıkkemiklerinin üzerinden siyah bir şerit gibi geçen sarı metal çerçeveli güneş gözlükleri burnunun kemerine cuk oturuyordu. Yol yol ayrılmış saçları kemikli sırtına dökülüyordu. Kemik yığınının üzerinde çömelmiş, başparmağı ağzında gözlerini ufka diken Astor'un yanına gitti. Bir köpeğin başını okşar gibi, elini oğlanın başında gezdirdi, "Bundan söz ediyorum," dedi.

Anna yerinden kalkmaya çalıştığı sırada binlerce minik el ona engel oldu. "Onun adı Mandolin değil, Astor. O benim kardeşim."

"Kaç yaşında?"

Anna arkasını döndü ve Orso'yla göz göze geldi. Kısacık bir boynun üzerinde yontulmuş taş misali koca bir kafa duruyordu. Bir avuç içi kadar dümdüz olan suratı beyaza boyanmıştı ve alnında bir kova takımyıldızı parlıyordu. Mavi toza bulanmış pis sakalı ona yabani görüntüsü veren favorileriyle birlikte yün yumağını andıran kıvrıkcık saçlarına karışıyordu. Üzerinde, "En iyisini yapıyorum, Meksika'ya gidiyorum," yazan paçavraya dönmüş bir tişört vardı. Yeşil siyah damalı bermuda pantolonu tombul baldırlarına kadar iniyordu.

Anna adamın ayaklarına tükürdü.

Angelica dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla kızın yanına çömeldi ve gözünü ayırmadan ona baktı. Sigarasından bir nefes çekti ve dumanını kızın yüzüne üfledi, sonra da elini kızın pantolonunun içine soktu.

Mavi çocukların kısılcından kurtulmaya çalışan Anna bir çığlık attı. "Beni rahat bırak, aptal şey!"

Angelica kızın kasık tüylerini sıkıca tutarak kopardı. Elini dışarı çıkardı ve parmaklarının arasındaki bir tutam tüyü dikkatle inceledi. "On üç ya da on dört yaşında."

Anna öfkeden hırlarcasına, "Siz Kızıl'ın izlerini gizlemek için kendinizi beyaza boyuyorsunuz!" diye bağırdı.

Yüzüne sert bir tokat yedi. Ağlamamak için dudaklarını birbirine kenetledi.

Orso çocuklara, "Bırakın onu," diye emretti, ama hiçbirini istifini bozmadı, ne olduğunu anlamadan Orso'ya bakıyorlardı. "Size onu bırakmanızı söyledim." Attığı tekmeyle çocuklardan birini uzağa fırlatınca hepsi bir anda ellerini çektiler.

Orso sakalını sıvazladı. "Senin kardeşin olduğunu mu söylüyorsun?"

Anna ayağa kalktı. "Evet."

"Senin kardeşin, kuzenin ya da arkadaşın olmasının burada hiçbir önemi yok." Koluyla çocukları işaret etti.

"Onlar artık Picciridduna'nın himayesindeler. Mandolin de öyle."

Anna burnundan soludu. "Onun adı Astor, Mandolin değil."

Orso, Astor'a döndü: "Hey sen! Senin adın ne?"

Çocuk ağzının içinde ne dediği anlaşılmayan bir şeyler geveledi.

Orso, elini kulağına götürdü, "Duyamadım. Senin adın ne?" diye tekrarladi.

Astor ablasına baktı, ne diyeceğini bilemedi, sonra, "Mandolin," diye karşılık verdi.

Hayatının son dört yılında Anna, metan gazıyla dolu bir deponun infilak etmesi gibi aklını başından alan ve sızısını hâlâ yüreğinde taşıdığı büyük acılar çekmiş ve her felaketin üstesinden gelmişti. Annesiyle babasının ölümünden sonra aklını yitirme raddesine kadar geldiğinden aylarca her şeyden kendini soyutlayarak yaşamasına neden olan sonsuz bir yalnızlığa düşmüş ve bir kez bile, hatta bir an için bile yaşamına son vermeyi aklının köşesinden bile geçirmemişti, çünkü içinden bir ses yaşamın her şeyden daha değerli olduğunu söylüyordu. Yaşam bize ait değildir, sadece içimizden geçip gider. Üstüne basıldığında hamamböceğini topallayarak da olsa kaçmaya zorlayan, tırpan darbelerine maruz kalan bir yılanı iç organlarını sürükleyerek oradan kaçıratan hayatın senin hayatından hiçbir bir farkı yoktur. Anna, içgüdüsel olarak, başta insanlar olmak üzere salyangozdan kırlangıca kadar bu gezegendeki bütün canlıların yaşaması gerektiğine yürekten inanıyordu. Yaşamak biz canlıların göreviydi, hücrelerimize böyle işlenmişti. Geriye dönüp bakmadan yola devam etmek gerekir, çünkü içimizdeki yaşam enerjisini kontrol etmemiz olanaksızdır, hayal kırıklığına uğramış, kör ya da sakat kalmış olsak da yaşamımızı zorlaştıran her türlü olumsuzluğa rağmen

beslenmeye, uyumaya, yüzmeye devam ederiz. Ne var ki bu gerçek, taşocağında sekteye uğradı. Kardeşinin kordudan kısılan sesiyle "Mandolin" deyişi, yüreğinde acıya dair yeni ve daha berrak ufukların açılmasına yol açmıştı. Damarlarında akan kanı toza dönüştürürken, yüreğinin de ateşe atılmış bir çiçek gibi göğsünde yanıp küle dönüştüğünü hissetti.

Orso keyifle gülümsedi. Angelica tüm çarpıklığıyla sırtıttı. Çocuklar eğitilmiş maymunlar gibi patronlarını taklit ederek gülmeye başladılar.

Anna başını önüne eğdi ve oradan uzaklaştı.

Astor Duman Canavarlarına Karşı

Üç gün öncesine kadar Astor, Dut Çiftliği'nin kralıydı. Bir yükselip bir düşen ateşi ve damağındaki aftlarına rağmen oyun oynamak için gayet formda bir kral. Gece boyunca ateşi düşmüştü ve günün ilk ışıklarıyla uyandığında çarşafı terden dertop olmuştu.

Onca zamandır çektiği bunaltıcı ateşten sonra, pencereden sızan taze esintiyi boynunda ve omuzlarında hissetmek ona keyif vermişti.

Gözlerini ovuşturdu, ağzını kocaman açarak esnedi, sonra yalpalayarak balkona çıktı. Sıcağıyla boğmadan önce rüzgârın son kez esmesine izin veren güneş henüz ormanın içindeydi ve ağaçların tepesindeki gökyüzü açıktı, neredeyse beyazdı, ama göğün rengi, gecenin izlerini bir kenarda saklar gibi yukarılara doğru koyulaşıyordu.

Bitmek bilmeyen sıcak yaz süresince, Astor bunun günün en sevdiği ânı olduğunu keşfetmiş, doya doya keyfini çıkarmaktan hoşlanır olmuştu. Bu, aynı zamanda kuşların da en sevdiği, aralarında yarışarcasına şarkı söy-

ledikleri bir andı. Serçeler, ağaçkakanlar, kızılgerdanlar, sığırcıklar ve bet sesli kargalar da bu yarışa katılırlardı. Gece boyunca uyumayan peçeli ve diğer baykuşlarla birlikte evlerinin çatısının saçaklarında yaşayan bir çift puhukuşu, Pepe 1 ve Pepe 2 de o saatte yuvalarında uymayı tercih ederlerdi.

Astor korkuluk demirlerine tutundu ve otların arasındaki teneke kutuya nişan alarak parmaklıklardan aşağı işedi.

Annesi, bu tür ihtiyaçların ormanda, evin uzağında yapılması gerektiğini deftere yazmıştı; kakasını yapacak olursa önce kürekle bir çukur kazması ve yaptıktan sonra da üstünü toprakla örtmesi gerekiyordu. Ama ablası ortada olmadığına göre balkondan aşağı işlemek gibi yasakları istediği gibi delebilirdi; bunu ona söylemesin yeterdi. Kaka olmazdı, bunu balkondan aşağı hiç yapmamıştı. Birincisi poposu demir parmaklıkların arasından geçmiyordu, ikincisi bunu yapmak biraz iğrenç geliyordu.

Aşağı indi, Anna'nın kolinin üzerine bıraktığı yiyeceği buldu. Bitirdiğinde keyifle geçirerek bir kavanoz dolusu mercimeği afiyetle midesine indirdi. Yerde duran cep telefonunu aldı ve kulağına dayadı. "Anna! Anna! Neredesin? Ne zaman dönüyorsun?"

Sesini ablasının sesine benzetmeye çalışarak "Bir canavar öldürdüm, hemen dönüyorum," diye burnundan konuşarak kendi kendine yanıtladı. "Çikolata buldum, ister misin?"

"Elbette. Cips de isterim." Sonra koca başlı kertenkeleyi aradı. "Hey, selam! Ben uyandım! Ormanda buluşalım. Birazdan oradayım." Telefonu fırlattı ve üst kata çıktı.

Banyoya gitti, taburenin üstüne çıktı ve aynada yüzüne baktı.

Diş fırçasının sapını içine soktuğu burun deliklerin-

de, bastırduğunda beyazlaşan pembe dişetlerinde, bir kenarından kıvrıldığı anda derhal eski haline dönuveren kulaklarında her defasında yeni yeni tuhafliklar fark eder olmuştı. Davula vurur gibi karnına vurur, pipisini eline alır, ucundaki deriyi çektiştirirdi. İçinden, ışığın gelişine göre pembe bir iribaşın ya da kör bir yılanın nemli başı veya bir serçe yumurtası çıkardı.

O sabah bütün dikkatini kaşlarına yöneltti. Bunlar ne işe yapıyorlardı? Bir ova gibi uzanan alnını saçlar ormanından ayıran ve birbirinin aynısı olan bu iki küçük koruluk niye vardı?

Beyaz formika dolabın kapağını açtı, kavanozların arasında duran Bic tıraş jiletini aldı ve kaşlarını tıraş etti. "İşte oldu, böyle çok daha iyi." Kaşlarının yerinde artık teninden daha açık renkte iki leke uzanıyordu, bu haliyle bir kertenkeleye benzemişti.

Gizli anahtarını bir aspirin kutusunun içinde saklıyordu. Ablasının bundan haberi yoktu, annesinin odasının kilidini açan bir anahtar bulmuştu. Onu yuvanın içinde bir kez çevirince kapı açıldı. İçerisi karanlıktı. Perdeyi araladı ve bir ışık huzmesi duvarda resme dönüştü.

Fark edilmemenin sırrı her şeyi yerli yerinde bırakmak ve toz kaldırmamaya özen göstermektir. Onu süsleyen bütün mücevherleri Anna dekore etmişti, kendisi sadece tavsiyelerde bulunmuştu.

Kütüphaneden *Büyük Dinozorlar Kitabı*'nı aldı. Yere oturdu ve ışığın altında sayfalarını çevirmeye başladı. Kitabı ezbere biliyordu, ama her defasında tuhaf bir pençe, dikenli bir kuyruk, renkli bir tüy gibi gözüne çarpan yeni şeyler oluyordu.

Ablası Dışarı'ya yaptığı yolculuklarda çok sayıda bu tür dinozorlara rastladığını anlatıyordu. Duman canavarları çıkardıkları pis kokularla seni zehirlerken, bu yaratıklar da bir lokmada yutarmış. Kendisi de ormanın

kuyısındaki ağaçların yüksek tepelerine tünediğinde onları fark ediyordu. En sevdiği, bir kediden bir parça daha iri ama diğer türlerine göre ufak tefek yapılı, suratı gagayı andıran ve kusursuz sivri kuyruğuyla bir etobur olan mor renkli *heterodontosaurus*'tu. Resmine bakılırsa kötü olduğu söylenemezdi.

Resmin altındaki yazıları işaretparmağıyla takip ederek, zar zor, yüksek sesle okudu: "*Heterodontosaurus*'un ağzında üç çeşit diş vardır. Küçük olan ön dişleri yaprakları parçalamaya, daha düz olan arka dişleri çiğnemeye yarar. Erkek *heterodontosaurus*'ların çenelerinin kenarlarında iki uzun diş bulunur." Sayfanın bir köşesinde sarı çerçeveye alınmış bir soru vardı: "Senin kaç çeşit dişin var?"

Dişlerine dokundu ve "Benim bir normal dişlerim var bir de ağrıyan dişlerim," diye mırıldandı.

Bakışları o sırada elbise dolabına takıldı. Dolabın kapaklarından biri açıktı. İçinde annesinin elbiseleri asılıydı. Diğerlerinden daha uzun olan bir tanesi, tıpkı *heterodontosaurus*'un rengi gibi mordu. Yanına gitti ve boynunu kaşıdı. Ablası, annesinin odasına girdiğini ve elbiselerini karıştırdığını anlayacak olursa gözünün yaşına bakmadan onu bir güzel pataklardı. Çok dikkatli olmalıydı.

Bir sandalyeye çıktı, sonra dolabın kokusunu içine çekti. Burnu kaşındığında emdiği yeşil şekerler gibi kokuyordu. Bu, annesinin kokusuydu.

Elini uzattı ve elbiseyi askısından çıkardı. Sandalyeden indi ve elbiseyi resimdeki dinozorla karşılaştırdı. Rengi tıpatıp aynıydı.

Üzerine geçirdi ve aynanın karşısında kendisini seyretti. Kusursuzdu, elbisesin altı bir kuyruk gibi uzanıyordu ve V şeklindeki yakası göbek deliğine kadar iniyordu. Elbise dolabının alt katında annesinin özenle dizdiği ayakkabılar duruyordu.

Aralarından yüksek topuklu, bilekten bağlı bir çift

kırmızı ayakkabıyı çekip aldı. Ayaklarına geçirdi, hiç de rahat değildiler, ama yüksek ve sivri topuklarıyla yılanları öldürebilirdi.

Bir jimnastik tahtasının üzerinde dengede durur gibi, kollarını iki yana açarak küçük bir dönüş yaptı. Sonra yüzünü örtecek şekilde elbiseyi başına geçirdi ve bir *heterodontosaurus* taklidi yaparak "Hırrr... Hırrr..." diye homurdadı, "artık elimden kurtulamazsınız..."

Bu şekilde, yarı kör vaziyette sivri topuklarını sürüyeye sürüyeye odanın kapısını kapattı, anahtarı yerine koydu, alt kata indi. Etrafa çarparak ve tökezleyerek salondan doğruca verandaya çıktı. Parmaklarını sivri pençeler gibi oynatıyordu. "İşte geldim. Hepiniz dikka..."

O da nesi?

Görüşünü engelleyen kumaşın ince elastik dokusundan, uzakta hareket eden kara gölgeleri andıran birtakım şeyleri görür gibi oldu.

"Anna! Dönmüşsün... Şey, bunu hemen yerine koyacağım." Yüzünü açtı. "Ona hiçbir zarar vermed..."

Ormandan taşan çalılıkların kapattığı patika yolun ortasında birtakım insan silüetleri gözüne çarptı.

Astor gözlerini sıkıca yumdu, yeniden açtığı anda çenesi istemsizce açıldı, korkuyla gerilen kasları yüzünü şekilden şekle soktu.

Biri bir el arabası iten, yaşları ötekilerden yaşça daha büyük iki çocuk tepeden tırnağa beyaza, diğer hepsi mavije boyanmış bir çocuk kalabalığı kendisine doğru ilerlemekteydi.

Korkunun keskin dişlerini teninde hissetti. Onu oluşturan yüz milyarlarca hücresi, kümeste birbirine sokulan civcivler gibi birbirine kenetlenmişti. Midesi kasıldı, ciğerleri kuvvetli bir elin tek hareketiyle buruşan kesekâğıdı gibi büzüştü, kalbi birkaç kez atmayı unuttu ve sidik kesesi gevşedi.

Astor başını önüne eğdi. Bacaklarından aşağı bir sıcaklık akıyordu. Annesinin elbisesini ıslatmıştı.

Gördüğü şeyler şimdi ona daha yakındı.

Gözlerini yeniden kapatmaya ve içinden altıya kadar saymaya karar verdi. Altıya kadar hiç şaşırmadan sayabiliyordu.

Bir, iki, üç, dört, beş ve altı.

Yeniden açtı.

Daha da yakınındaydılar. Daha küçük olanları o kadar da mavi değildiler, boyaya bulanmış gibiydiler ve tuhaf sesler çıkarıyorlardı.

Hayalet bunlar.

Bu hayaletler, kendisinin hiç bilmediği yollardan büyümlü ormana girmeyi başarmışlardı. Anna onların duygusuz olduklarını, hava gibi görünmez olduklarını anlatmıştı. Geçmiş yaşamların toz bulutları. Başka ne olabilirlerdi? Dünyada sadece ablası, kendisi, bir de ormandaki hayvanlar vardı. Bu durumda sadece hayalet olabilirlerdi. Onları görmezden gelerek eve dönmeye karar verdiğinde bedeninin taş kesildiğini fark etti. Hiçbir yerini oynatamıyordu, tek yapabildiği kucunun deliğini sıkıp bırakmaktı. Başının derisinde güçlü bir ürperti hissetti. Diken diken olan saçları tepesinde anten gibi sallanıyordu.

Biri erkek, diğeri kadın iki hayalet elleriyle onu gösteriyorlardı.

Beni gördüler.

Bacakları daha fazla dayanamadığından Astor bir vitrin mankeni gibi kaskatı kesilmiş kırmızı ayakkabılarını arkasında bırakarak ve alnını betona çarparak boylu boyunca yere kapaklandı. Kutsal saydığı şeyin önünde secde eden bir dindar gibi kolları önünde öylece merdivenlerin üzerinde kalakaldı.

Kirli ayaklar, kararmış turnaklar, yırtık ayakkabılar, çizik içindeki ayak bilekleri kahkahalar, itip kakışmalar

ve ıgıllıklar eşliğinde Astor'un üstünden atlayarak etrafında bir geçit töreni yaptılar. Eve girmekte acele eden birkaçı paspas gibi üstüne basıp geçtiler. Hiçbiri yüzüne bile bakmamış, ona tek kelime etmemişti.

Yoksa hayalet olan ben miydim?

Kanlı bir kkremenin kulaklarına dolmasıyla birlikte snveren anlık bir aydınlanma oldu zihninde. Salon-da gümbürtüye dönüşen gıllık seslerini duyduğunda kı-lını bile kumıldatamadı ve hayaletlerin kendisi gibi konuşabildiklerini fark etti.

Biri, "şuna bak, burada ne çok şey var," diyordu.

"Ben yukarı çıkıyorum," diyordu bir başkası.

Bu işin sırrı onları yapacakları işten alıkoymamaktı; rahatsız etmeden orada uslu uslu beklemektir. Nasıl olsa ortaya çıktıkları gibi kaybolup giderlerdi. Ne var ki hareket edemediğini kendine tekrarladıka onları görmek için daha çok can atıyordu. Ruhunu saran korku ve merak amansız bir mücadeleye girmişti, sonunda kaybeden korku oldu.

Astor ayağa kalktı ve 1800'lerdeki soylu bir kadın edasıyla daracık elbisesinin etek ucundan tutarak, nazlı adımlarla evin kapısına kadar geldi. Boynuna yay takılmış bir oyuncak bebek gibi başı bir sağa bir sola sallanıp duruyordu.

Maviye boyanmış ufaklıkları çok sevmişti, onları gecenin karanlığında istedikleri gibi at koşturan farelere benzetmişti. Eşyaların zerine atılıyor, kitaplıklara tırmanıyor, çöp yığınlarının üzerinde zıplıyorlardı. Biri pedallı arabasının içine oturmuştu, bir diğeri de onu iterek duvara arpıtıyordu. Bir başkası eline geçeni topluyor, kolunun altındaki sarı torbaya dolduruyordu.

Astor, bir başkasınınmış gibi evinin talan dilişini neredeyse büyülenmiş gözlerle izliyordu. Gzbebeklerine ağızlar, burunlar, gözler, eller, meraklı yüz ifadeleri,

pipiler, renkli popolar, hareketler ve anlamadığı sözler doluyordu. Kapının pervazına yaslanmış, farkında olmadan pipisiyle oynuyor ve hiç ses çıkarmadan hayatında gördüğü bu en olağandışı gösteriye tanıklık ediyordu.

Mavi tarla farelerinden biri beklemediği bir anda elinde kocaman pelüş köpeğiyle yanından geçerken bir omuz darbesiyle onu yere düşürmüştü. O da buna gülümseyerek bakakalmıştı.

Tepeden turnağa beyaza boyanmış ve göğsünün üstünde sallanan kemik kolyesiyle şişman biri sandalyeye oturmuş, kucağında Anna'nın mandolinini tutuyordu. "Burası senin evin mi?"

Oldukça çirkindi. Bacakları kütük gibi kalın, karnı şişkindi, saçları çok gür ve çenesinde çıkan tüyler de çok uzundu.

"Sana söylediklerimi anlıyor musun?"

Astor gözünü ayırmadan ve hiç ses etmeden ona bakıyordu.

Hayalet merdivenlere doğru seslendi. "Konuşmayı bilemeyen bir tane daha bulduk."

Yukarıdan dişi hayaletin sesi duyuldu. "Gel de ne yaptıklarını gör. Çok güzel olmuş."

Annelerinin odasına girmiş olmalıydı. Elbette çok güzeldi, içeride süslenip püslenmiş bir iskelet yatıyordu.

Karmaşık ama doğru bir yol tutturarak kıl payı aralanan boşlukta bütün taşlar zihninde yerli yerine oturdu. Canlıydı bunlar, en az kendisi, kız kardeşi ve ormandaki hayvanlar kadar canlıydılar. Bunu anlamak ona iyi gelmiş ve yeni bir duyguyla yüreği ısınıvermişti. Kendilerinden başka yaşayan canlılar da varmış. Duman canavarlarından, dinozorlardan ve ölümcül gazlardan kaçıp kurtulmuşlar. Bunları Anna'ya gösteremediğine üzülüyordu.

Yutkundu ve bir s sesi çıkardı: "Sss..." Derin bir nefes aldı ve, "Siz canlı mısınız?" diyerek cümlesini tamamladı.

Şişman olan çocuk kükreyen bir kahkahayla katılır-
casına güldü: "Kısa bir süre daha öyleyiz. Çok uzun değil."
Yukarıdakine seslendi: "Angelica, yanılmışım, bu konuşa-
biliyor." Sonra ona yaklaşmasını işaret etti: "Gel buraya."

Astor, tanrısal bir güçten almışçasına emri yerine
getirdi.

Şişman çocuk ona gülümsedi ve ellerini dizlerinin
üzerine vurdu: "Buraya."

Astor'un yüzü bir korku ifadesiyle şekilden şekle gi-
rerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Korkma." Tanrı ona elini uzattı.

Çocuk bu eli dikkatle inceledi, kısa ve küt parmaklı,
geniş bir eldi, tırnakları sarı ve kalındı. Ortaparmağıyla
ve her an çarpılacakmış gibi kararsızlıkla şişman oğlanın
eline dokundu.

"Gördün mü? Canlıyım işte."

Astor, üzerinde, "En iyisini yapıyorum, Meksika'ya
gidiyorum," yazan tişörtüne baktı.

"Meksika..." diye kekeledi.

Oğlan şaşkınlıkla başını salladı. "Yok artık... Sen
okumayı da mı biliyorsun? Aferin sana!" Astor'u iki ya-
nından tuttu ve kucağına oturttu.

Çocuk az kalsın bayılacaktı. Başı kurşun gibi ağırlaş-
mıştı, ama içinden geçen düşünceler hafiflemiş, buharla-
şarak birbirine karışmaya başlamıştı. Etrafına baktı. Ma-
viler bir fular için kavga ediyorlardı. Kucağında oturdu-
ğu kişiyi incelemeye başladı, çenesindeki uzun tüylere,
yanaklarına sürdüğü beyaz boyaya baktı. Ona, "Siz iyi
kalpli misiniz?" diye sordu.

Oğlan gücünü denemek istermişçesine onu bütün
kuvvetiyle sıktı. "Okumayı kim öğretti sana?"

"Anna."

"Aferin Anna'ya. İlk kez okumayı bilen bir ufaklığa
rastlıyorum. Benim adım Rosario. Senin adın ne?"

"Astor."

"Ne biçim bir isim bu böyle." Ona mandolini gösterdi. "Bunu çalmayı biliyor musun?"

Çocuk enstrümanı eline aldı ve hayatta kalmayı başaran yegâne telini tıngırdattı.

Rosario, "Bunun adını biliyor musun?" diye sordu.

"Gitar."

"Hayır, gitar değil, bu bir mandolin." Başını bir yana eğip çocuğa dikkatlice baktı. "İşte... Senin adını buldum. Sana Mandolin diyeceğim, bunu daha çok sevdim." Onu yere indirdi ve bir tenor sesiyle bağırdı: "Angelica, gitmemiz gerek, gecikiyoruz." Elini cebine soktu ve bir Mars çikolatası çıkardı, poşetini yırttı ve tam dişlediği sırada alınacak başka şeyler ararcasına etrafına bakındı.

Angelica, Trapani'li Meryem gibi takıp takıştırdığı mücevherlerle aşağı indi. Elinde de Maria Grazia Zanchetti'nin kafatası vardı.

Ve sonunda hep birlikte, büyük küçük kim varsa, elleri kolları eşyayla dolu evden çıktılar.

Ve Astor da, tıpkı bir ördek yavrusu gibi kendisini peşlerine takılmış yürürken buldu. Hiçbir şey sormadan diğerlerinin arasında, peşinden elbisesini sürükleyerek çıplak ayakla yürüyordu. Anna, ev, kim olduğu, kısacası her şey bir anda zihninden silinivermişti.

Maviler önden koşuyorlardı, o ise, bir yandan sigara içen diğer yandan üstü tıka basa yiyeceklerle dolu el arabasını iten Rosario'nun yanından ayrılmıyordu. Angelica durdu, kafatasına dikkatlice baktı, sonra omuzlarını silerek onu otların arasına fırlattı.

Astor koşup aldı ve kıza geri verdi. "O benim anem."

"At gitsin."

Maviler giriş kapısını çoktan geçmişlerdi. Angelica, Rosario'nun geçmesine izin verdi ve elinde kafatasıyla

yolun ortasında duran Astor'a baktı, serbest atış yapmaya hazırlanan bir basketbol oyuncusuna benziyordu.

"Hadi, kımılda," diye çocuğa emretti.

Astor sersemlemiş bir halde boş gözlerle ona baktı.

Burası Dışarı'ya açılan sınırdı, bunun ötesine geçmezdi, nefes alamazdı, ölürdü.

Kız, "Kımılda, hadi," diye tekrarladı.

Oğlan, olmaz dercesine başını iki yana salladı.

Angelica, Rosario'ya seslendi: "Gelmek istemiyor."

Rosario durdu, el arabasına yaslandı ve son bir nefes çektikten sonra sigarasını fırlattı. "Mandolin? Eee? Ne yapıyorsun, gelmiyor musun?"

Astor hiç istifini bozmadı.

Kız gözlerini devirerek gerisingeriye döndü ve çocuğu bileğinden yakaladı.

Oğlan iki adım attı, sonra bir itiraz çılgılığıyla olduğu yere çakılıp kaldı.

Angelica onu hızlıca çekti. Kurukafa otların arasına yuvarlandı. Koyu renkli dişetlerinden sarkan ayrık ve sivri dişlerini göstererek, "Sersem şey. Yürü!" diye hırladı. Boynundan tuttuğu sırada Astor kesici dişlerini kızın koluna geçirdi.

Kız çılgılık attı ve öteki elinin tersiyle oğlanı yere savurdu. "Şimdi sana gününü göstereceğim..."

Astor anlamıyordu. Demir kapının dışına geçemezdi. Bunlar onun ölmesini mi istiyorlardı? Boğazının düğümlendiğini hissetti. Kendisini korumak için ellerini havaya kaldırdığı sırada Angelica onun kıcına bir tekme attı.

Çocuk yerden kalkmaya çalıştı, ayağı takıldı ve dört ayak üzerinde birkaç metre ilerledi, sonra olduğu yere çöktü. Elleri ve ayaklarının üzerinde koşturarak bir kuşburnu çalısının üstünden atladı ve kaçmaya başladı.

Orman onu koynuna alıvermişti.

Arkasından gelen ısıkları, bağırmaları ve Rosario'nun "Yakalayın onu! Yakalayın!" diyen sesini duyuyordu.

Astor elbisesinin takıldığı çobanpüskülü çalılıkları'nın arasına girdi, yerdeki çalı çırpı parçaları ayaklarına batıyor, yosun kaplı taşların üzerinde zıplıyor, çamurların içinde bata çıka ilerliyordu.

Onu yakalayamazlardı. Burası kendi topraklarındaydı, burada doğmuştu, saklanabileceği delikler, oyuklar ve tırmanabileceği ağaçlar bulmak için kırk dönümlük arazinin her santimetrekaresini baştan sona keşfetmişti. Onlar özel varlıklar olabilirlerdi ama içlerinden hiçbirisi ormanı onun kadar iyi tanıyamazdı. Keşke üzerinde şu her yere takılan kahrolası elbise olmasaydı. Deri değiştiren bir yılan gibi elbiseyi parçalayarak içinden sıyrılıp çıktı, çalıların daha sık olduğu yerde yeniden dört-nala koşmaya başladı.

Güneş ormanın yeşil çehresini sarı kızıl ışıklarıyla yıkıyordu, ağaçların arasında dertop olmuş küçük sinek öbekleri vızıldayarak uçuyordu. Astor kocaman açtığı ağzıyla damağına yapışmalarını bekleyerek uçuşan sineklerin arasına karıştı.

Başını çevirdi.

Bir daldan sarkan koca başlı kertenkeleler ona, *Aferin sana. Onu atlatmayı başardın*, diye fısıldıyorlardı. Kesilen soluğundan ve göğsünün altında hızla çarpan yüreğinden sersemlemiş halde bir kayanın üzerine oturdu ve topuğuna batan dikenini çıkardı.

Soluk soluğa koştururken farkında olmadan evinden çok uzaklaşmıştı, Dışarı'nın yakınındaki, etrafı açık bir düzlüğe gelmişti. Alevler daha körpe ağaçları yemiş, yaşlı olanlardan geriye sadece yanmış kütükler, kökler ve her tarafı yamulmuş tel örgüler kalmıştı. Kararmış ve pütürleşmiş büyük bir meşe ağacı alevlere karşı direnmışti ve ateşin yaktığı kolları sınırdan öteye sarkıyordu.

Zihnini allak bullak eden düşüncelerin durulmasıyla Astor ilk iş yaralarını kontrol etti. Poposunun iki tarafında, baldırlarında ve karnının üzerindeki incecik derisinde kırmızı çizikler vardı. Canı henüz yanmıyordu, ama yakında acısını duymaya başlardı.

Onları atlatmış olduğuna emin olsa da, yanıldığı bir gerçektir.

Nitekim onları bir anda fark etti, çünkü kahverengi ve yeşilin ortasındaki maviler kolayca göze çarpıyordu.

Saklanabileceği tek bir delik bile yoktu.

Ağacın üstü.

Ağacın gövdesine yapıştı, çevik hareketlerle ilk dala tutundu, derken o daldan öbür dala geçti. Yakalanmasının artık olanaksız olduğunu düşündüğü anda durdu.

Maviler, aşağıdan onu işaret ediyorlardı.

İçlerinden birkaçı tıpkı onun yaptığı gibi meşe ağacına tırmanmaya başladı.

Astor daha yukarılara çıkmaya çalıştı, ama bir sonraki çatal bulunduğu dalın çok uzağındaydı. Çaresizlik içinde kollarını açarak bulunduğu dalın, onu taşımakta zorlanacak kadar incelen ucuna doğru ilerlemeye başladı. Kuru dallara tutundu ve dişleri zangırdarken olduğu yere tünedi.

Angelica ile Rosario da ağacın altına gelmişlerdi.

Şişman çocuk, "Mandolin, ne yapıyorsun orada? Bizimle gelmek istemiyor musun?" diye sordu. "Seni Picciridduna'ya götüreceğiz."

Bir maymun kadar çevik dört ayaklı takipçileri de ağaçta hızla kendisine doğru ilerliyorlardı.

Astor geriledi, sonra bulunduğu yüksekliği, başına açabileceği felaketi ve aşağıdaki kurtların kucağına düşebileceğini hiç hesap etmeden bacalarının arasında parlayan dalla birlikte kendisini aşağı bıraktı. Havada yarım yamalak bir takla attı ve kemiklerinin kırılmasına izin

vermeyecek kadar yumuşak otlarla kaplı bir halının üzerine sırtüstü düştü.

Başı zonkluyordu, sanki beyniyle kalbi yer değiştirmişti, etrafında yanıp sönen sarı ışıklar gözlerini kamaştırıyordu. Mercimeklerin acımsı tadı ağzına gelmişti. Ayağa kalkmayı başardı. Bütün dünya, etrafında hızla dönüyordu. Meşe ağacının sarı yapraklarının arasından bakan güneş. Orman. Rosario. Angelica. Mavi çocuklar. Yanmış tarlalar. Çitten geriye kalanlar.

Dışarı'daydı.

Sessiz bir çığlıkla ağzını sonuna kadar açtı, eliyle boynunu yokladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Zehirli hava, görünmeyen gazlar gözeneklerinden, kulaklarından, burnundan ve kışındaki delikten içine giriyordu. Ölmek üzereydi. Soludukça bu zehri yutuyordu. Uzakta bir yerde güçlü adımlarıyla yeri sarsan dağlar kadar büyük ve nefesini kesen korku kadar yoğun duman canavarları ona doğru yaklaşıyordu. *Pat. Pat. Pat.* Geliyorlardı. Yakında, çok yakında ölecekti. Öldürmüş olduğu karıncaların, çekirgelerin ve kertenkelelerin arasına karışacaktı. Annesinin yanına gidecekti, nerede olursa olsun.

Rosario tam karşısında duruyordu. İki elini beline dayamış, başını sallayarak ona bir şeyler söylüyordu. Neden gülüyordu bu şişko? Ortada gülünecek bir şey yoktu.

Astor milyonlarca arının vızıltısından şaşkına dönmüş, bu da yetmezmiş gibi üstüne bir de telaşlı sözler eklenmişti.

"Mandolin, az kalsın ölüyordun, değil mi?"

Gözlerini fal taşı gibi açtı ve başını evet dercesine salladı.

"Emin misin?"

Çocuk bir kolunu güneşe doğru kaldırdı. "Geliyorlar..."

"Kimler?"

"Canavarlar..." Derken kollarını ve bacaklarını gerek dişlerini sıktı ve boğazından boğuk sesler çıkararak kendisini sırtüstü yere attı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Angelica.

"Hiçbir fikrim yok." Rosario bakışlarını, meraklı gözlerle Astor'un etrafında toplanmış olan çocuklara çevirdi. "Hadi, daha fazla oyalanmadan kaldırın onu yerden."

7.

“Dur. Dur bir dakika.”

Anna yumruklarını sıkmış, taşocağından otele uzanan dik rampada ilerliyordu, Pietro peşinden geliyordu.

“Nereye gidiyorsun? Dursana.”

Kız adımlarını daha da hızlandırdı.

Pietro onu izlemeye çalışıyordu. “Bekle...” Bir omzuna yapıştı. “Anna!”

Kız silkinerek elinden kurtuldu ve geniş bir dönemecin üzerini kaplayan heyelanı tırmanmaya koyuldu. Ayakları toprağın içine saplandı, bir-iki adım attı, soluğu kesilerek yere diz çöktü.

“Anna, konuşmama izin verir misin?”

“Ne istiyorsun?”

Pietro yutkundu. “Angelica oradaydı... Beni görmesini istemedim. Kardeşini gece olunca alırsız. Uyudukları yeri biliyorum.”

Kızın dudakları buruk bir tebessümle aralandı. “Alır mıyız? Kimi?”

“Kardeşini. Gece olmasını bekleyelim, sonra da gidip alalım onu. Ben ve sen. Söz veriyorum sana.”

Anna, Pietro sanki yabancı bir dil konuşuyormuşçasına başını bir yana eğip ona baktı. “Sen aptalın, kalın kafalının tekisin. Hatta ödleğin tekisin. Sen neden söz ediyor-

sun? Sen, sen kim olduğunu sanıyorsun? Ve dahası ben-
den ne istiyorsun?" Sesinin tonu gitgide yükselerek çığı-
rından çıkıyordu. "Bir dakika, bir dakika ben seni tanıyor
muyum? Biz arkadaş mıyız, kardeş miyiz?" Onu sertçe
itekledi, Pietro kış üstü yere düştü. "Beni rahat bırak, ben
Angelica'dan daha kötüyüm. Sen git de ayakkabılarını ara,
git hadi." Dört ayak üzerinde tırmanarak, kayan toprağı
aştıktan sonra yeniden uygun adım yürüyüşe geçti.

Pietro peşinden gitmeyi bıraktı. "Kardeşinin yanına
seni ben getirdim. Kamyondan öyle bir telaşla fırladın
ki... Seni durdurmaya çalıştım, ama sen..."

Anna kulaklarını tıkadı.

Bu ödlele ona hiç yardım etmemişti. Hem hayatta
nefret ettiğı bir şey varsa, o da ödlelelerdi.

Oteli geçti ve sislerin içinde kaybolan bir tepenin
yamacından aşağı kıvrılan patika yola saptı.

Aklından Astor'u, Pietro'yu çıkarıp bir an önce ora-
dan uzaklaşması gerekiyordu. Dev eşekânlarının göz aç-
tırmadığı bir bal kovanı gibi kalbinin çamura bulandığını
hayal etti.

Artık istediğın her şeyi yapabilirsin. Özgürsün.

Esen rüzgârle önündeki sis perdesi aralandı. Yanmış
tarlaların uzandığı bir yamaçta mavi naylonlara sarılı
palmiye ağaçlarıyla hardal rengi büyük taşların çevrele-
diği iç içe geçmiş havuz büyüklüğündeki üç kireç tekne-
si yukarıdan aşağıya doğru sıralanıyordu. Üzeri koyu bir
dumanla kaplı ilk teknenin içi, bozuk yumurta gibi pis
kokan suyla doluydu. Üzeri buharla kaplı sarımtırak su-
lar bir çimento borusunun ucundan kenarı kabuk tut-
muş bir kireç havuzuna doluyordu. Sisle kaplı bir liman-
da batıp çıkan şamandıralar gibi, insan başları da buhar-
ların içinde bir görünüp bir kayboluyordu.

Anna bir Şenlik ateŐinden kalma küllerin etrafında uykulayan bir grubun yanından geçerek merdivenlerden aşağı indi. Açık hava tiyatrosunda dağıtılırken gördüğü-ne benzer koyu renkli sıvıyla yarisına kadar dolu olan bir Şişeyi yerden aldı.

ırılııplak soyundu, kıyafetlerini dertop ettikten sonra onları ileride dizili duran varillerin arkasına sakladı. Sonra kireç teknesinin kenarına oturdu ve bir kolundan destek alarak içine dalıverdi. Sıcaklık önce g ĐŐ n  sıkıştırdı, sonra ağrıyan kaslarını gevŐetirken keyifle i geçirdi. Yarım metre kadar altında koltuk gibi bir uzantının bulunduğunu fark etti. Başını dışarıda bırakarak oraya oturdu. Bacaklarını uzattı ve ensesini teknenin çeperine yasladı, sonra kulaklarının dibinde iyice alkaladığı Şişeyi başına dikti. Yoğun karıŐım midesine aktı. Őekerli ve acımsı bir tadı vardı. Diğer yıkananların alçak sesli konuŐmalarıyla birlikte, ağaçlardaki serçeleri, palmiye ağaçlarının arasındaki rüzgârı duyuyordu.

Astor büyümüŐü, yuvadan um Őtu. Üstelik ablasını da artık istemiyordu.

Böylesi daha iyi.

“Ona ne ad takmışlardı?” Keyiflenerek, “Mandolin,” diye fısıldadı.

Koyu renkli sıvı etkisini göstermeye başlıyordu. Sa-dece suyun içinde değil, kendi içinde de sallanıyordu.

Bazı kafalar akıntıyla s r klenircesine ona doğru geldiler ve etrafında etten bir duvar oluŐturdular.

Gözkapakları aĐırlaŐıyor, soluk buharların içindeki yüzleri ayırt etmekte zorlanıyordu. Foklara benziyorlardı.

BulanıklaŐan beyinde bir tehlike anı çalıyordu, ama onu duymazdan geldi, her an tetikte beklemekten yorgun düşmüştü.

Şişeyi elinden çekip aldılar. Karşı koymak istedi, ama

ağzını açıp tek söz edemedi. Yerini değiştirmeyi düşündü, bu da çok yorucu geldi. Gözlerini yumdu. Her şeyden uzak ve kendinden geçmiş bir halde bütün hüznlerini bir yumak yapıp karanlık bir tünele fırlatmayı hayal ediyordu.

Güneş kükürt rengi bulutların üzerinde bir ışık huzmesi oluşturuyordu. Havuzun dibinden gelen sıcaklık, yosunları, tembel kabarcıkları ve toprakları yüzeye taşıyordu. Karşılıklı kenarları birbirinden iyice uzaklaşmış ve kireç teknesi sanki bir aşçının içini sebzelerle doldurduğu dumanı tüten kocaman bir çorba tenceresiymiş gibi geliyordu.

Annesi Noel zamanı haşlanmış et ve patatesli tortellini pişirirdi. Tam da salondaki yemek masasının ortasında yerini alan çorba tenceresi gibi. "Bassano'da tortelliniyi böyle yerler." Ve işte zeytinyağının parlaklık verdiği sebze suyunda yüzen bir sürü yeşil renkli bücür kurbağa misali tortellinileri tabaklara servis ediyordu.

Etten duvarla çevrili bir su birikintisinde yüzen kuştüyü gibi bedeninin içinde sallanarak kendi usulca sulara bırakıyordu, sonra yeniden sıcaklığı ve huzuruyla onu saran sığınağına geri dönüyordu. Başını kaldırıp yukarıya bakınca üzerindeki yuvarlak ve kara bir delik ağzının içine giriyordu. Kemer gibi uzanan dişlerinin arasından bulutların hızla geçtiğini görüyordu.

Etrafını saranlar şimdi üzerinde duruyorlardı, ona vücutlarıyla değişiyor, yüzüne çamur sürüyor, bir borunun içinden konuşur gibi bozuk bir sesle ona bir şeyler söylüyorlardı. Burnunda, dudaklarında, yanaklarının üzerinde gezinen parmakları hissediyordu. Islak toprağı süren bir pulluğun demir bıçakları gibi teninde delikler açıyorlardı.

Ağzına dolan pis suyu tükürürken, "İçmek istiyorum," diye mırıldandı.

Kanşımın tadı şimdi de tuzlu geliyordu. Sislerin rengi değişiyor, griden yeşile, yeşilden pembeye dönüyordu.

Bir ses, "Güzel kız. Kanamaya başladın mı?" diye sordu.

Konuşamıyordu. Sözcükler diline geliyor, ama gereken gücü bulamadığından sese dönüşemiyorlardı. Buruk tadiyla bir dolu gümüş mücevher ağzında toplanıyordu. Yüzüklerin ve küpelerin sivri köşelerini dilinin üstünde hissediyordu. Bir elini kaldırdı. Bütünüyle şeffaftı. Derisinin altında, henüz biçilmiş başak demetlerinin arasından altın renkli dereler akıyordu.

Bir ses, "Çok güzelsin," diye fısıldıyordu.

Anna kahkahalarla güldü.

Eller bacaklarının ve karnının üzerinden kayıp geçiyor, memelerini ve meme uçlarını sıkıyorlardı. Kimi parmaklar ağzının içinde dilini arıyor, dudaklarını çekiştiriyorlardı, kimiye bacaklarının arasında geziniyordu. Kıvrılarak sırtını kamburlaştırdı, kollarını uzatarak birinin boynuna yapıştı, yüzünü pis saçlarının arasına gömerek tırnaklarını sırtına geçirdi. Solumalarını duyuyordu, dudaklarını dudaklarına yapıştırıyorlardı. Boğuşuyorlardı. Kollarının altından ve ayaklarından tutarak bacaklarını ayırdılar. Memesinin başını ısırıklarında çığlık attı, ama bir el ağzını kapattı. Öfkeli çıkışıyla bilinci yerine gelmişti, Anna kollarını sallayarak tekmelemeye başladı, debelenirken ve boğazından ılık ılık akan pis kokulu sebze çorbasını yutarken ellerinden kurtulmaya çalıştı. Öksürerek teknenin kenarına tutunup dışarı çıkmaya yeltendi, fakat o sırada birisi onu durdurmak için bir bacağını kuskaca aldı.

Anna var gücüyle uzanarak parmaklarını toprağa geçirdi. Topuğunu birinin burnuna indirdi ve itirazlar yükselirken ellerinden kurtulmayı başardı.

Titreme nöbeti geçirirken bir yandan hızlı hızlı soluyarak ayağa kalktı; elleri karnının üstünde, durmadan

öksürüp tükürüyordu. Haşlanmış gibi pembeleşen teninden dumanlar çıkıyordu. Dişleri birbirine çarparken elleriyle bedenini ovuşturdu ve soğuktan afallamış halde birkaç adım attı. Elbiselerini sakladığı varillere doğru yöneldi, ama elbiseleri bıraktığı yerde yoktu.

Bir duvara yaslandığı sırada ardına kadar açılan ağızından ayaklarını ıslatan sıcak ve ekşi bir sıvı fışkırverdi. Rahatlamıştı, kendisini daha iyi hissediyordu, ama başı hâlâ dönüyordu ve titremesine engel olamıyordu. Oradakilerin bakışlarından kaçarak havuzun etrafında koştu. Dizlerine kadar inen eski püskü kırmızı bir hırka buldu. Kollarını kıvrıdı. Ayakkabıları ayağına geçirdi ve sendele-yerek merdivenlere koştu.

Karşısındaki küçük tepe bir yana doğru eğiliyordu ve Anna da vücudunu aksi yöne eğerek tepeciği dik tutmaya çalışıyordu. Etrafı karanlık siluetlerle doluydu. Otelin duvarları kıvrılıp bükülüyor, betondan atlar gibi karşısında şaha kalkıyorlardı. Can havliyle kollarını siper ederek havaya kaldırdı, geri geri giderken çarptığı biri, "Paskalya ördekleri," diyerek onu itti.

Karnına bir yumruk yemiş gibi iki büküm eğilerek bir barakaya doğru ilerledi.

Kapısı kilitliydi. Sac duvarlarını yumruklayarak pre-fabrik barakanın etrafını turladı. Bitkin bir halde başını oluğuna yasladı ve sonunda yere yığılarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Yapı, iki beton kolonun üzerinde oturuyordu. Altına girdi. Kimse onu orada bulamazdı.

Karışımın etkisi, vücudundan yavaş yavaş attığı yeşil terlerle birlikte buharlaşıyordu.

Şenlik Ateşi 2 Kasım 2020'de, Ölüler Anma Günü'n'de kutlandı. O güne denk gelmesi tamamen bir rastlantıydı.

1 Kasım'ı 2'sine bağlayan gecede ölülerin yakınlarını bulmak için geldikleri ve çocuklara hediyeler, şekerler getirdikleri anlatılırdı Sicilya'da. Çocuklar uyanıklardı ve anne babalarının yardımıyla, *crozzi'i mottu*¹, üzümlü gevrekler, kavrulmuş bademli kurabiyeler, çikolatalar ve daha pek çok şekerlemeyi yatak örtülerinin arasında, dolapların içinde, koltuk minderlerinin altında bulurlardı.

Grand Hotel Terme Elise'deki çocukların bir kısmı bu şekerleme avını belki hâlâ hatırlıyordu, ama zaman kavramı kaybolmuştu. Kutlamalar, isim günleri, doğum günleri artık bir anlam ifade etmiyordu. Artık zamanı belirleyen yegâne şey lekeleri, yaraları ve çibanlarıyla Kızıl'dı sadece. Kol saati takmanın amacı gösteriştense başka bir şey değildi. Takas pazarında bir kol saati bir cep telefonu, bir bilgisayar ya da bir Boeing 747'yle eşdeğerdi. Ve bir kutu Smarties etmiyordu.

Güneş, otelin karşısındaki iki tepenin arasından yüzünü gösterdiğinde saat yediyi on geçiyordu, ancak bu güzelliğin keyfini çıkaranların sayısı pek azdı.

Gece saatlerinde pek çoğu çektiği acılara son vermişti. Bir kısmı alkol, ilaç ve Picciridduna'nın Gözyaşı'ndan bitkin düşmüş, uyuyordu. Yolun sonuna gelen diğerleriyse gerçeküstü varlıkların istilasına uğramış mistikler gibi, ağızları çarpılmış gözbebekleri donmuş halde boşluğa bakıyor ya da öksürmekten içleri dışına çıkmış, yüksek ateşten kavrulmuş halde, kendi tükürüklerinde boğularak can çekişiyorlardı. Bir kısmı da battaniyelerine sarınmış, yiyecek bir şeyler bulmak, artıkları toplamak için çöp bacaklı leylekler gibi iki büklüm dolanıp duruyorlardı.

1. Sicilya lehçesinde "ölünün kemikleri" anlamına gelen ve kemik şeklinde hazırlanan kurabiyeler. (Y.N.)

Noktacık halindeki güneş, siyah bir tavaya atılan altın rengi tereyağı gibi eriyerek turuncu bir kubbenin içine yayıldı, göğü mor köpüklere boyarken tepelikleri terk etti ve ışınları otele kadar uzandı. Saat sekizi on geçerken barakanın altına süzüldü.

Uyku ile uyanıklık arasında sıkışan Anna onu boyunda ve kapalı gözbebeklerinde hissetti. Bir mengene başını var gücüyle sıkıyordu, midesi ağrıyordu ama uyuşturucunun etkisi kaybolmuştu. Parmaklarını sıktı, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Oraya nasıl geldiğini, hatta havuzda neler olduğunu da hatırlamıyordu, ama çocukların yırtıcı ellerini hâlâ üzerinde hissediyordu. Yüreğini sıkıştıran bir titremeye irkildi. Gözlerini açtı ve yer döşemesinin örümcek ağlarıyla kaplı kalaslarına odaklandı.

Buradan bir an önce çıkması gerekiyordu.

Barakanın altından dışarı süzüldüğü sırada güneşten kamaşan gözlerini kırptırdı. Artan kalabahk yüzünden tek bir boş yer yoktu. Herkes sönmüş ateşin etrafında toplanmış, naylon örtülere, battaniyelere ve kartonlara sığınarak soğuktan korunmaya çalışıyordu. Çıkışa doğru uzanan yolda çift yönde akan ve birbirine kışan bir insan seli oluşmuştu.

Anna açık hava tiyatrosunun üzerinden geçerek doğruca demir kapıya yöneldi. Güneş yerdeki cam kırıklarının, teneke kutularının ve yemek artıklarının üzerinde parlıyordu. Can çekişen homurtuların, öksürük nöbetlerinin ve inlemelerin koro halinde yükseldiği geniş basamaklar bir hastane koğuşundan farksızdı. Nöbetçiler, geceyi çıkaramayanları sürükleyerek kolonların altına yığıyordu. Uzun, kızıl saçlı küçük bir kız cansız bir bedeninin yanında şarkı söylüyordu.

Demir parmaklıkları kapıya uzanan kapalı geçitte insan selinden ilerlemekte zorlanıyordu. Duvara yaslanarak sıkışıp kaldı. Giriş çıkışları kimsenin kontrol ettiği yoktu.

Kendi kendine nereye gideceğini sordu.

Dut Çiftliği artık kirlenmişti ve Astor olmadan Calabria'ya gitmesinin de bir anlamı yoktu. Astor olmadan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Tıpkı dikenli telin çevresinde büyüyen bir ağaç gibi, o da her zaman yamacından bir an olsun ayrılmayan kardeşiyle iç içe büyümüş, sonunda tek beden olmuşlardı.

İçeri girmek için birbirlerini iten çocukların avurdu çökmüş yüzlerine, ferî sönmüş gözlerine dikkatle baktı. Kızıl'ın açgözlü bir balina gibi seçim yapmak için hiç oyalanmadan parça parça edeceği, ne yapacağını bilmeyen o umutsuzlar kalabalığındaki pek çok çocuktan biri, sardalye kasasındaki bir sardalyeydi.

Gerisineriye sürüklenmesi için kendisini kalabalığın kollarına bıraktı.

Tamamı erkeklerden oluşan bir grup çocuk paslanmış iki ekskavatörün arasında korunaklı bir köşeye sinmiş, kâğıt ve tahta parçalarıyla ateşi besliyorlardı. Konserve kutuları ve bisküvi paketleri elden ele dolaşıyordu.

Anna onları birkaç metre uzaktan, ağzı sulanarak seyrediyordu, derken cesaretini topladı ve, "Bana da biraz verir misiniz?" diyerek yanlarına yaklaştı.

Birbirlerine baktılar.

Anna sessizce dua eder gibi ellerini birbirine kenetledi.

Kim bilir, belki kirli bukleleriyle yüzünü kaplayan pisliğin altındaki saklı güzelliği fark ettikleri için ya da en basitinden ona acıdıkları için oturmasını işaret ederek ona bir kavanoz uzattılar.

Anna kavanozun içinden, kendisine dünyanın en lezzetli şeyi gibi görünen çürümüş ve pörsümüş bir salatalık turşusu çıkardı. Bir saniyede bitirdi ve parmaklarını

daldırarak kavanozun dibindeki artıkları toplamaya çalıştı.

Hatlarıyla bir kızı andıran, saçları tıraşlanmış biri, onun böylesine aç olduğunu görünce bacaklarının arasındaki torbadan çıkardığı kavanozu ona uzattı.

Anna, üzerinde ne yazdığına bile bakmadan kapağını açtı ve içindeki bulamacı ağzına boşalttı. Tatsız tuzsuz bir şeydi. İzin istemeden yerdeki gazoz şişesini alarak tepesine dikti. Öteki çocuklara baktı. Hepsinin üzerinde kırmızı renkte, sırtı numaralı atletler ve eşyalarının yanında bir de turuncu bir top vardı.

Bu çocukların Agrigento Minikler Basketbol Takımı'nın hayatta kalan oyuncularını olduğunu öğrendi. Salgından sonra spor salonunda toplanmış ve yiyecek toplama işini aralarında bölüşerek son dört yılı birlikte geçirmişlerdi. Yaşı büyük olanlar çoktan ölmüştü. Otele kadar gelmek için çok zaman harcamışlardı, yolda da başlarına gelmeyen kalmamıştı. Köpeklerin saldırısına uğramışlar, geceleri bir grup çocuk öteberilerini çalmış, sebepsiz yere onları pataklamıştı. Bir tarladan geçtikleri sırada takımın oyun kurucusu bıçaklanmış, iki numaralı oyuncuyu zehirli bir yılan sokmuştu.

Sarı saçlı bir oğlan gözlerinin önündeki kâkülünü çektiştirirken Anna'ya, "Kutlamaların ne zaman olacağını biliyor musun?" diye sordu.

Anna'nın gözü, ateşin yanındaki fesleğen kavanozuna takılmıştı. "Hiç bilmiyorum." O yeşil sosa bayılıyordu.

Takımın kaptanı olduğunu tahmin ettiği, kupkuru dal gibi ince uzun biri söze girdi. "Picciridduna'nın çok uzun boylu olduğunu söylüyorlar. İki metreyi geçiyor-muş."

Kafası tıraşlı oğlan aynı görüşte değildi. "Yok, güzel olduğunu söylüyorlar. Otelin 237 numaralı odasında tutuyorlarmış onu."

Her birinin farklı bir teorisi vardı.

Anna gazozdan bir yudum daha içti. "Onu neden kimseye göstermediklerini biliyor musunuz?"

Çocuklar sessizce ona baktılar.

"Picciridduna diye biri yok da ondan. Koca bir yalan. Büyüklein hepsi öldü."

Siska oğlan buna sakince itiraz etti. "Ama o özel biri. Salgına direnmeyi başarmış. O... Nasıl denir?"

Yün beresi alınına kadar düşen bir diğeri, "Bağışıklık kazanmış," diyerek sözü tamamladı. "Kanında bulunan bir madde virüsü yok ediyor."

Anna kötü kötü sırttı, "Büyüklein hepsi öldü, unuttunuz mu?" Parmağıyla oteli işaret etti: "Bütün bu tantana, sen içeri girdiğinde öteberini kendilerine veresin diye kemik kolyelilerin uydurması. Hiçbir şekilde eğlence olmayacağına bahse girerim, sizinle alay ediyorlar."

Oğlanlar gözlerini alevlere dikerek suspus oldular.

Ağzı burnu çibanlar ve kabuklu yaralarla kaplı, bir köşede tek başına oturan biri cansız bir sesle konuştu. "Asıl sen yanıyorsun. Öyle biri olmaz olur mu hiç." Cigarleri sökülürcesine öksürmeye başladı. "Onu yakacaklar, biz de küllerini yiyeceğiz ve Kızıl'dan kurtulacağız."

"İnanmak istediğiniz buysa bildiğiniz gibi yapın." Fesleğen kavanozunu aldı ve içine daldırdığı işaret parmağını bir güzel yaladı.

Ortamin havası değişmişti. Artık ona pek de seven gözlerle bakmıyorlardı.

Anna diliyle dudaklarını yaladı. "Bunu her zaman makarnayla birlikte yedim."

Hasta çocuk cılız sesiyle iç çekti, "Peki sen neden buradasın?" diye sordu. Salgına yakalanmadan önce şişman olmalıydı; şimdiyse derisi, koltuk değneğine giydirilmiş bir elbise gibi kemiklerine yapışmıştı.

"Ben birini aramaya gelmişim... Ama burada yokmuş. Birazdan gideceğim."

Takımın kaptanı, "Çabuk git buradan," dedi. "Kurtulacağımıza eminiz, çünkü bizden daha güçlüsü yok..." Diğerlerine baktı ve elini kulağına götürdü. "Biz kimiz?"

Ellerini havaya kaldırarak hep bir ağızdan, "San Giuseppe Kulübü!" diye bağırdılar.

Anna ayağa kalktı ve oturabileceği boş bir alçak duvar aradı.

Bir metre uzağındaki oğlanlar, paylaşamadıkları bir battaniye uğruna çöpün içinde debeleniyorlardı.

Günün kalan kısmını yiyecek arayarak ve uyuklayarak geçirdi. Otelden içeri girmeye çalışmıştı, ama kolyesi olmadığından onu def etmişlerdi.

Şenlik Ateşi'nin o gece yapılacağına dair haberler dolaşıyordu etrafta. Birileri aşağıdaki taşocağında barikatların kurulduğunu görmüş, üstelik bir kamyonun da dolaştığı anlatılıyordu.

Anna bile birtakım şeylerin olabileceğine ikna olmak üzereydi. Çok kalabalıktilar ve beklenti fazlasıyla artmıştı, bir ayaklanmanın çıkması söz konusuydu.

Kalabalığın arasında amaçsızca dolaşıyordu. Çakmaklar, mumlar, el fenerleri gecenin karanlığında parlıyor, yerde yatan vücutların üzerindeki örtüler ısıltılı yelkenler gibi şişiyordu. Şenlik ateşleri kıvılcımlar saçıyor, tekerlekleri, tahtaları, plastikleri ve daha yanıcı ne varsa her şeyi alevleriyle yutuyordu. Değişmeyen hızlı bir ritimle davullar çalıyordu. Pietro'yla birkaç kez karşılaşmıştı. Yanına yaklaşmaya cesareti yoktu ama etrafında dolanıp duruyordu.

Biri omzuna dokundu. "Pardon..."

Arkasını döndüğünde bir iri maymun türüyle burun buruna geldi. Köpeğinki gibi bir burnu ve küçük kara gözleriyle kafası oval biçimli bir oyuncığa benziyordu.

Omuzları bir çatının saçakları gibi aşağı dik iniyordu. İtalya'nın yeni bir siyasi partisine gider gibi yüzü gözünü kırmızı ve beyaza, ağzı da yeşile boyalıydı. Çıplaktı ve üzerinde, *Sexy boy* yazılı, poposunu örten siyah donundan başka hiçbir şey yoktu. Anna'yı işaret ederek, "Bu hırka benim. Ben havuzdayken hırkamı aldın," dedi.

Anna yırtık pırtık hırkaya sıkıca sarındı. "Bundan mı söz ediyorsun?"

"Evet. Acaba onu bana geri verebilir misin?" S ve r harfleriyle sorunu vardı.

Kız omuzlarını silkti.

"Bu benim Paolo Dedemin hırkası," diye açıkladı Düşükdon. Şenlik ateşlerinin alevleri, dudaklarına kıyasla kendi başına hareket eden kusursuz ve fazlasıyla masum bir gülüşü aydınlatıyordu. İçinden bir ses susması için yalvardıysa da Anna bunu duymazdan geldi. "Takma dişlerin de Paolo Dedenin mi?"

Oğlanın sesi değişti, cızırdamaya başladı. "Onu bana geri ver. Yoksa..."

"Yoksa ne?" Gün boyu üzerinde taşıdığı uyuşukluğun bir anda uçup gittiğini fark etti. Adrenalini yükselmişti, kendisini yine capcanlı, mücadeleye hazır hissetti. "Tamam. İşte burada." Bir çılgılla beraber başıyla koca göbeğine nişan alarak oğlanın üzerine atladı. Başını buzdolabının kapağına geçirmekten farksızdı. Çarpmasıyla birlikte gerisingeri yere, el fenerleri tutarak gösterinin keyfini çıkaran seyirci kalabalığının arasına düşmesi bir oldu.

Düşükdon, iki eli belinde, ona kararsız gözlerle bakıyordu. "Ne yapmak istiyordun?"

Anna yerden kalktı, başını salladı ve enerjisini yeniden topladı, ama fırıncı küreği gibi iri bir elin suratına inmek üzere kendisini beklediğini gördü.

Beceriksiz bir balerin gibi tek ayağının üzerinde kötü bir dönüş yaptı ve köprücük kemini yol kenarın-

daki banketin sivri köşesine çarparak yere düştü. Şiddetli bir acı omzunu adeta delip geçti.

Etraftakiler, kollarını açıp yumruklarını sıkarak Düşükdon'u yüreklendirmek için boğuk sesleriyle tezahürat yapıyorlardı. "Onu bana geri verecek misin vermeyecek misin?"

Anna gökyüzüne baktı. Yıldızlar, gecenin örtüsünün altına gizlenmiş devasa bir güneşin ışıklarını sızdıran küçük titreşen deliklerdi. Dişlerinde kanın metal tadını hissetti.

Bu seni gebertir. Hırkayı ona ver, mesele de burada kapansın, dedi içindeki aynı ses.

Ama izleyiciler onu mücadeleye zorluyordu, onları hayal kırıklığına uğratmak olmazdı. O yalnızca koca bir maymundu, kardeşini elinden almış olanın akrabasıydı.

"Senin kim olduğunu öğrendim, sen şu Picciriduna'sın."

Düşükdon duyduğu şeyden pek memnun olmadı, kızı bir kolundan ve baldırından mengene gibi sıkıca kavradı ve onu bir bez bebek gibi havaya kaldırdı. Anna boşta kalan avucunu sıkıca yumdu ve kararlı bir yumrukla oğlanın patlıcan burnuna geçirdi. Hayvanın gözleri yuvalarından, takma dişleri ağzından fırladı ve kızı yere atarak elleriyle başını tuttu.

Hain izleyici bu defa da kıza tezahürat yapmaya başladı. İki seyirci, Rolland-Garros'un tribünlerine kaçan bir tenis topu gibi protez için kıran kırana bir mücadeleye girişti. Anna galeyana geldi: Birine yumruk atıldığında gözünü asla rakibinden ayırmaması gerektiğine dair en önemli ve yegâne kuralı unutarak halkın omuzları üzerinde yükseldi.

Düşükdon geniş kollarıyla kızın üzerine atıldı ve isabetli bir vuruşla onu çöp ve moloz yığınlarının arasına sırtüstü fırlattı. Yediği yumruk ciğerlerinden havayı söküp almıştı.

Canavar bir ayağını banketin üzerinden aşırđı ve devasa yumruğunu kızın omzuna indirdi.

Anna yerde iki büküm olurken başını kaldırdı. Nefesi kesilene kadar avaz avaz bağırdı ve kendi sesinden sağırlaşmış halde yeniden yere düştü. Yüzler, kollar ve alevler birbirine karışıyor, sarı ışık öbekleri halinde üst üste toplanıyordu. Elindeki sopayı sımsıkı tutan, dağ gibi heybetli düşmanını ve denizin dalgaları arasındaki topar gibi ağır çekimle dalgalanan kalabalığı görüyordu.

Olasılık dahilindeki bütün ölümlerin içinde, Paolo Dedesinin hırkasını geri isteyen biri tarafından öldürölmüş olmak en aptalcasıydı.

Anna kollarını başının üstüne koydu ve gözlerini kırptırdı.

Küçük tepe bir patlamayla sarsıldı.

Gözlerini yeniden açtı.

Yıldızlı gökyüzünde kıpkırmızı bir ortanca çiçeğı otelin duvarlarının ötesinde sönen sarı ışıklar fırlattı. Hemen arkasından, vadiyi yerinden oynatan daha az ışık ama patlamalarıyla daha çok ses çıkaran ve beyaz kıvılcımlar saçan yeşil bir küre izledi.

Küçük gözleri rengârenk ışıklarla parlayan Düşükdon sopayı elinde düşürdü ve kütük gibi elleriyle alkuşlamaya koyuldu. Herkes şaşkınlıktan ağzı iki karış açılmış yukarı bakıyordu.

Birisi, "Ateş Şenliğı başladı!" diye haykırdı.

Otelin çevrisinde toplanan kalabalık, çok hücreli bir organizma gibi insani uzuvlarını tepenin sırtlarına uzattı, patikaları ve yolları kapladı, çöp yığınlarını aştı, ormanın içinden geçti, moloz tepelerini tırmandı ve bağıra çağıra taşocağına yöneldi.

Yola barikat kuran tel örgü yerinden sökülmüştü.

Vadinin sonuna düşen ateşlerin peşinden bir çocuk seli toprak yola döküldü. Karanlıkta bazıları kayalıklardan yuvarlanıyor, çakıltaşlarının içinde kayıyor, bazıları da eziliyordu. Topallayanlar, yüksek ateşliler ve çıbanlılar ordusu da açık hava tiyatrosundan meydana doğru toplu halde ilerliyordu.

Anna da yarı sakat halde kendini, yüzlerce insanın birbirine yaslanarak etten duvar oluşturduğu kolların, omuzların, korkak yüzlerin arasında mücadele ederken buldu. Bu insan dalgası onu önce sıkıştırıyor sonra ileri fırlatıyordu.

Başını çevirdiğinde bir deve gördü. Başı bir sağa bir sola sallanıyordu. Elllerinde meşalelerle üç çocuk hörgücünde dip dibe oturuyordu. Zavallı hayvan çaresizce kükreyerek yoluna çıkanı orak gibi biçiyordu. Dili mor bir salyangoz gibi ağızından dışarı sarkıyordu. Anna kenara çekildi, yanından geçip gitmesi için kendini yere attı. Yeniden ayağa kalkarak koşmaya başladığında hayvanın çoktan uzaklaşmış çıplak kuçını iki kola ayrılan kalabalığın ortasına dalarken gördü. Umutsuzların birkaçı hayvanın kuyruğuna asılmış, ayakta durmaya çalışarak kendilerini taşııyordu.

Anna yolun sonuna geldiğinde meydana baştan sona kaplayan, yan yana dizilmiş kafaların dalgalanarak çakıltaşı ve kum tepeliklerine doğru ilerlediğini gördü. Alevlerin bir dil gibi yükselerek yaktığı çöpler uzun bir şerit halinde vadiyi ikiye ayırıyordu. Halk bir tarafta toplanmıştı ve yoğun dumanların kapladığı diğer taraftaysa iskeletli vinç, kemik yığınları ve önceki gün Pietro'yla içinde saklandıkları tanker bulunuyordu. Kalabalığı yarıp geçmeyi denedi, ancak birkaç metre gittikten sonra vazgeçti. Hangarın yandan görüntüsü izdihamın ortasın-

da bir sac adası gibi yükseliyordu. Kızıl ışıkların içindeki karıncalar kadar küçük insan figürleri, yapıyı ayakta tutan direklerine tırmanıyorlardı.

Güçbela kalabalığın arasına karıştı ve tırmanmaya çalışanlardan uzaklaştı. Taşıyıcı kolonlar etten bir duvara dönüşmüştü ve nereye tutunacağını bilemeyerek birer birer aşağıdakilerin tepesine düşüyorlardı.

Anna paslanmış kirişlere, omuzlara, kollara tutundu, ayaklarını altındakilerin başlarına dayayarak ondülin kaplı çatıya çıktı. Sac yapı, yüzlerce çocuğun ağırlığıyla esniyordu. Sac levhanın üzerinde bulabildiği küçük bir boşluğa oturdu.

Ateş çemberi lastik tekerlekleri ve plastikleri çatır çatır yiyip yutuyor, ayın ve yıldızların çehresini donuklaştırıyordu. Ortama çöken tuhaf sessizlik karanlığın içinde, bir yerlerde tangır tungur sesler çıkararak çalışan bir motorun kükremesiyle bölündü.

Yanında oturan küçük bir kız, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Kızın bir kolu kirli bezlerle bandajlanmıştı ve sadece üç parmağı vardı.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Anna.

Üstünden biraz daha zaman geçince kalabalık yeniden homurdanmaya başladı.

Aniden yüksek volümlü bir müzikle birlikte bozuk mikrofondan yayılan bir kadın sesi duyuldu: "Gitmek istersen anlarım seni... hadi... bir daha... al götür beni... kalbimdeki şehveti... Çünkü seviyorum seni eskisi gibi..."

Bir uğultu yükseldi.

Çatıdakilerden biri şarkıyı söyleyenin Picciridduna olduğunu haykırdı.

Birbiri ardınca yanan üç projektörün güçlü ışığı dumanı, binlerce insanın yüzündeki şaşkınlığı aydınlatan gökkuşağı renginde bir tüle dönüştürdü.

Aynı anda iç çeken kalabalık, olan bitenler karşısındaki şaşkınlığını "Oooh" sesiyle karşıladı.

"Ne var orada?" Üç parmaklı kız ateş perdesinin üzerindeki bir şeyi gösterdi: "Bak."

Yoğunluğu olan karanlık bir gölge sise karışıyordu. Vadide aniden bir rüzgâr esti ve başından asılmış büyük bir iskelet havada süzülerek yükseldi.

Ağır aksak hareket ediyordu. Uzaya çıkmış bir astronot gibi, bir kolunu kaldırıp ötekini indiriyor, bir bacağını kırıp diğerini uzatıyordu. Kuklanın bileklerine, dirseklerine, dizlerine ve ayak bileklerine bağlanmış bu hatlatları çekip indiren küçük mavi şeytanlar ekibi ayakları yerden kesilerek havada sürükleniyor, eklemlerin ağırlığı dengelendiğinde yeniden aşağı iniyorlardı.

Dev kukla bir bacağını atarak ateş perdesinin üzerinden geçmek ister gibiydi. Onu oluşturan kemikler sahne ışıklarının altında çayırdaki otlar gibi titriyordu.

Heyecanlı kitle alevlere doğru atılıyor ama sıcaklık onları geri püskürtüyordu.

Sonra bir erkek şarkı söylemeye başladı. "Daha dün buradan çekip gitti, çiçekli gömlekleri yollarımızı renklendirdi, bir de ilkbaharlarımızı... Hey Amerikalı, dinle şarkımı... Senin o güzel gözlerin..."

Bu müzikli gösterinin ve projektörlerin karşısındaki çatıda bulunanlar ayağa kalktılar ve nemli gözlerle birbirlerini kucakladılar.

Anna Böyle şeyleri ancak Büyükler yapabilir, diye aklından geçirirken, yanındaki kız da onun kolunu sımsıkı tutuyor ve durmadan "Bu gerçek olamaz... Gerçek olamaz..." diye tekrarlıyordu.

Projektörlerden biri aşağı yöneldi ve ışıklarını binlerce insanın başının üzerinde gezdirerek onları renkten renge boyarken, insanlar heyecan fırtınasıyla yerlerinden sıçradılar. Işık demeti ilk olarak ayaklarıyla tempo tut-

maya başlayan hangarın çatısındakilere yöneldi, böylelikle sac yapı dev bir davula dönüştü.

Hangarda çalışan bir motorun gürültüsüyle birlikte siren sesi duyuldu.

Gözleri ışıktan kamaşan Anna saçaklara asıldı. Aşağıda yüzlerce çocuk duvarları yumrukluyordu.

Motor devrini bulunca kapılar ardına kadar açıldı oradaki herkesi geriye yuvarladı. Derken yeşil bir kamyon hangardan başını dışarı uzattı.

Anna, burnunu iskelete çevirmiş bir buz kırma gemisi gibi kendisine yol açan kamyonun kalabalığın içinde ilerleyişini gördü. Kalabalık ona yol vermek için kısa süreliğine aralanıyor, sonra yeniden kapanıyordu. Bu uzun yük aracının kenarları açıldı. Üzerindeki onlarca mavi çocuk bir karnaval vagonunda gider gibi ellerinde sopalar ve meşaleler tutuyorlardı. Kalabalığı kışkırtan Rosario ile Angelica'nın arasında, siyah duman katmanlarının ortasındaki küçük platformda, zincire bağlanmış, sıska bedenli, uzun boylu tuhaf biri vardı. Teni hiç güneş görmemişçesine bembeyazdı. Kolları iki yanında dümdüz uzanıyordu. Saçsız ve uzun kafatası, küçük ve etli kulaklarına göre fazla büyüktü. İçinden yol yol gri çizgilerin geçtiği seyrek sakalı, oyuk kaburgalarına buruşuk bir kumaş gibi dökülen yegâne kadınsı memesinin üzerine değiyordu.

Çatıdakilerden biri, "İşte, Picciridduna!" diye haykırınca diğerleri de onu daha iyi görebilmek için öne doğru sarktılar.

Arkadakilerin itmesiyle beşi ya da altısı onları saniesinde yutuveren kalabalığın üstüne yuvarlandılar.

Anna dengesini korumakta zorlanıyor, ama bu tuhaf varlığa bakmaktan da kendini alamıyordu.

Basık, yuvarlak ve kaşsız bir alnı vardı. Aptalca bir gülümsemenin yayıldığı dişsiz ağzından kırçıl sakallarına

doğru salyası sel gibi akıyordu. Zeytin gibi siyah ve küçük gözlerinde korku vardı. Eşekarılarını kovmak ister gibi koca kafasını durmadan sağa sola sallıyordu.

Anna o bakışlardaki ahmaklığı tanıdı.

Ona, bir zamanlar haftanın bir günü çiftliğe temizliğe gelen kadının oğlu Ignazio'yu hatırlatmıştı. Doğum sırasında zavallı oğlan oksijensiz kaldığından geri zekâlı olmuştu. Başını bir omzunun üzerine sıkıştırır, ağzından salyaları akarken yerlerde yuvarlanır, insan ve hayvan dışkısı dahil bulduğu her şeyi yerdi.

Anna, Piccirudduna'nın Kızıl'dan nasıl etkilenmediğini kendi kendine sordu. Belki yarı kadın ve yarı erkek olduğu içindi. O kesinlikle gerçek bir Büyük değildi.

Hiç kimse kurtulamaz. Buna ben de dahilim.

Herkesin ucubeye dokunmaya çalışarak kendini çılgınca kamyonun önüne attığı ve mavilerin de onları sopalarla uzaklaştırdığı bir sırada Anna'nın yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı.

Kardeşi kamyonun arkasındaydı ve diğerleriyle birlikte kendisini aşağı çekmeye çalışan ellerle mücadele ediyordu.

Anna var gücüyle ona seslendiyse de sesi haykırışların, sirenlerin ve yanan ateşin içinde kayboldu.

Aşağı baktı. Bir an için atlamaya yeltendi, sonra çıktığı gibi inmek için dört ayağının üzerinde direklere yöneldi. Birbirine dolanmış haldeki bedenler çatının ortasında açılan delikten barakanın içine oluk gibi akıyordu.

Tişörtünden ve saçlarından yakalayarak aşağı inmek isteyenlerle mücadele etti. Yolun yarısına geldiğinde daha fazla dayanamadı ve sonunda kendisini kalabalığın arasına bıraktı. Diğer yüzlerce çocukla birlikte kamyonun peşine düştü.

Bağırış çağırış içinde birbirine çarpan insan denizinde, önce ileriye sonra geriye savruldu.

Kendinden geçmiş yüzlerce çocuğun salkım saçak kenarlarına ve kabin kısmına tutunduğu kamyon uzakta, ortalığı velveleye vererek iskelete doğru ilerliyordu. Derken peşindekilerle birlikte alevlerin arasına daldı.

Sonrasında olanları Anna görmedi, çok uzaktaydı, kukla yedi kollu canavar gibi alevlerin ortasına düştü ve taşocağını gündüz gibi aydınlatan bir fenere dönüşerek tepeden turnağa yandı. Yanan kollarından biri bedeninden koparken, yangın da yayılarak tankerin etrafını sardı.

Meydan adeta çığına dönmüş karıncalar sürüsü gibiydi; herkes dört bir yana kaçışırken Anna hiç kımıldamadan kardeşinin de içinde bulunduğu cehenneme bakıyordu.

Dünya yıkıldı.

Tanker büyük bir kükremeyle önce bir ateş topuna döndü. Arkasında ısıll ısıll yollar bırakan ve insan kalabalığı ile kum tepeciklerinin arasında tiz bir ısıll sesiyle kaybolan ve yamaçlardaki çam ağaçlarını tutuşturan meteorlar saçarak gecenin karanlığında havaya fırladı ve gitgide daha da şişti. Patlamanın ardından gelen şok dalgası öfkeli bir tokat gibi Anna'yı gerisingeri fırlatmış, yüzü, boynu ve kirpikleri yanarken alevlerin ağızından girerek ciğerlerini tutuşturduğunu sanmıştı.

Ateş küresi vadinin üzerini simsiyah bir pelerin gibi örtüp ardında yoğun dumanlar bırakarak infilak etti. İnci parlaklığındaki sis bulutlarının arasında ateşten girdaplar oluşuyor ve yoğun dumanlar bu karaltıları ânında yutuveriyordu.

Anna ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Gözyaşlarından kurtulmaya çalışarak gözlerini kırptırıyordu. Benzinin ciğerlerine dolan kekremsi kokusundan zehirlenmiş gibi öksürüyordu. Başı önünde ilerleyen küçük bir kız çocuğu ona çarptı ve Anna kendisini yeniden yerde buldu. Bir gayretle yeniden ayağa kalktı ve yangının

olduğu yere doğru yürüdü. Kardeşi oradaydı. Sıcaklık bacaklarını yakıyordu, saçlarını da tutuşturuyor mudur, diye kendi kendine sordu.

Arkasından bir el omzuna dokundu. "Anna."

Anna başını salladı, dönüp bakmadı bile.

"Anna."

Bu kez onu bileğinden yakaladı.

Yüzü gözü isten kapkara olan Pietro'nun kucağında, başını parçalanmış tişörtüne yaslayan küçük bir çocuk vardı.

Kız yüzünü ellerine götürerek ona yaklaştı.

Küçük çocuk başını hafifçe kaldırdı, kıza baktı ve bir kolunu ona doğru uzattı. "Anna."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Messina Boğazı

8.

Kumun yüzeyi sıcaktı, ama ayağıyla bir parça eşelediğinde soğuk ve ıslak kumları parmak uçlarında hissediyordu. Anna hasır bir yaygının üzerine uzanmış, ılık güneş alnını ve bütün uzuvlarını ısıtıyordu. Kıyıya çarpan dalgalar tembel çakıtaşlarını sürüklüyor, martılar denizin açıklarında bağırıyorlardı.

Kendini halsiz ve isteksiz hissediyordu.

Başını çevirdi ve gözlerini araladığında yanı başında uzanan Şımarık'ın kuyruğu ve kemikli kıcıyla burun buruna geldi. Siyah ve nasırlı patileri parmaklarının altında uykusunda koşar gibi titriyordu. Astor dalgaları tekmeleyerek, hoplaya zıplaya kıyıda çırılçıplak koşturuyordu. Kolları, bedeninden filizlenmiş iki körpe dal gibiydi. Ayaklarının ucuyla dalgaların silip geçtiği kumlara çizgiler çiziyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi.

Çocuk bir anlığına başını ona çevirdi; elinde upuzun, budaklı bir sopa vardı, kumları sıçratarak ona doğru koştu.

Anna yüzüne gelen kumları temizlerken, "Yavaş ol..." diye söylendi.

Astor elindeki sopayı havada salladı. "Bak, ne güzel!"
"Sopa."

"Hayır, o sopa değil."

Parmağıyla, beyazı çıkmış sopanın üzerindeki koyu renkli bir yarığı gösterdi: "Bu bir yılan. Başını görüyor musun? Ağız bile var."

"Acıktın mı?"

"Biraz."

"Gidelim mi?"

"Denize gireceğiz demiştin."

"Ne zaman? Ben öyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum."

"Dün." Kardeşi bileğinden tutarak onu yerinden kaldırmaya çalıştı.

"Emin misin?" Anna yerinde doğruldu, gerinerek sırtını esnetti. Ufukta, beyaz dumanları andıran bir bulut kümesi denizin üzerinde toplanmıştı. Cefalü'nün yaşlı taş burnunu uzattığı körfezin sonundaki öfkeli martılar ordusu bir balık sürüsüne saldırıyordu.

"Hadi ama..." diye sızlandı oğlan.

"Tamam, tamam."

Astor çarpık diş koleksiyonunu mutlu bir ifadeyle sergiledi ve galetaya bulanık tavuk parçası gibi kendini kumlara attı. Kumları etrafa püskürterek Şımarık'ın yaptığı gibi oradan oraya sıçradı, sonra hayvanın kuyruğuna asıldı.

"Hadi, denize girelim."

Anna, "Onu rahat bırak," diye çıkıştı.

Astor kuyruğunu bırakmıyor, ıkına sıkıla hayvanı sürüklemeye çalışıyordu.

Köpek değil, sanki bir melekti. Onu otelin dışında bulmuşlardı ve daha ilk anda dost olmuşlardı Astor'la. Kardeşi üzerine biniyor, kulaklarını çekeştiriyor, bir aslan terbiyecisi gibi hayvanın çene kemiklerini ayırarak ağzının içine bakıyordu. Uyumasına bile izin vermiyordu. Dahası bu çoban köpeği Astor'la oyun oynarken bile onu

incitmekten çekinir gibi hassas davranıyordu. Onu ısırır gibi yapıyor ama dişlerini geçirmiyordu. Cefalü'ya yaptıkları uzun yolculuk sırasında gözünü bir an olsun ayırmamıştı Astor'dan. Astor adımlarını yavaşlattığında o da Astor'la Anna'nın arasında volta atmaya başlıyordu.

"Neden denize girmek istemiyor?"

Anna omuzlarını silkti. "Sevmiyordur."

"Neden?"

"Bilmem. Sen şeftali kompostosunu seviyor musun?"

Astor yüzünü buruşturdu. "O duru suyun içinde yüzen yumuşak şeyleri mi? Hayır, çok iğrenç."

"Denize girmek de belki ona iğrenç geliyordur. Onu daha fazla rahatsız etmekten vazgeç, yoksa günün birinde sabrı taşacak ve seni ısıracak, çok da iyi edecek."

İki kardeş el ele kıyıya doğru ilerliyorlardı. Ters dönmüş teknelerin yanında, üzeri ziftle kaplı küçük bir sörf tahtası vardı. Ucu kırılmıştı, bir köpekbalığı tarafından dişlenmiş gibiydi.

Anna kotunu çıkardı, üzerinde mayosu vardı; iki parçadan oluşan yeşil puanlı bikinisinin düğmeli üstü onu yaşından büyük gösteriyordu. Sırt çantasından deniz gözlüğüyle şnorkelini çıkardı, sörf tahtasını yakaladı ve denize girdi, Astor da neşeli çığlıklar atarak göbek üstü suya atlıyor, ablasının yanından geçiyordu.

Yumuşak geçen bir kış olmasına rağmen su buz gibiydi. Kız, cam kırıklarının üzerine basıyormuşçasına kaskatı yürüyordu. Suyun derecesine aldırmayan kardeşi parmaklarıyla burun deliklerini sıkarak dibe dalamaya çalışıyor, ama incecik kolları onu suyun yüzeyine çıkarıyordu.

Anna suyun yüksekliği bacaklarını geçinceye kadar sörf tahtasını itmeye devam etti, sonra üzerine uzandı. Maskeyi yüzüne yerleştirirken emir verdi: "Motor, çalış!"

Astor tahtanın ucuna tutunarak, ağzında topladığı havayı suyun içinde püskürterek motor sesi çıkardı.

“İleri. Yavaş. Dosdoğru.” Şnorkeli dişlerinin arasına yerleştirdi ve başını suya daldırdığı anda altında gri çakıltaşlarıyla akıntının taradığı kumlar beliriverdi. Sunacak pek fazla güzelliği olmasa da Anna bu sessiz manzarayı hiç bıkmadan seyredebilirdi. Borudan her nefes alışında kulaklarında çalkalanan su sesi ona huzur veriyordu.

Bir kırbaç yemişçesine sırtını gererek, deniz maskesinin içinden uğuldayan bir sesle, “Kahretsin!” diye haykırdı. Buharlanan camından, ayaklarını deli gibi çırpın Astor’u gördü. “Yavaş. İslatıyorsun beni. Nesin sen, deniz motoru mu?”

Kardeşi büyük bir ciddiyetle, “Evet,” diye karşılık verdi.

Anna sözcüklerin üzerine basa basa, “O halde, motor, beni iyi dinle: Yavaş git ve üzerime suları sıçratma, yoksa seni o çelimsiz kollarından tutar batırırım, boğularak ölürsün.”

“Anlaşıldı.”

Keşif yolcuğuna kaldığı yerden devam etti. Kefal sürüleri peş peşe ilerliyor, tekirler bıyıklarıyla denizin dibini süpürüyordu. Başları suların içindeyken düşünceleri ağırlaşarak tembelleşiyor, şiştikçe şişiyor sonra görünmez baloncuklar gibi bir bir patlıyorlardı. Vücudunun bütün kemiklerinden kurtulabilse ve şeffaf, jölemsi bir ete bürünerek denizanası gibi akıntıya kapılabilse ne güzel olurdu. En derin çukurların dibine, ılık ılık deniz canlıların yaşadığı yerlere kadar salına salına iner, Sicilya’yı omuzlarında taşıyan masaldaki çocuğu, Cola Pesce’yi bulurdu.

Açıklara doğru, deniz çayırlarıyla kaplı derinlerin daha koyu bir renge büründüğü yerde, yeşil ile kahverengi arası midye salkımlarıyla kaplı ve etrafında sürülence renkli balığın toplandığı büyük beton bir küp gözüne çarptı. Bir kum çölünde çok sayıda canlının kaynaştığı küçük bir gezegen.

“Motor, dur.”

Onun gibi başkalarını da görmüştü ama ne işe yaradıklarına bir türlü anlam veremiyordu. Belki de teknele-ri bağlamak içindi. Ortasından siyah bir şerit geçen iki sarı taşın yanına kadar yüzdü. Her köşesine dikkatlice baktıktan sonra bir kamuflaj biçimini alan şeyin ne olduğunu anladı. Aynı kum rengindeydi, ama bir parça farklıydı. Gözleri olması gereken o iki taşın etrafında, bir çelengi andıran etli yüzgeçleri vardı.

Heyecanla, “Bir ahtapot! Burada bir ahtapot var!” diye haykırdığı anda ayak bileklerine sıkıca tutunan kardeşinin parmaklarını hissetti.

“Olamaz! Nasıl yani? Büyük mü?” Astor, kendisine denizin dibinde bir sepet dolusu salam olduğu söylenmişçesine sevinçten titriyordu. Daha önce hiç gerçek bir ahtapot görmemişti, ama pelüş bir ahtapotu olmuştu.

“Kumların arasına saklanmış.” Gözlüğü ona uzattı. Kardeşi çırpınarak su yutmaya başladı, Anna fenalaşmasından korktu.

“Ne olur, bana onu alır mısın?” Astor, uslu bir çocuk gibi gözlerini açıp açıp kapattı. Onun bu hali, Garibaldi Sokağı’ndaki oyuncakçının vitrini önünde annesinden kırmızı elbiseli ve pandalı Çinli Barbie bebek isteyen kendi halini hatırlatmıştı.

“Oraya kadar inemem. Çok derinde.”

“Ama sen yüzmeyi biliyorsun.”

“Yüzmeyi bilmekle derinlere inmek aynı şey değil. Hem insem bile onu nasıl alacağım?”

“Elinle. Usludur onlar. Hiç ısırılmazlar.”

Bir keresinde babası Zingaro’daki doğal balık çiftliğinde bir ahtapot yakalamıştı. Zıpkının ucunda kollarıyla bir toplanıp bir açılan zavallı hayvanla gururlanarak kıyıya çıkmış, sonra da onu yıkanacak bir paçavra gibi kayalara çarpıp durmuştu. Sonradan, etini yumuşatmak

için, diye açıklamıştı, oysa pişirdiklerinde lastik gibi tatsız tuzsuz bir şeye dönmüştü.

“Onunla oynamak istiyorum,” dedi Astor.

“Deneyebilirim.” Anna suya daldı. Milyonlarca buzdan iğne ayaklarına, tenine saplanıyordu. Aşağı baktı. Onun bir ahtapot olduğundan o kadar da emin değildi, ayrıca kaç metre derinde olduğunu da bilmiyordu. Üst üste en azından üç ya da dört tane daha Anna olması gerekirdi. Hadi diyelim oraya kadar indi, bir de bunun yukarı çıkması vardı.

Ciğerlerini şişirerek nefes alıp vermeye başladı. Di-be kadar inmesi ve bir avuç kum alması bile kendisini mutlu etmeye yeterdi aslında. Üçe kadar saydı, ağzını sıkıca kapattı ve suya daldı. Bir kaç kulaç attıktan sonra basınçtan maske yüzüne yapıştı. Sonra kulaklarında bir rahatsızlık hissetti, aldırmamaya çalıştıysa da davulların gümbürtüsünden kulakları patlayacak gibi oldu. Geri döndü ve nefes nefese sörf tahtasına tutundu.

“Onu aldın mı? Göster hadi.”

Anna, bazen kardeşinin bir geri zekâlı olduğundan şüphe ederdi. “Etrafta böyle bir şey görüyor musun? Elimde ahtapot var mı?”

Astor biraz düşündü. “Ne bileyim, belki de bana sürpriz yapmak için onu mayonun içine sokmuşsundur.”

“Bana bak motor, sen bunu düşüneneğine hadi çalış da beni kıyıya götür.”

“Hadi, bir daha dene.”

“Soğuktan ölmek üzereyim.”

Hayal kırıklığı içinde, ağzıyla osuruk sesi çıkararak motoru çalıştırdı.

“Anna, sence bir ahtapotun kaç tane yüzgeci vardır?”

“Bilmem.”

"On tane mi?"

"Belki."

"Neden on tane de dokuz tane değil. Peki ya vantuzları, onlar kaç tanedir?"

"Çok."

"Peki, neden çoktur?"

"Çok oldukları için."

Mavilerin yanında kaldığından beri Astor çok değişmişti, dili çözülmüş, konuşmadan duramıyordu. Dünyayla karşılaşmak onu daha dışadönük ve daha arsız yapmıştı.

"Vantuzu sana yapışsa derini koparır mı?"

"Bilmiyorum."

Kardeşi koşarak yanına geldi ve elini tuttu. "Pardon ama, ahtapotların pipisi var mıdır? Ve neden karada değil de denizde yaşıyorlar?"

Anna olduğu yere çakılıp kaldı. "Soracağın başka bir şey daha kaldı mı? Yeter artık! Ben ahtapotlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Oğlanın gözleri çakmak çakmaktı, belli ki aklında bir soru daha vardı.

Anna işaretparmağını dudaklarına bastırdı. "Bana artık bir şey sorma. Eve kadar tek kelime konuşmayacaksın. Soruların varsa onları aklında tut, yarın içinden dört tanesini seçer sorarsın."

Astor şaşkın gözlerle ablasına baktı. "Neden dört?"

"Şışt..."

Ve işte üçü birlikte yeniden Cefalù kıyısındalar. Önde Şımarık, ortada Anna, arkada dilinin ucuna kadar gelen yüzlerce sorusuyla Astor.

Sokaklar, kaldırımlar, demir banklar boydan boya kumla kaplıydı; sadece birkaç beton duvar ve pastan aşınmış sokak lambaları başını dışarı uzatabilmişti. Resto-

ranların yan yana sıralandığı yolun kenarından yemek salonlarının içine kadar giren taşlaşmış kum tepecikleri, kayalıkları andırıyordu. "Güvercinli", "Nino'nun Yeri", "Korsan Kayası" gibi pek çoğunun tabelası düşmemek için hâlâ direniyordu, ancak dört yıldır kaderlerine terk edilmiş olduklarından hepsinin hali haraptı. Pek çoğunun camı penceresi yoktu ve deniz, plastik ve tahta parçalarıyla birlikte kıyıdaki şezlongları da restoranların içine kadar sürüklemişti. Hatta restoranın birinde yan yatmış bir kayak bile vardı.

"Yarın ahtapotun yanına döner miyiz?"

"Sus."

İki kardeşin önünde uzanan ve köyün tepeden baktığı koy, küçük bir iskeleyle son buluyordu. Köyün bir keşmekeşi andıran birbirine yapışık taş kemerli evleri, pencereleri ve balkonları denizi yukarıdan selamlıyordu. Siyah kubbeli çatıların gerisinde katedralin dört köşeli iki çan kulesi, kalenin taş duvarları ve *panettone*'yi andıran yusuvarlak bir dağ göğe yükseliyordu.

Deniz tuzu ve kuş pisliğinden tanınmaz haldeki arabalarla hınca hınç dolu bir otoparkın içinden geçtiler. Sonra da balkonların, sokak lambalarının, elektrik tellerinin ve bir zamanlar çamaşır asmaya yarayan iplerin sarktığı binaların arasında sıkışıp kalmış bir patikaya sapıldılar. Dükkânların kepenkleri indirilmiş ve büyük bir kısmının da önüne barikatlar kurulmuştu. Ne var ki katedrali, barları ve otelleri gösteren sokak tabelaları hâlâ yerli yerindeydi.

Sicilya'da her yeri kasıp kavuran yağmalamalar, yıkımlar ve yangınlar Cefalù'yu teğet geçmişti. Salgına yakalanmadan çoktan köyü terk etmişler gibi, pek az iskelete rastladığı bu ev farelerin, ördeklerin ve martı kolonilerinin sığınağı konumundaydı. Kedileri ortadan kaldırma işini Şımarık üstlenmişti.

Anna, "La Bussola" kitapçısının önünde durdu. Kepingi kaldırmaya uğraştı ama kilitliydi. Hemen yanında, yüksek kemerli yeşil giriş kapısının yarım daire biçimindeki camlı kanadı açıktı.

Avuçlarını üst üste koyarak merdiven yaptı ve Astor da bir sincap gibi kabuğun diğer tarafından başını uzattı. Hemen sonra giriş kapısı açılmış, Anna kendisini taş döşeli bir avlunun önünde bulmuştu. Duvarların dibindeki saksılarda yemyeşil bir orman büyüyordu. Bir köşede, küçük bir ahşap platformun yanındaki küçük demir masalarıyla bar "La Cometa" yıkılmamak için direniyordu. Duvarda asılı bir afiş, Mariano Filippi Caz Triosu'nun perşembe akşamı çalacağını duyuruyordu.

Anna küçük pencereye yöneldi. Bir sandalyeyle camı kırdı. Pencerenin denizliğine önden kendisi, peşinden kardeşi tırmandı. El fenerini yaktı.

Kitapçı dükkânının içi kartpostallar, boyalı tabaklar, insan başı ve gülen güneş biçimindeki seramik vazolarla doluydu. Küçük masalar, rengârenk seramiklerle ve üst üste yığılı hediyelik eşya kutularıyla doluydu. Cefalù'nun tek bir kusuru vardı, o da kocaman bir züccaciyeci dükkânı gibi her köşesinin saçma sapan seramiklerle dolu olmasıydı.

Etrafı kolaçan ederken Anna bir köşedeki kitaplarla dolu rafları fark etti. Sicilya mutfağına özgü yemek kitapları, turistik gezi kitapları ve plastik kapaklı ince bir fasikül gördü.

Onu Astor'a gösterdi. "İşte burada."

"Ne o?"

"Oku." Işığı kapaktaki başlığa doğrulttu.

Astor burnunu kaşıdı. "So-luğu-nu tu-ta-rak ba-lık av-la-mak. Soluğunu tutarak balık avlamak."

Yolculuklarla geçen son aylarda, okuma çalışması yaptırmaya hiç zamanı olmamıştı. Bir an önce başlamaları gerekiyordu.

Astor, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. "Neden balık avlarken soluğunu tutasın ki?"

"Suyun altına inerek balıkları yakalamak demek."

Astor'un gözleri kocaman açıldı. "Ahtapotları da mı?"

"Bakacağız artık."

Avluya çıktılar, Anna bardaki sandalyelerden birine oturdu.

Kardeşi sırtını dikleştirerek yanına geldi. "Hanımefendi, ne sipariş vermek istiyorsun?"

Barlar ve restoranlar hakkında anlatılanları duyduktan sonra Astor kararını vermişti: büyüdüğünde, yani ölmez de sağ kalırsa, mutlaka garson olacaktı, ne de olsa bütün günü yemeklerin içinde geçiriyorlardı.

Anna kararsızdı. "Ne tavsiye edersiniz?"

"Domatesli biftek ve badem sütü."

"O halde bana badem sütü getirin."

Çocuk bir köşeye doğru koştu, hayali bardaklara görünmez içecekler boşalttı. "Buyurun." Anna bir bardak gibi araladığı parmaklarının arasındaki boşluğu dudaklarına götürerek susuzluğunu giderdi. "Ooh, çok da lezzetliymiş!"

Kitapta üç sayfa, baştan sona omurgasızlar kralı ahtapota ayrılmıştı. Ahtapotların sekiz yüzgeçlerinin bulunduğunu, geometri problemlerini çözecek kadar zeki olduklarını öğrendiler. Ve de her zaman yapayalnız yaşadıklarını keşfettiler: Bir ahtapot başını sokacak bir yer bulduğunda ölünceye kadar orada yaşırdı. Anna, inanmayan gözlerle durmadan başını iki yana sallayan kardeşine fotoğrafları gösterdi. Daha önce hiç bu kadar acayip bir hayvan görmemişti. "Koca başlı kertenkelelerden bile daha tuhafmış."

"Nihayet gelebildiniz! Nerede kaldınız?" Pietro yola bakan dar bir açıklıktan dışarı sıçradı. Hamuru yeni yo-

ğurmuş bir fırıncı gibi her tarafı tozdan bembeyazdı. "Ne bulduğumu bilemezsiniz..."

Astor onun sözünü tamamlamasına izin vermedi, heyecandan hızlı hızlı konuşarak ve sözcüklerin yarısını yutarak ona denizde yaşadıkları macerayı bir çırpıda anlattı. Sonra Pietro'nun bir elinden çekiştirerek onu bir sandalyeye oturmaya ve kitaptaki resimlere bakmaya zorladı.

Anna kollarını göğsünde çaprazlayarak sırtını duvara yaslandı. Pietro bakışlarını ona çevirdi ve gözlerini hiç ayırmadan baktı.

Anna ne yapacağını bilemedi, şaşkınlık içinde başını önüne eğdi. Birkaç saniye kadar bekledi, başını tekrar kaldırdığında onunla göz göze geldi, kendisine gülümsüyordu, saki şey der gibi. Ne der gibi olduğunu Anna da bilmiyordu. Boynunu bir yana büktü ve dudaklarını oynatarak sessizce heceledi: "Sen delirdin mi?"

9.

Hotel delle Terme'den bu yana birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

Annesinin uylukkemiğiyle defterini Il gusto di Afrodite Restoranı'nda sakladığı yerden aldıktan sonra, geceyi Torre Normanna'daki küçük bir köyde geçirmeye karar vermişlerdi.

Gece yarısı çıkan rüzgârda evlerin tahta panjurları birbirine çarpmış, yağmur boruları sabaha kadar tıngırdayıp durmuştu. Ne Pietro'nun battaniyeye sarınmış yatan karanlık silueti ne de Şımarık'ın derin derin soluması Anna'nın huzur duymasına yetmişti. Kırık bir kanepede uyuyan kardeşinin yanına gitti, o da rüyasında gördükleri ve zihnine yerleşen düşüncelerle huzursuz uyuyordu. Gözlerini karanlık tavana dikmiş, kendisine seslenen ormanı ve dutluk evini dinliyordu.

Anna bizimle kal. Sen kemiklerin kraliçesisin.

Sonra üst katın parkelerinde gezinen annesinin ayak seslerini duyar gibi olmuştu.

Gidiyor musun, Anna?

Evet, anneciğim.

Dikkatli ol.

Olacağıma söz veriyorum.

Ölüm döşegindeyken ona verdiği sözlerin kaçını

tutmuştu? Belki bir tanesini bile doğru düzgün tutmamıştı. Ama kardeşi hâlâ yanındaydı. Onu geri almayı başarmıştı. Ve şimdi kendine verdiği sözü tutacaktı, onu anakaraya götürecekti.

Pietro ile Astor uyandıklarında onu başlarına dikilmiş, kendilerini izlerken buldular. Onlara, "Aramızda bir anlaşmaya varmamız gerekiyor," demişti.

İkisi, uyumaktan şişmiş gözleriyle ağızlarını kocaman açarak esnemişlerdi.

"Nasıl bir anlaşma?" diye sormuştu Astor.

"Hep birlikte anakaraya gideceğiz."

Bir gözünü ovuşturan Pietro, "Bu arada benim ayakkabıları da ararız," diye eklemişti.

Astor bir parmağını burnuna sokmuştu. "Bizim eve uğrayacak mıyız? Oyuncaklarımı almam gerekiyor da."

"Sana yenilerini buluruz," diye yanıtlamıştı Anna.

Böylece bir sabah omuzlarında sırt çantaları ve peşlerinde Şımarık, otoyolu takip ederek hep birlikte doğruya doğru yola çıktılar. Uygun adım yürüyorlardı ve karşılarna bir tünel çıktığında şarkılar söyleyerek içinden el ele geçiyorlardı. Ayakkabıcıları ve alışveriş merkezlerini bulmak için sık sık yol değiştiriyorlardı. Kapıları kırmış, vitrinleri indirmiş, yüzlerce ayakkabı kutusunu açmışlardı, ama hiçbir yerde Pietro'nun Adidas'larına rastlamamışlardı. Anna bir süre sonra aslında öyle bir ayakkabının var olmadığına ya da o ayakkabılardan Sicilya'ya hiç gelmediğine neredeyse emin olmuştu. Ama Pietro bir türlü pes etmiyordu.

"Sen şunu anlamıyor musun? O ayakkabıların büyüülü olduğu kanıtlandı. Onu Palermo'da bulacağız, göreceksin."

Kız bir şey söylememek için dilini ısırıyordu. İlk fırsatta Calabria'ya gitmek istiyordu ve bu şekilde zaman kaybetmek onu delirtiyordu. Ne var ki bir anlaşma yapmıştı ve buna da uymak zorundaydı.

A 29 otoyolunda ilerlerken manzara da değişti.

Geniş bir virajın ardından karayolu bir anda sahille kucaklaşıvermişti. Yolun sağ tarafında, tepelerinde inatçı bitkilerin kafa tuttuğu sarp kayalıklar ovada bir duvar gibi irili ufaklı körfezler oluşturan basamaklar halinde kıyı şeridini adım adım takip ediyordu. Dağlarla denizin arasında, tıpkı yeşil bir halının üzerine saçılmış Lego parçaları gibi binaların çatılarıyla teraslarının göze çarp-tığı bir toprak parçası uzanmaktaydı. Yol boyunca köyler peş peşe birbirine eklenirken, o köyün Terrasini mi, Cini mi yoksa Capaci ya da Sferracavallo mu olduğunu sadece yol üzerindeki tabelalardan anlıyorlardı.

Yolda nadiren de olsa karşılaştıkları yalnız yolcular, yanlarındaki iri çoban köpeğini görünce yollarını değişt-riyorlardı. Bir haydut çetesiyle karşılaştıklarındaysa, hır-layan şımarık'ı ensesinden tutarak yollarını değiştiren kendileri oluyordu. Köpek onları adım adım takip edi-yordu, ama bazen de kendini sadece karanlığa takdim etmek üzere ortadan kayboluyor ve geceleri de en küçük gürültüye havlamaya hazır, dik kulaklarıyla üçünün yanı başında ç reklenip oturuyordu.

Palermo'ya varmaları iki haftayı buldu.

Kirli camlarıyla irili ufaklı kamyonların ve zırhlı araçların sel gibi aktığı otoyol şehrin içine kadar upuzun bir konvoy oluşturuyordu. Yolun geldikleri noktasında bir barikat kurulmuş olmalıydı. Beton bordür taşları ve dikenli tellerle çevrili bu bariyerler şehrin girişini kapat-tığından, tarlaların ve evlerin arasından ilerlemeye başla-dılar. Her yerde sağlık kontrolü için durmalarını emre-den, delik deşik olmuş tabelalar asılıydı: "Salgın bölgesi. Bariyerleri aşmanın cezası otuz yıldan başlar, ölüm ceza-sına kadar varır."

Sağlık birimlerine ev sahipliği yapmış, yan yana uza-yıp giden barakaların içi dertop edilip bir köşeye atılmış,

üzeri fare pislikleriyle kaplı bilgisayarlar, sarı tulumlar ve dalgıç kıyafetleriyle doluydu.

Sesi soluğu çıkmayan şehirde yürümeye devam ettiler. Yıkımın gazabından kurtulabilen neredeyse hiçbir şey yoktu. Ne bir dükkân, ne bir bina ne de sağlam bir ev. Bütün sokak kapıları parçalanmış. Bütün mutfaklar talan edilmiş. Bütün erzak dolaplarının kapakları kırılmış. Kutular yerlere saçılmış, camlar kırılmış, tabaklar tuzla buz olmuş. Mahallelerin bazısına bomba düşmüş gibiydi. Yolları istila eden ve arabaları yerin yedi kat altına gömen moloz yığınlarının arasında duvar parçaları vardı. Yere çakılan iki helikopterin kömürleşmiş enkazıyla burun buruna geldiler.

Denize yaklaştıklarında, üzerinde eski püskü paçavraların ve siyah bayrakların dalgalandığı hurda eşya çöplüğünden oluşan barikatların üzerine çıkmak zorunda kaldılar. Buradan sağ çıkan yok gibiydi. Sağ çıkan da zaten artık hayatta olamazdı. Ortalıkta kedi ve köpek de yoktu. Hayatta olan yegâne canlılar, titreyen bacakları ve tostoparlık gövdecikleriyle insanın yüzünde ve saçlarının arasında bitiveren yeşil tahtakurularıydı.

Başparmağı ağzında, fal taşı gibi açılmış gözleriyle yanmış insan bedenlerine bakan Astor, Pietro'nun elinden tutarak yürüyordu. Anna, bu kentin kendilerini istemediği hissine kapılmıştı. Hâlâ sakinlerinin yasını tutar gibiydi ve sanki tek dileği unutulmaktı. Ne var ki doğa onu unutmakta zorlanıyordu. Asfaltın çatlakları arasında cılız bir ot büyüyor, tuğlaların içinden duvar fesleğeni korkarak süzülüyor ve taze fidanlar, onlar da köklerini zehre bulanmış bir toprağa gömermişçesine çelimsiz ve zavallıydılar. Büyüklerin dünyasından kalan her şeyin üzerini hüznünlü yeşil dallarıyla sararak oradan oraya yayılan sarmaşığın da hali haraptı; sarıya çalan buruşuk yapraklı dallarını, yeni kökler salmaktan çekinerek uzatıyordu.

Dört yıl önce bir çadır kente dönüşmüş olan kıyı şeridindeki plastikler, çaputlar ve kartonlar atıl ve kaskatı bir tabaka oluşturunuyordu. Bu, martıların ve sıçanların bile ilgisini çekmiyordu. Meydanlarda üst üste yığılı ölü bedenler, toplu mezarlarda üzerlerine kireç dökülmüş cesetler yatıyordu. Liman öylesine amansız bir yangına maruz kalmıştı ki, alevler limanın demir kapısını eğip bükmeyle kalmamış, rıhtımları isli birer küçük meydana dönüştürmüştü. Paslanmış vinçler ve kat kat konteynerler ayakta duruyordu. Yan yatmış bir çift gemi, karaya vurmuş kambur balinalar gibi kıyıda boylu boyunca uzanmaktaydı.

Cehennemin ağzına benzeyen karanlık, koskocaman bir spor mağazasının önünde durdular. Anna çenesini tutamadı: "Burada senin ayakkabılarını bulamayız."

Pietro bir an için sessizliğini korudu, sonra, "Hadi gidelim," dedi.

Geceyi Politeama Tiyatrosu'nda geçirdiler. Fuayenin içi variller, ilaç kolileri, serumları takılmış ayaklı askılar ve sedyelerle doluydu. Bilet gişesinin penceresine birileri mor gözlü bir kurukafa resmi çizmişti.

Salona açılan kalın kadife perdeleri çekince el fenerinin ışığı kırmızı koltukların üzerine kaydı, oradan sahnedeki altın varaklı sütunların, toz kaplı avizelerin ve karanlık duvarların içinden çıkıp geliverecekmiş gibi şaha kalkan at resimlerinin üzerinde parladı. O anda bir güvercin sürüsünün kanat çırparak karanlık salonda havalanmasıyla mavi kubbeli büyük tavana çarpması bir oldu, sonra da paldır küldür koltukların arasına yuvarlandılar.

Astor, ablasının bir koluna sıkıca yapışmış, "Böyle bir yerde insanlar ne yaparlarmış?" diye sordu.

Anna da kendisini pek güvende hissetmiyordu, yine de kardeşini yanıtsız bırakmadı. "Buraya şık giyimli in-

sanlar gelirdi. Annem de güzel eteği ve topuklu pabuçlarıyla gelirdi buraya.” Işık demetini bu kez de dekorların hâlâ yerli yerinde durduğu sahneye çevirdi. “Burada da dans eden ve öyküler anlatan bazı kişiler yer alırdı.”

Sahnenin bir köşesinde aç açına uyudular.

İlk uyanan Anna oldu. Pietro ve Astor genç vampirler gibi sandalyelerin üzerine kıvrılmışlardı. Kendisini dışarıda beklemelerini söyleyen bir not bıraktı onlara.

Güneş henüz taş duvarlı binaların ötesinde bir yerlerdeydi. Büyük Castelnuovo Meydanı’ndaki renkli naylon poşetler ve kartonlar, mermer heykelin etrafında toplanmış kamyonlarla zırlı araçların arasında oradan oraya uçuşuyordu. Heykelden geriye ise sadece ayakları kalmıştı. Kiliselerin, yağmalanmış dükkânların ve pencerelerinde paçavralarla eski püskü bayrakların dalgalandığı 1800’lerden kalma binaların sıralandığı, kıvrılmadan ilerleyen uzun bir sokağa daldı. Bir dağın koyu hatları sabahın mavi ışıklarında giderek belirginleşiyordu.

Dedesinin götürdüğü Incanto Dondurmacısı’nı ve babasının ona bir çift içi kürklü bot satın aldığı ayakkabıcıyı kalıntılarından tanıdı. Yan sokaklardan birine saptı ve biraz rasgele biraz da ezbere ilerleyerek Ottavio D’Aragona Sokağı’nı buldu.

Babasının yaşadığı, pembe, gri boyalı, balkonları kapalı bir garaja ve yanmış modern bir binaya bakan ev oradaydı. Koyu masiften yapılmış devasa giriş kapısını iterek binadan içeri girdi. Holdeki büyük Noel ağacı, kırmızı cam kırıklarıyla kaplı asansörün kapısına devrilmişti. El fenerini yaktı ve merdivenlere yürüdü.

İkinci katta bir güvenlik şirketinin camlı giriş kapısı parçalanmış, içeride ayağa kalkmış yazı masaları ve üzeri kâğıtlar, klavyeler ve bilgisayar ekranlarıyla kaplı bir halı gözüne çarpmıştı. İçecek otomatı kaba kuvvetle darp edilmiş, içi boşaltılmıştı. Duvarda, sarışın bir kadının ağ-

zından, "Geleceğinizi bizimle güvence altına alın," diyen bir duyuru asılıydı.

Anna üçüncü kata uzanan rampaya dikti gözlerini. Sokak kapısı aralıktı ve kaktüs saksısı hâlâ girişteki paspasın yanında duruyordu. Gözlerini ovuşturdu ve basamakları çıktı. Rüyada yürür gibi sallanarak granitle kaplı, duvarları sıvalı koridoru boydan boya yürüdü. Odaların pencerelerinden sızan ışık duvarlara ıslıl ıslıl şeritler çiziyordu. Beyaz elbise dolabının kapakları açıktı ve ayakka-bılar, şapkalar, eldivenlerle birlikte bütün rüzgârlıklar ve pardösüler de yerlerdeydi. Babasının işyerinin Mercedes'ini kullanırken giydiği kemerli siyah ceketini görür görmez tanımıştı. Odasının kapısında durdu. Çizdiği resimler hâlâ duvarında asılıydı. Biri, üzerlerinde "ben, annem, babam" yazılı üç figürün ayakta durduğu bir gemiyi tasvir ediyordu. Denizin üzerindeyse büyükannesiyle büyükbabasının başları görünüyordu. Buna gülümsemeden edemedi. Neden onları suyun içine atmıştı acaba? Ikea'dan aldıkları küçük kırmızı masasının üzerinde hâlâ kuru boyalarını sakladığı kalem kutusu, suluboyaları ve dibi kireç tutmuş bir su bardağı duruyordu.

Odanın içindeki her bir obje farklı bir anısının zihninde çiçek gibi açmasını sağlıyordu. Anı parçacıkları unutkanlığın içinden ok gibi havaya fırlıyor ve yeniden bir araya gelerek bir hayaller prizması oluşturuyordu. İşte yeniden küçük Anna olmuştu, o şimdi ayda birkaç kez bu eve gelen küçük kızdı.

Onu yeniden karşısında görmek, bu odayı hiç de özlemediğini fark ettirdi. Orayı hiçbir zaman benimsememişti. Güzel şeylerle doluydu, ama her biri oraya sanki dekor olsun diye konmuştu ve ona göre bu şeylerin su kaplumbağalarının küçük teknesindeki plastik palmiye ağaçlarından bir farkı yoktu. Ayrıca oradaki oyuncaklarla ve bebekleriyle yeterince oynamamıştı. Onlar onun Pa-

lermo'lu oyuncaklarıydı, Castellammare'ye onları götüremezdi. Bir kapris sonucunda onları elde etmeği gibi uslu durduğu için ödül olarak da sahip olmamıştı onlara. Annesinden ayrıldıktan sonra babası alışveriş merkezindeki bir oyuncakçıdan hiç durmadan yedeklemişti.

Sokağa baktı. Hiçbir zaman bu kadar sessiz olmamıştı. Önceden bütün gün yoğun bir trafik olurdu ve yazları, özellikle de pencereler açık olduğunda yoldan geçenlerin konuşmalarına varıncaya kadar her şey duyulurdu. Mutfağa gitti. Boş buzdolabının kapısı kırılmıştı ve lavabonun içi de tozdan görünmeyen bulaşıklarla doluydu. Tezgâhın üzerine kahve dökülmüştü ve lavabonun arkasındaki duvar yeşil küf lekeleriyle kaplanmıştı. Erzak dolabında sütle yenilen bir kutu harf şekilli mısır gevreği buldu. Kutuyu açar açmaz içinden önce küçük kelebekler çıktı. Bir avuç mısır gevreği aldı ve formika mutfak masasının üzerine koydu. Harfleri sıraya dizerek, ATOR yazmayı başardı, S harfi eksikti. Harfleri birer birer ağzına attı ve sessizce çiğnedi.

Babasının odasında kamp kurmuş olmalıydılar. Etraf paçavralarla ve boş içki şişeleriyle doluydu. Perdeler ve halı yanmıştı, pencerenin yanındaki duvarlar çepeçevre kurumla kaplıydı. Yatağın başucundaki çekmeceyi açtı. Sinüzite karşı burun spreyi. Bir kol saati. Fotoğraflar. Küçük Anna babasıyla birlikte arabada. Kucağında yeni doğmuş Astor'la annesi. Annesiyle babası Colosseo'nun önünde Antikçağ'dan bir Romalıyla birlikte.

Açılmış ve de buruşturulmuş bir de zarf vardı.

Aşkim,

Nasılın? Burası çok güzel ve çok da soğuk. Üç gün boyunca kar yağdı ve bu sabah araba bir kartopundan farksızdı,

ama muhteşem bir güneş açtı. Bana durmadan seni soran Adriana'yla kaymaya gittim. Bana kalırsa evde kalmaktan korkuyor. Düşünsene, herkesin evde kalacak gözüyle baktığı ailedeki tek kız bendim. Kayak yapmak her zaman çok güzel, özellikle de taze karlarda, ama ben senin burada olmamana çok üzülüyorum. Evet, sen bir Sicilyalısın, bunu biliyorum, hatta yünlü kayak kıyafetleri giymekten utanç duyduğunu da, ama bir kez olsun, hadi bana söz ver, buraya geleceksin ve ben de sana kar sapanı yapmayı öğreteceğim. Adriana benim Sicilya aksanıyla konuştuğumu söylüyor, biliyor musun bunu duymak hoşuma gitti. Venedik lehçesini duymaya bile katlanamıyorum artık. Aklımdan hiç çıkmıyorsun, yatakta benim üşüyen ayaklarımı ısıtmanı nasıl isterdim.

Bu son günlerde kendi kendime sürekli seni neden sevdiğimi sorup durdum ve sonunda anladım: Sen beni olduğum gibi kabul etmek için korkunç bir çaba harcıyorsun. Bana ayak uydurabilmek için. Kavga ettiğimiz zamanlara çok acıyorum. Sen çok özelsin ve ben de her şeye senin gözünden bakabilmeyi istiyorum. Bana söz verir misin? Birbirimizden hiç vazgeçmeyelim. Ben seni mutlu etmeyi öğreneceğim. Sana mektubu kâğıt kalemle yazdım, gördün mü? Bunu posta kutusunda bulunca, bir elektronik postadan daha çok hoşuna gideceğine eminim.

Minnoşun gayet iyi. Annem ona bol bol büyükannelik yapıyor ve durmadan gereksiz şeyler alıyor. Anneme, bu yaz seninle tanışmaya Palermo'ya gelmezse, ona bir daha torunun yüzünü göremeyeceğini söyledim. Çok şekerim değil mi? Seni çok öpüyorum,

Maria Grazia

Mektubu ve fotoğrafları aldı, çantasını sırtına astı ve evden çıktı.

O sabah Palermo'dan ayrıldılar.

Cefalù'ya geldiklerinde, birkaç gün dinlenmeye ihtiyaçları olduğuna karar verdiler.

10.

Anna kardeşinin elinden kitabı çekip aldı. "Bu ahtapot konusu yetti artık. Dinleyelim bakalım, Pietro ne bulmuş."

Oğlan, onları duvarları kireç sıvalı ve içinde üzeri örtülü, gri bir BMW'nin büyük bir alanını kapladığı garaja götürdü. Kavanozların, kolilerin ve aletlerin arasında park edilmiş bir de beyaz seleli, direksiyon sapındaki saçakları ve tek tekerlekli yolcu sepetindeki koltuğu hasır örgü desenli açık mavi bir Sidecar Vespa motosiklet vardı.

Pietro üzerine bindi ve gidonu sıkıca kavradı. "Bu çalışacak, hissediyorum. Tekerlekleri de sağlam. Hepimiz sığarız."

Anna, en azından bir Nutella deposu bulduğunu falan umut ediyordu, hayal kırıklığını gizleyemedi ve "Çok güzelmış," diyerek telafi etmeye çalıştı.

"Sen anlamadın galiba?" Pietro ona motoru gösterdi. "Hızlı hareket edebileceğiz."

Kız sessizce bekledi.

Oğlan boynunu bir yana bükte ve öksürerek ona baktı. "Ne var?"

"Yok bir şey. Nereye gidiyoruz?"

"Nasıl nereye gidiyoruz? Messina'ya."

"Evet. Ama..." *Burada rahatımız yerinde değil mi?*
Devamını kendine sakladı.

"Aması ne?"

"Yok bir şey." Kız, sesinin yükseldiğini fark etti. "Peki Şımarık'ı ne yapacağız?"

Pietro bir elini alına vurdu. "Ben bunu düşünmemiştim... Onu da Astor'la birlikte sepete koyarız!"

"O orada durmaz." Anna eline bir tornavida aldı ve ufladı. "Ben eve gidiyorum."

"Ben biraz daha burada kalacağım. Motoru temizlemem gerekiyor."

Astor ablasının koluna yapıştı. "Acıktım."

"Hadi gidelim," dedi ve garajdan çıktılar.

Anna öfkeden kuduruyordu.

Ne sersem...

Cefalü'da daha fazla kalmak istemiyordu. Ondan bıktığı için oradan uzaklaşmak istiyordu.

Astor, dili dışarıda koşarak ona yetişmeye çalışıyordu. "Yavaş yürü. Neden kızgınsın?"

"Kızgın falan değilim. Sallanma sen de."

Pietro'nun değil onu terk etmek istemesi, bunun düşüncesi bile Anna'yı korkutmaya yetiyordu. Yeniden tek başına kaldığını hayal bile edemiyordu. Ne oluyordu ona böyle? Hiç kimseye gereksinim duymamıştı ama şimdi sanki her şeyi bu geri zekâlıya bağlıydı. Morali bile onun ruh haline göre değişiyordu. O mutluydu kendisi de mutlu oluyordu, o suskunlaşırsa kendisi de dilini yutuyordu. Kızın aklını başından almak için ona Anna'cığım diye seslenmesi yetiyordu. Bir ayna bulduğu anda karşısına dikiliyor, sonra da ya burnunu beğenmiyor ya da elmacikkemiğinin üzerindeki küçük benden nefret ediyordu. Sivri köpekdişini gizlemek için dudaklarını aç-

madan gülüyordu ve elbiselerini giyip çıkararak saatler geçiriyordu. Kendisinden öylesine bıkmıştı ki içini dökmek için Pietro'nun yanına gidiyordu ama hemen sonra bundan pişmanlık duyuyordu. Ya da ondan uzaklaşmayı deniyordu, ama görünmez bir lastik onu doğruca Pietro'nun yanına çekiyordu.

Bu bir cehennemdi, dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Hayat dakikalara bölünmüştü ve Pietro'nun yanında geçen her dakika ona sunulmuş bir armağandı. Sıkıntısı kaybolmuştu. Bu sersem onu güldürüyordu ve ona dünyayı, kendi gözlerinden farklı, her şeyi daha az ciddiye alan ve endişeye daha az yer veren gözlerle gösteriyordu. Dahası, bunu kabul etmek zorundaydı: O çok yakışıklıydı. Zaman içinde Pietro'nun burnu, gözleri, ağzı, çenesi doğru orantısına kavuşmuştu. Şimdi her yeri baştan sona kusursuzdu.

Ama her şeyden öte, onu deli eden bir şey daha vardı: Onun sevgilisi miydi değil miydi, işte bunu hâlâ anlamamıştı. Onu tuttuğu gibi bir duvara yaslamayı ve ona, "Biz sevgili miyiz, değil miyiz?" diye sormayı çok isterdi.

Ancak vereceği yanıtı korkuyordu.

Dördü köyde gezerlerken, küçük limana bakan eski bir binanın üst katında bir ev bulmuşlardı. Loş merdivenlerin sonundaki küçük sokak kapısı, yer döşemesi doğal seramikten yapılmış bir salona açılıyordu. Kristal bir sehpanın etrafında U şeklinde yerleştirilmiş üç beyaz kanepe bulunuyordu ve salonun tavandan yere kadar cam olan bir duvarı saksı bitkileriyle dolu bir terasa bakıyordu. Pek çoğu kurumuştı, ama bazıları, limon ve bodur sagu palmyesi gibi, iyice büyümüş, saksılarında sapasağlam duruyorlardı. Terasın ortasında, yüzeyi seramikten ferforje bir masa ve kenarlarında yan yana dizili ahşap

şezlonglar vardı. Sol tarafta, koyun üzerinde uzanan yeni köy görünüyordu. Binanın hemen altında, beton bir iskeleyle kadar uzanan taşlaşmış kumlarıyla küçük bir plaj ve kıyıya canını zor atmış birkaç kayık bulunuyordu. Denizin rengi öylesine saydamdı ki neredeyse dibi görünüyordu. Salonun kemerli kapısından kırmızı lake dolaplı bir mutfığa geçiliyordu. Çekmecelerde çatal bıçak takımları, raflarda bardaklar ve tabaklar son derece düzenliydi. Koridordaki dolapta bulunan beyaz örtüler ve çarşafklar özenle katlanmıştı.

Yatak odasındaki, yumuşacık şifon tüllerin çevrelediği cibinlikli yatağın konforu hiçbir şeyle karşılaştırılmazdı. Işıl ışıl parlayan seramik yer döşemesinin üzerine çayırkların arasından başını uzatmış kaplan desenli bir halı seriliydi. Şımarık orayı kendine yuva ilan etmişti. Yatağın üzerine uzanıldığında, üzerine yüzlerce küçük altın yıldızın resmedildiği masmavi, tonozlu bir tavan görülüyordu. Kapı ve pencere menteşelerinin sağlam olması evin temiz kalmasını sağlamıştı, içeride ne toz, ne böcek ne de küf lekesi vardı. Belli ki evin sahipleri salgın sırasında orada yaşamamıştı. Evde su, elektrik ve gaz dışında her şey kusursuzdu ve Anna da evi bulduğu şekliyle muhafaza etmeye çalışıyordu. Ama o üç yaratıkla bu pek de mümkün olmuyordu.

Şımarık pasaklısı ihtiyaçlarını dışarıda gidermeyi bir türlü öğrenememişti, çiş geldiğinde bir bacağını kaldırıp kanepelerin üzerine işiyordu. Bir keresinde sehpanın üzerine kakasını bile yapmıştı. Astor, "Büyükler gibi" klozete yapmaya bayılıyordu, ama ne yazık ki sifonda su yoktu ve banyo kısa sürede yasak bölge haline gelmişti. Pietro'nun bu konuda biraz daha gelişmiş olduğu söylenebilirdi, en azından ihtiyaçlarını gidermeye alt kattaki eve gidiyordu ve yatağa girmeden önce ayakkabılarını çıkarıyordu.

Pietro içeri girdiğinde Anna ile Astor kanepede oturuyorlardı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Küçük çocuk birden ayağa fırladı. “Seni bekliyorduk.” İçki dolabını açtı ve yabanmersini likörünü çıkardı. “Ahtapotu gördük, hep birlikte içmeliyiz.”

“Bu çok yerinde bir karar!” İçmek söz konusu olunca Pietro için akan sular dururdu. İçtiğinde ayakta duramayacak kadar zilzurna sarhoş olurdu ve böyle zamanlarda salondaki kanepede uyuması için Anna onun üzerine örterdi.

Şişeyi elden ele geçirmeye başladıktan on dakika sonra üçü de dut gibi olmuştu. Dışarıdaki rüzgâr penceleleri zorlarken, esnemelerle kesilen sohbetleri de ağır aksak ilerliyordu.

Anna, bir bacağını sehpaye uzatarak yastıkların içine gömülen Pietro’yu seyrediyordu. Üzerinde rüzgârlık, gömlek, pantolon ve ayağında da çorapları vardı.

Giysilerini asla üzerinden çıkarmıyor ve asla sahile inmiyordu. Her zaman yapacak başka bir işi oluyordu. Anna onun bu şekilde lekelerini sakladığından şüphe ediyordu, ama bunu düşünmemeyi tercih ediyordu. Otelden bu yana virüs meselesi rafa kaldırılmıştı. Her ikisi de, sessiz bir anlaşmayla, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Geçen zamanla birlikte Kızıl da tıpkı kapalı pencerelerden sızan ve sadece kulak kabartıldığında duyulabilen denizin sesi gibi uzaklardaki bir uğultuya dönüşmüştü. Ama mutluluk kuşun kanadındaydı ve bir anda sönmesi için sudan bir sebep yetiyordu.

Pietro bir anda yerinden fırladı ve ellerini çırpı. “Akşam yemeği yemeyecek miyiz? Hava birazdan karacak.” Uykulayan Astor’u sarstı.

Anna’nın içi geçmişti, gözlerini ovuşturarak mutfağa gitti. Tabakları çıkardı, sofraya çatal, bıçakları yerleş-

tirdi. Erimiş mumla kaplı şamdanı aldı ve masanın ortasına yerleştirdi.

Pietro elinde üç kutu konserveyle karşısına dikildi. "Bu akşam nohut yemek yok..."

Anna şaşkın gözlerle konserve kutularını elinde evirip çevirdi. "Tavuk suyu çorbası mı? Sen bunu nereden buldun?"

Pietro elini kaldırdı ve başını iki yana sallayarak sinsi sinsi gülümsedi, sonra da ortaya tıpası yaldızlı folyoya sarılı koyu renk bir şişe çıkardı. "Şampanya. En iyisinden. Babamın yarışları kazandığında içtiğinden.

Astor çorbaya saldırdı, ama Pietro onu durdurdu. "Bekle. Önce bir soruya cevap vermeniz gerekiyor."

Astor alnını masaya yapıştırdı. "Ama ben çok açım..."

"Bugün günlerden ne?"

Anna omuz silkti. "Ne biçim bir soru bu?"

"8 Temmuz." Astor için her gün 8 Temmuz'du.

Oğlan başını salladı. "Bugün siz denizin kıyısında aylıklık ederken ben kısa bir gezinti yaptım ve Cammarata Kuyumcusu'nu buldum. Vitrinde imzalı etiketiyle bir kol saati vardı. Onun bir *solar quantus*, kâşiflerin kullandığı güneş saati olduğunu söylüyordu. Rakamları hareket ediyordu, ayrıca tarihi de gösteriyordu." İki kardeşi hipnotize edermişçesine bakıyordu.

"Eee?" Astor diken üstündeydi.

Pietro cebinden siyah plastik kayışlı bir kol saati çıkardı. "Anna, sen ne zaman doğdun?"

Yavaştan anlamaya başlayan kız, "12 Mart'ta," diye kekeledi.

Pietro ellerini çıırttı. "Doğum günün kutlu olsun, Anna." Şampanya şişesinin tıpasını açmaya koyuldu.

Astor sandalyenin üstüne çıktı. "Bugün senin doğum günün. Senin doğum günün. Bugün ablamın doğum günü."

Tantanayı duyan Şımarık ulumaya başladı. Şampanyanın tıpası bir pat sesiyle patladı ve köpükten bir şelale masaya döküldü.

Anna elleriyle ağzını kapattı, teşekkür etmek istiyordu ama boğazındaki yumru konuşmasına izin vermiyordu. Bir şeyler mırıldandı, sonra boynunu büktü ve yutkunmaya başladı.

Pietro ona şişeyi uzattı. "İç hadi. Bugün senin günün."

Kız burnunu çekti ve gözlerini ayırmadan ona baktı. "Bunu nasıl bilebildin?"

"Bunu bana sen söylemiştin. Palermo'da."

"Ve sen de unutmadın, öyle mi?"

"Elbette. Kaç yaşına giriyorsun?"

Anna şaşkın gözlerle ona baktı. "On üç, yanılmıyorum. Belki de on dört. Bilmiyorum..."

"Tamam, ne fark eder." Pietro elini cebine soktu. "Önemli olan bugünün senin doğum günün olması." Cebinden, ucunda mavi mineli bir denizyıldızı sallanan altın bir kolye çıkardı. "Doğum günün kutlu olsun." Sonra da onu kızın boynuna taktı.

Anna elleriyle gözlerini kapattı, yalpalayarak koridor da koştu ve kendisini banyoya kapattı. Başını kapıya yasladı ve tuttuğu gözyaşlarının özgürce akmasına izin verdi.

Kapının diğer tarafındaki Pietro ona sesleniyordu. "Anna! Anna! Ne oldu? Aç!"

Kapının kilidinden içeriyi gözetlemeye çalışan Astor da yanında eko yapıyordu: "Aç, kızdın mı? Ölürsün orada. İçerisi benim kakamla dolu."

Anna içeriden ancak, "Geliyorum şimdi. Siz yemeğe başlayın," diyebilirdi.

"Olmaz, seni bekliyoruz," dedi Pietro.

"Ama o kadar çok bekleyemeyiz," diye ekledi Astor.

Masaya döndüğünde kendisine çekidüzen vermişti, ama gözleri hâlâ şişti. Minik denizyıldızı göğsünün üstünde sallanıyordu.

İki oğlan yemeklerini nefes almadan yerken ve hıçkırık yarışı yaparak bardaklarını şampanyayla doldururken Anna da burnunu çeke çeke yedi yemeğini.

Pietro bardağını kaldırdı. "Anna bugünün kraliçesidir ve canının istediği her şeyi yapabilir. Biz ikimiz de onun köleleriyiz."

"Biz her zaman onun kölesiyiz," dedi Astor.

"Ne diyorsam o, uzatma fazla," diyerek oğlanı susturdu. Bu, benim Celeste Teyzemin doğum günü için koyduğu bir kuralıdır."

"Ne yapacağız peki?" diye sordu küçük oğlan.

Anna'nın aklında bir düşünce yoktu. Gözlerini etrafta gezdirirken bakışları masanın yanında nohut konservesini yalayan Şımarık'a takıldı.

"Hayvancılık oyunu oynayalım."

Astor bir maymun gibi salonun içinde hoplayıp zıplamaya başladı. Pietro, daha çok bir motosikleti andıran eşekarısı taklidi yaptı.

Sıra Anna'ya gelince, o da kollarını ve bacaklarını sallayarak sırtüstü yere uzandı ve masanın altına saklandı.

Kardeşi hiçbir şey anlamıyordu. "Nedir bu?"

"Bir örümcek mi?" diye sordu Pietro.

Kız başını iki yana salladı.

"O zaman kollu bir yılan," dedi Astor.

Pietro, "Sarhoş bir koyun mu?" diye tahmin yürüttü.

Anna ağzını açıp kapatarak yerde kıvrılmaya devam ediyordu.

Astor kahkahalarla güldü. "Sarhoş koyunu yutan bir kurbağa mı yoksa?"

"Hayır. Sarhoş koyunu yutmuş olan kurbağayı midesine indirmiş, kollu bir yılan," diye sürdürdü Pietro.

Astor daha fazla dayanamadı, gülmekten kırılırken kendini kanepeye attı.

Gözünde yaşlarla katıla katıla gülen Pietro, "İşte, Anna'nın taklit etmeye çalıştığı böyle bir hayvan," diyerek Astor'un yanına devrildi.

Kalbi kırılan Anna, iki elini beline dayadı. "Bir ahtapottu," diye açıkladı.

Astor parmağıyla Anna'yı göstererek gülmeye devam ediyordu. "Ahtapot. Evet evet, sarhoş bir ahtapot."

İki oğlan deli gibi pat pat birbirlerine vuruyorlardı.

"İyi ki de günün kraliçesi"benmişim," diye söylendi Anna.

Astor kanepeden yere yuvarlandı, karnı fena halde ağrıyordu.

Anna onu cehennemin dibine göndererek sofrayı toplamak için mutfığa gitti. Onlar öteki odadan tabakların şangırtısını duyarken o da mutfaktan onların konuşmalarını duyuyordu.

"Ne oldu şimdi, kızdı mı?" diyordu Astor.

Pietro bir türlü ciddiyetini toplayamıyordu. "Bana göre tamamen öyle."

"Neden?"

"Kadınlar böyledir. Sonra geçer."

"Böyle nasıl?"

"Alındırılar."

"Alınan ne demek?"

"Biraz dalga geçecek olsan hemen sinirlenirler. Babam bir *playboy*'du ve kızgın bir kadından daha fenası yoktur derdi."

"*Playboy* ne demek?"

"Etrafında çok fazla kadın olan bir erkeğe *playboy*, yani çapkın denir. Ayrıca çok kadına sahip olmak için onlara hediyeler vermek gerektiğini de söylerdi."

"Sen de ablama o kolyeyi bunun için mi verdin?"

“Elbette.”

Anna bir konserve kutusunu yere attı ve dişi bir aslan gibi öfkeyle salona geldi. “Ya, demek bunu istediğin için bana kolyeyi verdin, öyle mi?”

Pietro ne cevap vereceğini bilemeyerek yutkundu. Yanında duran Astor, bir elini yumruk yapmış ısınyordu.

Anna çenesiyle oğlanı işaret etti. “Evet? Konuş!”

“Hayır. Yani ben, hayır. Babam öyle biriydi, ama ben öyle bir şey istemiyorum. Sen bana yetersin. Kolyeyi de sana doğum günün olduğu için hediye ettim.”

Anna, onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak ister gibi gözlerini kısarak baktı. “Bir *playboy* olmak istediğini kabul et.”

Pietro elini kalbinin üzerine koydu. “Hayır. Sana yemin ederim ki hayır.”

“Ben de,” diye atıldı Astor.

Anna mutfağı işaret etti. “O halde kölelerim, kraliçe ben olduğuma göre huzurumda diz çökün ve benden af dileyin, sonra da mutfağı temizleyin.”

Mumun alevi bir üfleyle söndü ve yoğun bir karanlık odayı kapladı. İskeleye çarpan dalgaların sesinden başka, ne bir yıldız, ne bir ay ne de uzakta parlayan küçük bir ışık vardı.

Anna, üzerinde uyuyan Astor'u poposuyla az öteye iterek minderde kendine yer açtı. Pietro sağ tarafında sırtüstü yatıyordu, Şımarık da yatağın altında horul horul uyuyordu.

Yorgundu, ama bir türlü uykuya dalamıyordu. Denizyıldızını avucunun içinde sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Yan yatınca kalça kemiği yatağın içine gömüldü. Pietro'nun nefes alışını, bir süre tutup sonra dışarı verişini duyuyordu.

“Uyanık mısın?” diye kulağına fısıldadı.

“Evet.”

"Uyuyamıyor musun?"

"Hayır. Sen?"

"Ben de."

Anna kaykularak onun omzuna yanaştı. "Ne düşünüyorsun?"

"Köpekleri. En fazla on dört yıl yaşadıklarını." Birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. "Tıpkı bizim gibi."

Anna bir ayağıyla Pietro'nun bacağını dürttü. "Bu doğru..."

"On dört yılda her şeyi yaşıyorlar. Doğuyorlar, büyüyorlar ve ölüyorlar." Oğlanın burnunu çektiğini duydu. "Sonuçta önemli olan ne kadar yaşadığın değil, hayatı nasıl yaşadığın. Hayatı başından sonuna kadar, her ânını dolu dolu yaşarsan kısa bir hayat uzun bir hayat kadar değerli olur. Buna inanmıyor musun?"

Anna'nın eli battaniyenin altına kayarak Pietro'nun elini aradı. Onu sıkıca tuttu ve başparmağıyla parmaklarını okşadı.

Anna gözlerini açtığı anda etraf ıslıl ıslıldı. Pietro ve Astor uyuyordu, biri başını yastığın altına sokmuş, diğeri de battaniyeye sarınmış yatağın köşesinde yatıyordu.

Yataktan kalktı, omurgasını esneterek gerindi, salona doğru yürüdü. Zıpkınla balık avlamak üzerine kitabı aldı ve esneye esneye terasa çıktı.

Tek tük beyaz bulutlarla yer yer lekelenmiş mavi gökyüzünde güneşin göz kırptığı rüzgârsız yeni bir gün daha. Deniz önceki günden daha saydam ve çarşaf gibi dümdüzdü. Şımarık, başını ve isteksizce sağa sola savru lan kuyruğunu sallayarak yanına geldi ve bacaklarına süründü.

Anna şezlonga uzandı ve kitabın sayfalarını çevirmeye koyuldu. Kitabın bir bölümü baştan sona, dibe da-

lindiğinde kulaklarda bir ağrı olmaması için suyun basıncını dengelemeye yarayan kontrollü dalma tekniğine ayrılmıştı. Bu işin hilesi gayet basitti: Burnunu tıkayacak ve nefesini kuvvetlice üfleyeceksin.

Kuyruğunu şimdi de keyifle sallayan köpeğe baktı, "Gidelim mi?"

Bir arabanın arkasındaki kara kediyle burun buruna gelince çılgına dönen çoban köpeğiyle birlikte sahil yolunda yürüdü. Kedi, bütün fizik kurallarını hiçe sayarak bir binanın cephesine tırmandı ve ilk balkona sığındı. Öfkeden çılgına dönen köpek, patilerini evin duvarına yaslamış hırıliyordu.

Annesinin onu okula götürürken arabada söylediği şarkıyı söyleyerek deniz kıyısında ilerledi: "Kapım sana açık, ne zaman istersen gel, hiç olmazsa geceleri, burada uyursun, ya da çeker gidersin, karar her zaman senin. Orada hayatın seni zorladığını gayet iyi biliyorsun burada bana sahip olacağını, istersen tek bir gece..." Zıplamaya başladı. "La la laaaaaa."

Yüreği hafiflemiş, kendisini bir balina gibi sulara dalmaya hazır hissediyordu. Köpük köpük taşan bir mutluğun içinden geçti, her şey gözüne güzel görünüyordu: Kırık dökük sandallar, restoranların enkazları, kumlarla kaplanmış arabalar, kıyıda put gibi dizilmiş martı sürüsü. Gözlerini yumdu ve Cefalù'nun birkaç yıl öncesine kadar nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalıştı. Fotoğraf makineleriyle otobüslerden inen turistleri, kareli örtüleriyle hazırlanmış masaları, bir kolunda beyaz peçetesi, diğer elinde garnitürlü biftek tabaklarını servis eden garsonları, deniz kıyısında, kaldırımın üzerinde çantalarını satışa sunan siyahilerin hemen yanında çalan orkestrayı. Kıyıdaki pedallı tekneleri. Kumlarda voleybol oynayan gençleri.

Her birini kucaklamak istercesine kollarını iki yana

açtı. *Böyle* çok daha iyi. *Cefalù* artık benim. O turistlerin, o garsonların, o gençlerin hangisi bunu söyleyebilirdi? Hatta bunu hayal etmeleri bile mümkün müydü? Köyün eski yerleşim yerine doğru adımlarını çevirdi. Güneş, evlerinin terasını sımsıkı kucaklamış, Astor'la Pietro'nun uyuduğu odanın penceresini alev alev parlatıyordu.

"Pekâlâ, sen benimle yüzmeye ne dersin?" diye sordu köpeğe, ama o başına gelecekleri anlamış gibi kumsalın öteki ucuna kaçtı ve bir köşeden onu izlemeye koyuldu.

Anna tişörtünü ve şortunu çıkardı, deniz maskesini alnına yerleştirdi ve bikinisiyle sörf tahtasının üzerine uzandı. Denizin dibindeki beton küpe doğru kollarıyla kürek çekmeye başladı. Onu yeniden bulması biraz zaman aldı. Sonunda küpü gördü, küçük balıklardan bir bulutun arkasındaydı. Ne yazık ki ahtapot yerinde değildi, ama madem oraya kadar gelmişti, en azından kitapta okuduğu dalış tekniğini deneyebilirdi. Yüzünü buruşturarak buz gibi suya atladı. Kulaklarında bir ağrı hissettiği anda parmaklarıyla burun deliklerini kapattı ve nefesini dışarı üfledi. Havanın gözlerinden çıktığını sandı ve hemen sonra da kulaklarındaki ağrıdan kurtuldu. Vücudundan sıcaklığı söküp atan soğuğa rağmen mavi derinlere doğru inmeye başladı. Güneş, denizin altını üstüyle bir kılan ışık demetlerini etrafa saçıyordu. Yerçekimi kuvvetinden kurtulmuştu, uçuyordu. Yavaş hareketlerle ve neredeyse farkına bile varmadan denizin dibine kadar indi. Orada ısı daha da düşüktü. Yukarı baktığında bir çeşit baş dönmesi hissetti. Denizin yüzeyi, sörf tahtasının sallanıp durduğu gümüş bir aynaya benziyordu. Astor'un yanında olmamasına hayıflandı, kendisiyle gurur duyardı. Basınç yüzünden maske yüzüne yapışmıştı ve kulakları yeniden kendini hissettirmeye başladı. Nefesi tükenmek üzereydi. Tekniği uyguladı ve oradan anı olarak üzeri yosun kaplı küçük bir taş aldı. Sonra çömeldi ve bacaklarıyla tam yer-

den hız alacağı sırada ahtapotun sarı gözlerini gördü; beton küpe yaslanmış bir kayanın altından ona bakıyordu. Bir an için kararsız kaldı, kardeşini düşündü. Elini taşın altına uzattı. Ondan daha atak olan hayvan derhal inine saklandı. Anna kolunu yarısına kadar çukura daldırdı, ahtapotun kaygan ve soğuk etini parmaklarıyla hissetti, onu tutmaya çalıştı, ama kayaya yapışmış gibiydi.

Denedin işte. Hadi, dön artık.

Kolunu geri çektiği sırada, koyu renkli ve bir halat kadar kalın dokunaçlarından biri bileğine dolandı. Yumuşak, kemiksiz bir canlının bir insana meydan okuyabileceğini hiç tahmin etmezdi. Kitap, onların deniz midyeleri ve salyangozlarla akraba olmalarına rağmen zeki olduklarını söylüyordu. Ayrıca hiçbir yerde tehlikeli olduklarına dair bir bilgiye rastlamamıştı. Bu düşünceler zihninden ışık hızıyla geçerken ani bir çığlığa dönüşerek ağzından çıktı. Bir baloncuk kasırgası maskesinin camına hücum etti. Nefesi kesiliyordu. Panik içinde maskeden kurtulmaya çalışarak boşta kalan eliyle dokunacı yakaladı, ancak ahtapot bu kez de bir başka dokunacıyla diğer elini sardı. Çaresiz bir fokurdamayla içinde kalan havanın birazını dışarı verdi. Göğsünün ortasındaki basınç boğazına çıkmıştı. Boğuluyordu. Çırpınmaya, kendi etrafında dönmeye başladı ve yanıp sönen kızılığın içinde kabarcık sarmallarının bir görünüp bir kaybolduğu bulanık bir evrende maskesiz ve ortalığı kasıp kavuran kendi çığlıklarıyla baş başaydı. Sular ağzından girmiş, boğazına inmiş, bronşlarına dolmuştu, organizması oksijensiz kalmış, titreme nöbetleri başlamıştı. Ama soğukkanlı bir his ona yılmamasını söylüyordu, uzuvlarını ele geçiren ve pes etmek bilmeyen var olma iradesi ayaklarını kayanın üzerine koymasını ve sırtını beton küpe dayamasını sağladı. Var gücüyle kendisini çekmeye ve ayaklarıyla yeri itmeye koyuldu. Denizin dibindeki nicedir hareketsiz

olan kumlar tozu dumana katarak onu bir bulut gibi çepeçevre sardı ve o sırada çatırdayan taşların sesini bastıran boğuk bir gürültü ona ayağının altında bir şeylerin hareket ettiğini, kumların kaydığını işaret ediyordu. Ah-tapotun altında gizlendiği büyük taş parçası zıplayarak yerinden çıktı. Açığa çıkan hayvan, önce kayaya sonra kızın koluna baktı ve kızı seçti.

Anna, boynuna ve omzuna sarılıp gitgide yayılarak bedenine yapışan yaratıkla birlikte bacaklarını cırparak bir yılanbalığı gibi yukarı çıkmaya başladı. Suyun yüzeyi yaklaşacağı yerde gitgide uzaklaşıyordu. Nefesi tükenmişti. Kanını oksijene boğan yaşamı var gücüyle içine çekeceği âna kadar kendini var gücüyle yukarı itti. Su yuttu, öksürdü. Ve artık elinden kurtulmak isteyen hayvanı sıkıca tutarak etrafına bakındı.

Akıntı sörfü beraberinde götürmüştü. Kıyı uzaktaydı. Omurgasızın başını parmaklarının arasında sıkıktan gücü tükenmişti.

Bırak gitsin.

Fakat bırakacağı yerde sırtını suya çevirdi ve ağzından nefes alarak ve tükürerek, ayaklarıyla suları köpürterek ve gözlerini sımsıkı yumarak, içinden, "Bir, iki, üç. Bir, iki, üç," diye tekrarlayarak, kürekkemikleri yere değip de kıyıya vardığını anlayana dek hiç durmadan sırtüstü yüzdü. Bir deniz kazazedesi gibi nefes nefese ve sağa sola yalpalayarak birkaç adım attı, daha fazla dayanamayarak kendini yüzükoyun kumlara bıraktı. Açık havaya çıkınca hayvan kalan gücüyle bir kez daha ondan kurtulmaya çalıştı; her yanı kumlara bulanmıştı ve kızın da onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Yaşıyor olmanın şaşkınlığıyla ciğerlerini havayla doldururken, ahtapotun altında çarpan yüreğiyle yattığı yerde kalakaldı.

Soğuktan dişleri birbirine vururken, "Ben süperim," diye tekrarlıyordu. "Ben süper bir balıkçıyım."

Astor ve Pietro'ya avladığı şeyi bir an önce göstermek için sabırsızlanıyordu. Hâlâ kedinin peşinden sızlanmayı sürdüren Şımarık ona yaklaştı ve kürek gibi kocaman diliyle kızın yüzünü yalamaya başladı.

Ahtapotun artık hiç hareket etmediğini anladığında onu başından iki parmağıyla tutup havaya kaldırdı. Ölüm onu çirkinleştirmiş, jölemsi sıvıya batırılmış sulu-boya fırçasının ucuna benzer, pis ve sefil bir şeye dönüştürmüştü. Sırt çantasından bir poşet çıkardı ve hayvanı içine bıraktı.

Bikinisinin üstünü kaybetmişti, ama neyse ki küçük denizyıldızı hâlâ göğsünün üzerindeydi. Göğsü ve karnı sümük ve mürekkeple yol yol çizilmişti. Bikinisinin altını çıkardı ve kıyıya doğru birkaç adım attıktan sonra durdu. Sağ bacağının iç tarafından baldırına kadar koyu renkteki kanı yol olmuş akıyordu.

Yaralanmışım.

Suyun altındayken, ondan kurtulmak için mücadele ettiği sırada, bacağına kayalıklara çizdirmiş olmalıydı, neyse ki canı acımıyordu.

Belki de bu ahtapotun kanıydı.

Gözlerini yukarı kaldırdı. Köydeki çatuların üzerinde bir martı sürüsü fırıl fırıl dönüyordu. Onları görmedi, bulanık bakışları yüksek kayalıklara takıldı.

Ahtapotların kanı var mıdır?

Ayaklarını bileklerine kadar ılık kumların içine gömerek bacaklarını açtı. Sağ elinin işaret ve ortaparmağını tabanca gibi tuttu, diğerlerini avcunda topladı. İki parmağını vajinasına soktu, gözleri parlak gökyüzünde, parmakları karnının nemli kuytusunda ilerledi.

Parmaklarını dışarı çıkardı.

Kahverengi kana bulanmışlardı.

Kuruyan ağzında tükürük varmış gibi durmadan yutkunarak, korku içinde San Bartolomeo Sokağı'nda

yürüyordu. Bir omzunda sırt çantası asılıydı ve elinde de ahtapot poşetini sımsıkı tutuyordu. Kot şortunun altından sızan kan, ince bir yol gibi bacaklarından aşağı akmaya devam ediyordu.

Annesinin banyodaki dolapta sakladığı, tam da oyuncak bebeklere göre yapılmış küçük bebek bezi poşetlerinin yanında duran tüplerden bulması gerekiyordu.

Patlamaların olduğu yıllarda onlardan binlerce bulmuştu. Banyolardaki ilaçların ya da tuvalet kâğıdı paketlerinin yanında, talan etmek için gittikleri süpermarketlerde ve eczanelerde, üstelik bir raf boydan boya onlarla doluydu. Onları alkole batırarak fitil alevi olarak kullanmıştı, bazen de yaralarını temizlemek için ya da içinden pamuklu kısmını çıkararak plastiğinden yalancı sigara yapmak için. Asıl amacı dışında onları her şekilde kullanmıştı.

Pietro ile Astor mutlaka uyanmış, onun nerede olduğunu merak ediyor olmalıydılar.

Onu böyle görmemeleri gerekiyordu.

Adım adım peşinden gelen Şımarık'la birlikte sokağın köşesinden döndü. Katedralin yanındaki Muzzolini Eczanesi'ne yöneldi. Spor bir Range Rover burnuyla içeri girmeye çalışmış, eczanenin vitrinini tuzla buz etmişti. Kaportanın üzerinden kayarak içeri daldı. Duvarları maun lambriyle kaplıydı, raflarında mavi, beyaz renkli eski tip çömlek vazolar vardı. Devrilmiş yatan vitrinlerin arasında, kadın bağı paketlerini buldu. Annesinin kullandığı Tampax tampon paketlerini aldı. Kullanma talimatında, gevşemesi ve tamponu içine yerleştirirken kendisini sıkınaması gerektiği yazıyordu.

Arabanın burnuna oturdu ve bir tanesini içine yerleştirdi, bu işi bu kadar kolay ve az bir sancı duyarak yapmasına kendisi de şaşırdı. Bir butikte bulunduğu ilk tişörte silinerek temizlendi, sonra da üzerine uygun koyu

renk bir şortla dizlerine kadar inen çizgili bir gömlek giydi. Biraz rahatlamış olarak eve doğru yürüdü. Çantasındaki bir kutu tamponla kendini daha iyi hissediyordu.

Âdet kanamasının apansız ve de sancısız gelmiş olmasına şaşırmişti. Annesinin "bu şeyleri" geldiğinde kadın sancılanır, ilaç almak zorunda kalırdı. Kim bilir, bu belki de denize dalmasının sonucuydu, bu durum vücudundaki birtakım dengeleri değiştirmiş ve ahtapotun mürekkep kesesi gibi, karnının içindeki gizli bir keseyi patlatmıştı. Doğum gününün ertesinde gelmiş olması da tuhaf bir rastlantı değil miydi?

Otelde kendisiyle aynı yaşta, hatta daha küçük yaşta olmalarına rağmen Kızıl'a yakalanmış çocuklar görmüştü. Göğüslerinin ve tüylerinin çıktığını ama vücudunda tek bir leke bile olmadığını görünce ona hayretle bakmışlardı. Başlarda bunu düşünmemeye çalışmıştı, dahası herkesten farklı, özel biri olduğu hayaline bile kapılmıştı. Bunun, kendini boşluğa bırakırken kanatlarının çıkmasını ümit eden kişinin beklentisinden bir farkı olmadığını idrak ederek her defasında bu düşüncüyü zihninden silip atmaya çalışmıştı. Ama herkesin bildiği gibi, sanrılar ömrü kısa olanın yüreğinde açan zehirli çiçekler gibidir.

Şimdi ise bunları düşündüğünde, içine soktuğu o fitille kendisini bir aptal gibi hissediyordu. Diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Annesinin suyla ilgili bölümün altına yazdığı şeyi hatırladı.

Susadığında yağmurun yağmasını bekleme. Aklını kullan ve bir çözüm ara. Kendi kendine sor: İçilecek suyu nereden bulabilirim? Çölün ortasında bir su şişesi bulmayı ümit etme. Hayal kurma işini ümitsizlere bırak. Hayatta sorular ve cevaplar vardır. Ve insanoğlu her türlü sorunu çözüme kavuşturma yetisine sahiptir.

Düşüncelere daldığı sırada kendisini denize bakan küçük bir meydanda buluverdi. Bir banka oturdu ve dalgın dalgın Şımarık'ı okşamaya başladı.

Aklını kullanması gerekiyordu. Kanamasının başlamış olması bir şey ifade etmiyordu. Virüsten önce âdet kanamaları vücudun çocuk sahibi olmaya hazır olduğunu işaret ederken, salgından sonra bu, ölümün yaklaştığı anlamına gelir olmuştu. Kanamasıyla Kızıl'ı birbirine karıştırmamalıydı.

Bu durumda bağışıklığının olmadığı söylenemezdi. Kes şunu. Başlama yine.

Kesin olan şey kanamayla lekelerin belirmesi arasında geçen süreydi. Ve bu süre bazen kısa bazen de uzundu. Öyle ya da böyle anakaraya ulaşmaları için haydi haydi yeterliydi.

Messina uzak değildi. Yürüyerek bir hafta. Denizin öte tarafındaki kara da, haritaya bakınca uzakmış gibi görünüyordu. Boğazın ötesinde neler olduğunu bilen bir kişi bile yoktu. Sicilya hayatta kalan az sayıdaki insanın yaşadığı bir yerdı ve en çok beş ya da altı yıl içinde geriye sadece hayvanlar ve bitkiler kalacaktı. Belki de gezegenin tamamı virüse yenik düşmüştü.

Cefalü güzel bir yerdı, ama orada ölürlerdı.

Şortunda kan lekesi olup olmadığına baktı, derin bir nefes aldı ve garajdan içeri girdi.

Loş ışıktı kafa kafaya vermiş benzin bidonunu boşaltmakla meşguldüler.

"Bana huniyi ver, benzini yere dökmeyelim," diyordu Pietro.

Astor ayağa kalktığı sırada, içeri giren ışığın kesildiğini gördü ve karşısındaki karaltının içinden ablasının silüetini fark etti. "Nereye kayboldun?" Cevaplamasını

bile beklemeden alet masasında duran mavi büyük huni-
yi almaya koştı.

Anna elindeki poşeti havaya kaldırdı. "Sürpriz!"
Kimse dönüp ona bakmadı bile. "Hey! Beni duymadınız
mı? Size bir sürprizim var."

Astor poşete bir göz attı. "Ahtapot. Onu yakalamış-
sın. Aferin." Ahtapotu dışarı çıkardığı gibi poşetin içine
geri bıraktı. "Ona sonra bakarım. Motoru çalıştırmaya uğ-
raşıyoruz."

Anna arabaya yaslandı.

Pietro, yaptığı işe dikkat kesilmiş, dudaklarını pipet-
le meyve suyu içer gibi öne doğru uzatıyordu. Saçları
perçem perçem alnına düşüyordu. Kamayı andıran bir
ışık huzmesi tam boynunun üzerinde duruyordu. Boynu
güneşten yanmış, tişörtünün altında kalan yerleri süt
gibi beyazdı.

Anna ilgilendiğini göstermeye çalışarak, "Ee, motor
ne âlemde?" diye sordu.

"Karbüratörü temizlemem gerekiyor, bir de bujileri
değiştirmek lazım." Oğlan bidonu aldı ve ağzına yerleş-
tirdiği huniden benzin deposuna bir parça benzin bo-
şalttı.

Anna birkaç saniye geçmesini bekledi. "Ahtapotu
bezelyeyle yiyebiliriz. Ya da domates soslu yapabiliriz.
Ama evde hiç domates kalmadı. Terasta bir mangal yak-
mak gerekiyor."

Pietro huniyi yere bırakırken, "Tamam. Sen git," dedi.

Anna garajdan sokağa baktı. Gün doğarken uyan-
mış, onları uyandırmamak için sessizce dışarı çıkmış, o
yaratıkla mücadele ederken ölümle burun buruna gel-
miş ve bu da yetmezmiş gibi hayatında ilk kez regl ol-
muştu.

Oğlan bakışlarını ona çevirdi. "Frenlere bakmam ge-
rekiyor." Fındık kabuğu rengi, hareli gözleri ciddiyetini

bir parça bozuyor, yüzüne bir kararsızlık ifadesi katıyordu. Sanki söylediğine kendi de o kadar inanmıyormuş gibi bir hali vardı.

Alaycı bir gülümsemeyle, "Aferin," dedi Anna.

Pietro bunu ya fark etmedi ya da anlamazdan geldi. "Bana kalırsa buji kirlenmiş, o yüzden çalışmıyor ve..." konuşmasını yarıda kesti, boynunu bir yana bükerek kızın yüzüne baktı.

Anna huzursuz oldu, şortunun sağına soluna baktı. "Neden bana bakıyorsun?"

"Gömlek giymişsin."

"Ne olmuş? Olmamış mı, beğenmedin mi?"

"Seni daha önce hiç gömlekle görmemiştim." Sonra tezgâhın üzerindeki aletleri kurcalamaya başladı, derken eli bir çekice uzandı. Bu arada Astor da bir bez parçasıyla motosikletin sepetini parlatmakla meşguldü. Kardeşi ilk kez bir şey temizliyordu.

"Ben eve gidiyorum." Arkasına döndü ve iki adımda kepengin yanına geldi, durdu. "Yarın yola çıkıyoruz."

Pietro gözlerini kıstı. "Yarın mı? Motoru yarına kadar çalıştırıp çalıştıramayacağımı bilmiyorum."

"Bu senin sorunun. Çalıştırırsan ne âlâ. Çalıştırmazsan yürürüz. Her zaman yaptığımız şey."

"Anladım. Sen bugün kızgınsın..."

Kız kollarını havaya kaldırdı. "Kızgın mı? Hiç de değil. Sadece yarın yola çıkıyoruz."

Oğlan elindeki çekici bir anda tezgâha bıraktı. "Neden buna sen karar veriyorsun?"

"Çünkü öyle." Anna yumruklarını sıktı. "İşine gelmiyorsa..." Devamını getirmedi.

Astor ayaklarını sertçe yere vurdu. "Ama Anna..." Ablasının koluna yapıştı. "Neden?"

"Çünkü ben öyle karar verdim." Anna kolunu sallayarak kardeşinden kurtuldu.

Bir anda sinirleri gerilen çocuk motosiklete bir tekme savurdu ve onu gümbürtüyle yere devirdi.

Anna kendine hâkim olamadı. Avaz avaz bağırarak ahtapotu poşetiyle birlikte, kardeşinin iki kürekkemiğinin ortasına fırlattı, poşetin şak diye çarpmasıyla oğlan dengesini kaybetti ve ahlayıp oflayarak dizlerinin üzerine düştü.

Anna bir ıslıkla Şımarık'a seslenerek garajdan dışarı çıktı.

Eve girerken kapıyı arkasından sertçe çarptı, doğrucaca terasa çıktı, bir şezlonga uzandı ve ellerini göğsünde kenetleyerek kendi kendine konuşmaya devam etti. Sonra uflayarak iğrenç gömleği üzerinden söküp attı. Şortunu indirdi, kandan sıırıslıklam olan tamponu çekip çıkardığı gibi balkon demirlerinden aşağı fırlattı. Bu aptal şeyleri sürekli böyle değiştirmek zorunda mıydı? Öfkesinden ağlayarak yenisini taktı.

Pietro'yu öldürmek istiyordu. Onun ruh halindeki en küçük değişiklik bile Anna'nın gözünden kaçmazken, Pietro ona karşı hiç de duyarlı değildi. Şöyle bir gözücuyla bakmıştı. Ahtapotu bile umursamamıştı.

Kendinden geçmiş, huzur içinde uyuyan Şımarık'a, "Bu kadarı yeter. Her şey bitti," dedi.

Sürünerek odasına gitti, yastığını kucakladığı gibi kendini yatağa attı. Gelmek bilemeyen uykusunu beklerken, denizin sesine ve rüzgârın limon ağaçlarının yaprakları arasındaki hışırtısına dalıp gitti.

Aniden uyandı. Pietro ve Astor'a seslendi, karşılık veren olmadı. Şımarık başını yastığa koymuş, yanında yatıyordu. Kokuyu alınca, hayvanı yataktan aşağı itti. "Of, nasıl pis kokuyorsun."

Karadan esen rüzgâr menteşeleri titretiyordu. Alçak ve mor bulutlar bir perde gibi güneşi çepeçevre sarmış, kıyıya doğru yaklaşıyorlardı.

O sırada boynunu kaşımakta olan köpeğe, "Neden dönmüyorlar?" diye sordu.

Garajda çığırından çıkmıştı ve şimdi kendisini suçlu hissediyordu. Eli boynundaki denizyıldızına gitti. Onu avcunun içine alarak sımsıkı tuttu. Gözlerini kapattı, zihninde birbirlerine sıkıca sarılarak uyudukları önceki geceye geri döndü. Göğsünde dalga dalga yayılan bir sıcaklık soluğunu kesti.

İki erkek güneş battıktan çok sonra, ellerinde domates kavanozlarıyla eve döndüler ve mutluluk içinde kendilerini kanepeye attılar.

"Bunlar ahtapotla iyi gider mi?" Pietro'nun taşıdığı poşetteki kaygan şey dertop olmuştu.

"Evet! Elbette! Hem de çok!" Anna kendisini affettirmek niyetiyle bir sersem gibi ellerini çırpmaya devam ediyordu. "Ama onu pişirmemiz gerekiyor. Terasta bir ateş yakalım."

Pietro'nun dik saçları ışığı kesiyordu, vahşi bir hayvanın sorguçlarını andırıyorlardı, oysa kızgın bile değildi. Ona belki hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi, ama özür dilemek zorunda olduğu biri vardı.

Astor terasta Şımarık'la oynuyordu. Ona arkadan yaklaştı ve kulağına eğilerek "Bana kızgın mısın?" diye fısıldadı.

Oğlan arkasına döndü. Mavi gözlerindeki çocuksu ifade gitmiş, yerine bir yetişkinin ciddiyeti gelmişti.

Süt dökmüş kedi gibi, kardeşinin ellerini avuçlarının arasına aldı. "Affedersin," dedi.

Çocuk ablasının boynuna sarıldı. Kendisinden kar-

deşine geçen onca kusurun içinde bir tek kin yoktu. Yavrusuna sahip çıkan anne köpek gibi kardeşinin bir deri bir kemik kalmış cılız bedenine sıkıca sarıldı ve oğlan isyan edinceye kadar yüzünü, gözünü, boynunu öpücüklerle boğdu.

"Ne var? Öpücüklerim hoşuna gitmiyor mu? Yoksa seni ısırmamı mı tercih edersin?" Üzerine atıldığı gibi dişlerini oğlanın koluna geçirdi. Astor'un yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Anna bu arada başparmaklarıyla kardeşini iki yanından gıdıklarken, oğlan da kıkır kıkır gülerek ablasının sırtına vuruyordu. Bu beklenmedik boğuşma kuyruğunu sallayarak Anna'nın kışına sıkıca yapışan Şımarık'ı heyecanlandırdı. Anna bir yumrukla onu uzaklaştırdı, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştıran çoban köpeği limon ağacı saksılarının arkasına kaçtı.

İki kardeş seramik yer döşemesinin üzerine yatmış yıldızlara bakıyorlardı. Öyle yakın duruyorlardı ki, elini uzatsan onlara dokunabilir, hatta alıp cebine atabilirdin.

"Ee hadi, ateşi yakıyor muyuz yakmıyor muyuz?" Pietro başıyla manzaralarını kaplamıştı. Yarisına kadar dolu benzin bidonunu elinde sallıyordu. Sandalyeleri ve şezlongları üst üste yığdılar, benzinle ıslatarak tutuşturdular. Bir anda kırmızı, mavi renkli dilleriyle kıvılcımlar saçan alevler yükseldi. Heyecan içinde salondaki mobilyaları dışarı çıkardılar ve alevlerin içine attılar. Duman önce balkon camını kararttı, derken evi sardı. Ateş kısa sürede köze dönüştü.

Astor, "Şilteleri de ateşe atalım mı?" diye önerdi.

Anna ile Pietro bir ağızdan, "Hayır! Şilte olmaz!" diye atıldılar.

Kız, ahtapotun poşetini açar açmaz pis bir koku burnuna doldu. Pis kokular konusunda her zaman uzman sayılan Anna'nın burnu leş kokusuna o kadar alış-

mıştı ki, artık duymaz olmuştu, ama bu koku katlanılabilecek gibi değildi.

“Bozulmuş mu?” diye sordu Pietro.

Anna omuzlarını kaldırdı ve poşeti balkondan uzağa fırlattı. Az kalsın canına mal olacak olan dokunaçlı canavar poşetiyle birlikte gecenin karanlığında uçtu ve sahilde yatan Tampax’ın hemen yakınına düşerek patladı.

Ateşin yanında kim daha uzun süre kalacak yarışması düzenleyerek, sırayla karıştırmak suretiyle soyulmuş domateslerle bezelyeleri bir tencerenin içinde kaynattılar. Çorba hazır olunca tabaklara servis yaptılar, biraz yavan olmakla beraber lezzetli buldukları o sıcak bulamacı hapur hupur yediler.

Ne Pietro ne de Astor motosiklet hakkında ona tek söz etmişlerdi, Anna’nın meraktan içi içine sığmıyordu. “Motordan ne haber?” diye ortaya atıverdi.

Pietro tencerenin dibini sıyırmak için parmağını içine daldırdı. “Ne olsun. Bir an için çalışır gibi oldu, sonra durdu, ne yaptıysam olmadı, onu bir daha çalıştıramadım.”

“İyi, yarın yeni baştan deneriz.”

Oğlan soslu işaretparmağıyla kalakaldı. “Nasıl yani? Yola çıkmak istemiyor muydun? O kadar estin gürledin...”

“Bir gün geç olması neyi değiştirir? Hem onunla Messina’ya daha çabuk varacağımız kesin.”

Astor, gözücuyla Pietro’ya bakarak işaretparmağıyla şakağına vurdu ve ağzını sonuna kadar açarak esneyen Şımarık’ı okşadı. “Peki, ya o?”

Üçü birden düşünceli bir hal aldı.

“Uyku ilaçları!” diye aniden atıldı Anna. “Annen bazı uyku ilaçlarının insanı bir bütün gün boyunca uyutabileceğini yazmış. Ona ilaç verelim, uyumasını bekleriz, sonra da motora yerleştiririz. Uyandığında Messina’ya varmış oluruz.”

Pietro buna pek ikna olmadı.

“İşe yarayacak, göreceksin,” diye üsteledi Anna. “Yarın gider eczaneye bakarım. Olmazsa yürüyerek gideriz.”

“Yürüyerek...” diye iç geçirdi Astor.

Sözleri tükenmişti, yorgun ve bir dolu şüpheyile gözlerini sönmek üzere olan közlere dikerek sessizliğe gömüldüler.

11.

Bulutlar, önceki günden daha sıcak ve sakin bir güne tanıklık edercesine denizin sonunda toplanmışlardı. Güvercinler de restoranların arkasındaki çamlıkta kendilerince şakıyarak kutlamalara katılmışlardı.

Anna kumsalda oturuyordu, üzerinde iki memesinin ortasında beyaz, gösterişli bir fiyonk bulunan balenli yeni bikinisi vardı. Bedenine hayli büyüktü, bikini üstünün içindeki memeleri bir kâsedeki birer top dondurma gibi duruyordu. Altında şortu vardı. Tamponlar görevlerini yapmaya devam ediyordu ama kanamasının durmaya niyeti yok gibiydi.

Mevsim dışı kocaman bir karasinek gelip yüzüne çarptı, sonra kuma düşerek orada vızıldamaya devam etti. Anna sırt çantasından defteri çıkardı, dizlerinin üstüne yerleştirdi ve Şımarık'a vereceği uyku ilacının adını bulmak için sayfaları çevirmeye başladı.

Torre Normanna'dan aldığından beri kapağını ilk kez açıyordu.

Yolculuk boyunca ona hiç ihtiyacı olmamıştı. İçindeki her şeyi ezbere biliyordu, kaldı ki annesi bu dünyaya dair pek çok şeyi tahmin edememişti.

Uyku ilacından söz eden sayfayı buldu. Adlarını sırayla söylüyordu: Minias...

Diğerlerinin isimleri bir su lekesiyle silinmişti.

Bu ilaçları eczanede bulma olasılığı çok zayıftı. Ortadan kaybolan ilaçların başında uyku ilaçları geliyordu, ama denemenin bir zararı olmazdı. Defterin sayfalarını karıştırmaya devam etti ve hâlâ boş olan son sayfalara geldi. Saçlarını birbirine karıştıran rüzgârla birlikte bakaşlarını ufka dikti.

Şimdi de ben bir şeyler yazsam mı acaba?

Bir çeşit gerçekle yüzleşmek gibiydi. O âna kadar böyle bir şey yapmak aklının ucundan bile geçmemişti. Bu, annesinin ölmeden önce kendisine bıraktığı “Önemli Şeyler” defteriydi.

Kendisinin de Astor’a bırakacağı...

Boş sayfaları saydı. Otuz ikiydi. Acaba onun bir şeyler yazmasına annesi bozulur muydu? Gözünü ayırmadan bulutlara baktı, sonra bir kalem aldı ve yazmaya başladı.

MISIR

Astor, sakın mısır yeme, o küçük sarı toplar sana dokunuyor, yoksa bütün gün boyunca kaka yaparsın. Bunu sakın aklından çıkarma. Lütfen, mısırdan vazgeç. Geri kalan her şeyi...

“Anna!”

Anna gözlerini defterden kaldırdığında kıyıda dört-nala koşan Şımarık’ın peşi sıra gelen kardeşini gördü. “Anna! Anna!”

Defteri çantasına yerleştirdi, ona doğru önce yürüyerek sonra koşarak ilerledi.

Astor yorgunluktan iki büklüm ablasının önünde durdu.

"Ne oluyor?" diye sordu Anna.

"Pietro..." Çocuk bir eliyle kalbini tuttu. "Pietro motoru çalıştırmayı başardı. Motor çalıştı!"

Eski köyün içindeki bir yerden motorun gümbürtüsü geliyordu. Ormanın ötesindeki otoyoldan fişek gibi geçen motorların sesini duymayalı sanki sadece bir gün geçmiş gibi geldi Anna'ya.

"Gel, hadi," dedi Astor ve yeniden koşmaya başladı. Anna arkasından gitti, peşinden de Şımarık.

Evlerin arasından Vespa motorun üzerinde Pietro beliriverdi. Yanındaki yolcu sepetiyle kocaman bir arabadan farksızdı.

Yolun büyük bir kısmını kaplayan kumlara dikkat ederek yavaş yavaş ilerliyordu.

La Lampana Restoranı'nın önünde karşılaştılar, kırık dökük balıkçı teknelerinin yanında frene bastı. Yolcu sepeti titredi, motor kükreyerek sustu.

"Marşı iyi kullanmayı bilmiyorum." Pietro kan ter içimde kalmıştı, tişörtünün koltukaltılarında kırmızı şarabı andıran iki ter lekesi oluşmuştu.

Anna yolcu sepetinin etrafında dönerken, "İnanılmaz..." diye fısıldadı. Güneşin altında ayna gibi parlayan metalik mavi boyasıyla motor olağanüstü güzellikteydi. Sepetin yan tarafında bir yazı vardı. "*For hire.*"¹

Pietro heyecanlanmıştı. "Farları da çalışıyor, gece de yolculuk edebiliriz." Motordan indi ve marş koluna ayağıyla sertçe bastırdı. Söz dinleyen motor kükremeye başladı. "Gördünüz mü?"

Anna ellerini çırparak, "Bravo sana," dedi.

Astor sevinçten zıp zıp zıplıyordu.

Pietro gülümseyerek göz kırptı. "Hadi itiraf et, bunu yapabileceğime inanmıyordun, değil mi?"

"Elbette inanıyordum. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Tuhaf işte. Oysa her şey tamam." Anna elini motosikletin üzerinde gezdirdi.

"Vespa 125, dört vitesli. Vitesi şu düğmeyi çevirerek değiştiriyorsun."

Astor selesine oturdu, direksiyonu sıkıca kavradı, heyecan içindeydi. "Gidiyor muyuz? Gidiyor muyuz?"

"Ama önce onu kumdan çıkarmamız gerekiyor. Hadi bana yardım edin."

Pietro selesine oturmuş motoru kullanırken, iki kardeş de başları önlerinde onu arkasından ittiler. Bata çıka ilerlerken motor da durmadan stop ediyordu.

Bir tepeye doğru uzanan dimdik bir yokuşun başına geldiklerinde yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi. Arka tekerleği asfalta değer değmez taşları etrafa sıçratarak patinaj yapıp yola koyuldu motor, tekerlekleri ısırmaya çalışıp havlayan Şımarık da peşinden koştu.

"Şımarık, buraya gel!" diye bağırdı Anna.

Pietro güldü ve gaza bastı, çoban köpeği arkasından bakakaldı.

Anna'nın nefesi kesilmişti. "Bu sersem Şımarık hatta o şeye binmez."

Motosiklet yolun kenarına park etmiş arabalara kıl payı mesafeden kararsız bir şekilde geçerek ilerledi, sonra direksiyon hâkimiyetini sağladı ve yolun ortasına çıktı, yavaşladı ve bir göbekten dönerken virajın ardında gözden kayboldu.

Anna ve Astor motorun gümbürdeyen sesi kayboluncaya kadar dinlemeyi sürdürdüler.

"Ne yani, çekip gitti mi?" diye sordu Astor.

Anna omuzlarını silkti. "Bilmem."

“Şımarık da mı gitti?”

“Yok, o geri döner mutlaka.”

Motorun sesi birkaç dakika sonra yeniden duyuldu ve yarım dakika sonra da hızını almış yokuş aşağı inerken görüldü.

Anna ve Astor bu kez de bir motosiklet yarışçısının galibiyetini kutlarcasına ellerini kollarını sallayarak onu sevinç gösterisiyle karşıladılar.

Pietro, bir gıcırtı sesiyle birlikte yolun ortasından tam yokuş aşağı inerken beklenmedik bir şey oldu. Sanki görünmez bir devin güçlü nefesi Vespa'yı sola çekmişti; buna karşı koyması ve hızını kesmesi olanaksız görünüyordu, böylece ne yapacağını bilmeden kaldırıma çarptı. Yolcu sepeti yolun kenarındaki taş duvarlara sürtünerek motosikletten ayrıldı. Pietro motosikletin üzerinde fişek gibi havaya fırladı sonra rampada taklalar attı ve metalin çıkardığı büyük gümbürtüyle yere çarparak hurdahaş oldu.

Her şey üç saniye içinde olup bitmişti.

Anna ve Astor nefes nefese duvardan aşağı sarktılar. Üç metrelik uçuş, devedikenleri, kapari çalıları ve çöplerle kaplı dik bir kayalığın üzerinde son buluyordu.

Hurdaya dönen Vespa kayalığın dibinde, sahile bakan tarafındaydı.

Çocuk, “Pietro nerede?” diye sordu.

“Altında kalmış olmalı.” Anna, kanın bacaklarından aşağı aktığını hissetti, düşüp bayılmaktan korktu. Yere çömeldi ve kahvaltıda yediği nohutları kustu.

Astor öne doğru iyice eğildi. “Onu görür gibiyim.”

Anna, elinin tersiyle ağzını sildi. Çevresindeki her şey fırıl fırıl dönüyordu, yine de güçbela, “Nerede?” diye sorabildi.

"Motorun altında."

Kız ayağa kalkmayı dener, ama bacakları onu taşımakta zorlanıyordu. "Git bak hadi, ama dikkat et."

Çocuk taşlara ve çalılıklara tutunarak aşağı indi. Sivri kayanın tepesine ulaştığında devedikenlerinin arasından dört ayak üzerinde geçerek Vespa'nın yanına vardı. "Burada, altında."

Kız önce başını sonra bedenini yukarı kaldırdı.

Gökyüzü masmaviydi. Bulutlar bembeyaz. Deniz gri. Kumsal sarı. Geldikleri günden beri fonda hiç değişmeyen bir sakinlik ve kayıtsızlık hali. Anna bütün kötülüklerin bu yolla gizlendiğinden emin oldu.

"Yaşıyor mu?"

"Bilmiyorum."

Mide bulantısıyla savaşıırken duvarın üzerinden bir ayağını atarken Şımarık'ı gördü, hemen sağında duruyordu. Aşağı atlamak için cesaretini toplarken bir yandan sızlanıyor diğer yandan ileri geri sallanıyordu.

"Lütfen," diye yakardı hayvana, "Uslu dur. Sakın kırmılda." "

Köpek söz dinledi, inleyerek olduğu yere çöktü.

Kız, küreği andıran tombul yapraklı bitkilerin arasına yuvarlandı. Vespa'nın yanında oturan Astor gözünü hiç ayırmadan Pietro'nun metal yığınının altından ucu görünen koluna ve kararmış bir çamaşır suyu bidonunun üzerine nazikçe yaslanmış eline bakarak başparmağını ısıırıyordu. Vücudunun tamamı hurdanın altında kalmıştı. Rüzgâr dinmişti, etraf sessizdi; sadece köpeğin inlemeleri duyuluyordu.

Kardeşine, "Onu oradan çıkarmalıyız," dedi, fakat motoru yerinden kaldırırken onu ezme tehlikesi vardı. "Anladın mı?" Hafızasını kaybetmiş bir ihtiyar gibi boşluğa dalan Astor'a çevirdi bakışlarını.

"Kendine gel, küçük sersem! Yardım et bana! Piet-

ro'nun elini tut ve ben motoru kaldırırken sakın onu bırakma."

Çocuk bir robot gibi Pietro'nun bileğini iki eliyle sıkıca kavradı.

"Sakın bırakayım deme! Sakın bırakma!"

Anna Vespa'yı arkasından tuttu ve var gücüyle bacaklarına yükledi. Yerden on santim kadar kaldırmayı başardı, ama yeniden yere indirmek zorunda kaldı. Çok ağırdı. Bir kez daha denedi. Olmuyordu, bir yerlere sıkışmıştı. Yere oturdu, başını dizlerine dayadı ve, "Becere miyorum," diye fısıldadı.

Motosikleti tamir etmesi için ona neden izin vermişti? Ona, "İyi, yarın yeni baştan deneriz," diye kendi ağzıyla söylemişti. Oysa, "Üzgünüm, yürüyerek gideceğiz," demesi yetecekti. O üç sözcüğü söyleseydi şimdi Messina'ya doğru yola çıkmış olacaktı.

Katedralin sarı renkli iki kulesine baktı. "Onu ikimiz kaldırebiliriz. Ben arkadan sen önden."

İlk denemede yerinden bir parça oynatmayı başardılar. Pietro'nun bir omzu ve yandan çizgili gömleği göründü. Kan yoktu. İkinci denemede Astor tutuşunu değiştirdi. Anna çaresizlik içinde bir çığlık attı. Motosiklet tam doğrulamadan tekrar devrildi. Kız bütün ağırlığını kollarına vererek motosikletin gövdesine yükledi. "Astor buraya gel. Çabuk ol!"

Oğlan gidonu tutmayı bıraktı ve ablasının yanına koştu.

"Üç deyince itiyoruz. Gözlerimizi kapatalım ve itelim. Ona zarar verecek olsak bile bunu yapmak zorundayız. Sen sadece itmeye bak, gerisini düşünme." Mas-mavi gözlerinin içine kararlılıkla baktı. "Dünyanın en güçlü adamı senmişsin gibi iteceksin, tamam mı?"

Astor sessizce onayladı.

"Bir... iki... üç!"

Motosikletin arkası, kopardığı devedikenlerinin ve toz bulutunun içinde havaya kalktı ve metalin çıkardığı korkunç bir gümbürtüyle sahile yuvarlandı.

Anna farkında olmadan Astor'a sarıldı, onu göğsüne bastırdı.

Pietro kollarını iki yana açmış yerde yatıyordu. Bir yana düşen başı paçavraların ve naylon poşetlerin arasında gömülmüştü. Pantolonunun dizinden aşağısı kan içindeydi. Ayak bileği ters dönmüş, çorabı kan, et ve kemik yığına dönüşmüştü. Kan içindeki dirsek kemiği dışarı fırlamıştı.

Anna yanına çömeldi ve kulağını oğlanın ağzına yasladı.

“Yaşıyor.”

Pietro üç gün sonra ölmüştü.

Anna o günlerde Pietro'yu yola taşımaya çalıştı. Bir merdiven ve halatlar buldu, ancak onu yerinden oynattığı anda oğlan etinden et koparılmışçasına çığlıklar atıyor, bedeni elektrik akımına tutulmuş gibi titriyordu. O zaman Anna da korkuya kapılarak geri çekiliyordu.

Devedikenlerini yolup bir ateş yaktılar, sonra dikkatli bir şekilde onu şişme yatağın üzerine uzattılar. Anna oğlanın pantolonunu ve gömleğini bıçakla keserek çıkardı. Göbek deliğinin altından başlayan morluk midesini kaplıyor, kalçasına doğru iniyordu. Poposunda ve koltukaltılarında, tahmin ettiği gibi virüsün kırmızı lekeleri vardı.

Oğlan yüksek ateş yüzünden kendinden geçmiş halde yatıyordu. Ona su içirmeye çalıştıklarında, o her defasında zehir yutmuş gibi suları geri tükürüyordu.

Gece çığlıklar atmaya başladı.

Karanlığın içinde Anna eczane aramak için Şima-

nk'la birlikte Cefalù'nun simsiyah ve daracık sokaklarından geçti. Eczanelerin çekmecesinde kalanlar yok denecek kadar azdı. Yüz ve vücut kremleri, deodoranlar ve fare yenikleriyle dolu ilaç kutuları. Bir şişe uyku ilacı damlası, birkaç kutu aspirin ve antibiyotik buldu, ama bir tane bile ağrıkesiciye rastlamadı.

Ertesi gün Pietro soluk almakta zorlandığı derin bir uykuya daldı, şiddetli ağrılar bedeni lime lime ettikçe çığlıklar atarak kendine gelir gibi oluyordu. Üşüdüğünü söyleyip duruyordu, yanı başındaki ateş ve bedenini saran örtüler onu ısıtmaya yetmiyordu.

Ertesi sabah gri denizin üzerinde taş gibi, soğuk ve donuk bir güneş yükseldi. İki kardeş, bilincini yitirmiş olan oğlanın yanında birbirlerine sokulmuş uyuyorlardı. Onu yattığı şiltenin bezine yapıştıran kanı, zift gibi kap-kara ve yoğun bir hamur şeklinde pıhtılaşmıştı. Şişkin karnının üzerindeki mor leke koyu ve sıcaktı.

Gün ortasında sayıklamaya başladı. Patrizio adındaki birine kızıyordu. Onun yazı yazmayı kesmesini, tuşların gürültüsünden deliye döndüğünü söylüyordu.

Anna, oğlanın başını hafifçe kaldırarak, "Ben şimdi ona söylerim," diyordu. "Onu duyuyor musun? Yazmayı kesti."

İşıksız göğе çevirdiğі donuk gözleriyle üzerine doğru gelen korkunç bir şeye sabit bakar gibi yüzünü buruşturan Pietro'nun ağzı kaskatı kesiliyordu.

Anna yeniden eczaneye koştı ve dükkânda ne kadar kutu varsa hepsini açarak ilaçlar ve ampul iğneler buldu, ancak şırıngaları bulamadı. Kırdığı ampulleri oğlanın çatlamış dudaklarının arasından döktü ve bir avuç ilacı ağzına sokmaya çalıştı, ama o kızla inatlaşır gibi dişlerini sımsıkı kapatıyordu. Anna hiç yılmadan bunu birkaç kez daha denedi, ama başaramadı, o za-

man elindeki bütün ilaçları havaya fırlattı, etrafta ne kadar kavanoz, şişe, devedikeni varsa hepsine tekmeler savurdu ve avaz avaz bağırarak çalıları kökünden söktü. Astor ablasının ayaklarına kapandı, böyle yapmaması için yalvardı.

Dört ayak üstünde yürüyerek yerdeki ilaçları topladılar ve oğlan sakinleşinceye kadar birer birer ağzına soktular. Yüz kasları gevşedi ve derin bir uykuya daldı.

Anna üçüncü gün, kendisine "Anna... Anna..." diye seslenen Pietro'nun sesiyle uyandı.

Battaniyeyi üzerinden fırlattı ve koşarak yanına gitti. "Geldim. Buradayım, yanıdayım."

Oğlan, gözüne fener tutulmuş gibi gözlerini kırpıştırdı, ensesini bir parça yerden kaldırdı ve görmeyen gözlerle kızın yüzüne baktı. "Tekerlek. Kilitlendi. Denedim..." Göğsünü parçalayan bir öksürük nöbetine tutuldu, sonra kapkara bir kan topağını yere tükürdü. Kızı karanlığın içinde ararmışçasına eliyle yoklayarak parmaklarına dokundu.

"Ayakkabıları bulmalısın."

Anna gözyaşlarını sildi, oğlanın terli alnını okşadı. "Elbette, onları bulacağım."

"Onları bulmak zorundasın, anladın mı? Hayatını kurtaracaklar."

"Anladım. Şimdi dinlen."

Anna'nın sözleri ona huzur vermiş gibiydi, belki dudaklarına da bir tebessüm yayılmıştı, birkaç dakika sessiz kaldı, sonra gözlerini hiç açmadan konuştu. "Anna... İki poşet al."

"Ne için?"

"İki poşet. Delik olmasın."

İki Poşet

Trapani taşrasında küçük bir köy olan Vita'daki Aleramo Sokağı'nda Lo Capo ailesine ait, etrafı meyve ağaçlarıyla dolu bir bahçeyle çevrili modern bir bina yükseliyordu. Giriş katında, bir inşaat firmasının sahibi olan ve altmış yaşında ani bir kalp kriziyle ölen Domenico Lo Capo'nun dul eşi Signora Costanza yaşırdı. Birinci katta, Ducati yarış takımının tamircisi olan Mauro Serra'dan boşanmış ve Pietro adında bir oğlu olan en büyük kızları Laura oturuyordu. Evin ikinci katı, Annarita ve Celeste adındaki kızlarının oturduğu iki daireye bölünmüştü.

En küçükleri olan Annarita mimarlık fakültesinde okuyordu. Otuzunu geçmiş olan Celeste bekârdı ve köyün merkezinde bir seramik dükkânının sahibi idi. İnsanlar onun, kadın ya da erkek, cinsiyeti ne olursa olsun cinsellikle alakası olmayan, belirsiz bir varlık olduğunu söylüyorlardı. Annarita'ya gelince, onun için de lezbiyen diyorlardı, hatta belediyede çalışan bir sevgilisi olduğunu ve kızı görmeye Palermo'ya gitmek için üniversiteyi bahane ettiğini söylüyorlardı.

Domenico Lo Capo'nun ölümünden sonra Aleramo Sokağı'ndaki evde sadece teyzeleri tarafından okşanıp sevilen, anneannesinin şımarttığı küçük bir prens olan Pietro'ya kendilerini adanmış kadınlar yaşıyordu.

Haremde kalmasına izin verdikleri tek bir erkek vardı, o da çocuğun babası Mauro'ydu. Dünyayı gezen tamirci oğlunu ve kız kardeşleriyle birlikte onu, sirkesi aşırıya kaçmayan tabak tabak sebze yahnisi, zeytinyağlı enginar ve tuzsuz keçi peyniriyle hazırladıkları kreması bol *cannoli*'lerle onu besiyeye çeken eski karısını ziyaret etmek için ayda bir hafta sonu ve yazları da iki hafta zaman bulurdu. O günlerde Pietro'nun yıldızı söner, babasının ki parlardı.

Mauro Serra kızıl saçlı, mavi gözlü ve yüzünü çepçevre saran gür sakalları olan uzun boylu bir adamdı. Üzerine her zaman ince pamuklu gömlekler, ayağına sivri burunlu kovboy çizmesi giyerdi. Kız kardeşler onun için, hık demiş Robert Redford'un burnundan düşmüş, derlerdi. Amerikalı aktör gibi o da çekicilik konusunda bir numaraydı.

Pazar günleri üç kız televizyondaki büyük ödül yarışının karşısında toplandıklarında şemsiyeli kızlardan hangisinin motosikletçilerin yanındaki Mauro'yu baştan çıkaracağına bahse girerlerdi.

Laura makamanın üzerine parmesan peynirini dökerken, "Her yarışta bir tane," diye ufladı.

Laura Lo Capo esmer tenli, kömür gözlü, güzel bir kadındı ama boşandıktan sonra kilo almış, uzun saçlarının dibinden çıkan beyaz tellerin uzamasına aldırılmaz olmuştu. Eski kocasından *playboy* diye söz ederdi ve kıskanacağı yerde bundan gurur duyardı. "Sen bir aslana avlanmayı yasaklayabilir misin? Onu kafese kapatman gerekir. Bu bana göre bir şey değil. Bu, kadın cinsine karşı bir suçtur." Ayrıca Mauro'nun çocuğunu doğurmuş yegâne dişi aslan kendisi olduğu için gururlanıyordu, bu da ona yetiyordu. Pietro'yu unutmasın, bir de gittiği yerlerden kendisine buzdolabı müknaatları getirsin, yeterdi. Kız kardeşleri de eniştelерinin cazibesine kapılıyorlar, onun eve her gelişinde özenle giyiniyor, çocuklaşıyor ve onu en çok kim baştan çıkaracak diye aralarında yarışıyorlardı. Aralarında paylaştıkları tamircinin ilgisi ve sevgisi şehvetin sınırlarını zorlayan iki kardeşe bir haremde yaşamının hayalini sunuyordu.

Çekingenliğini üzerinden atan en küçükleri, "Kendi ellerimle yaptığım kremalı *cannoli* tatlısını çok beğendiğine göre *playboy*'umuz bu gece sadece benimle ilgilecek," derdi.

“Senin gibi sıskacık biriyle onun ne işi olur?” diye karşılık veriyordu Celeste. “Oysa ben... Ne diyordu Mauro benim için? Milf.”¹ Ve hemen iri memelerini alttan destekleyerek kendini gösteriyordu.

Bulaşıkları durularken sırtından ter boşalan Laura, “Hadi artık... Biraz sıkışırsanız, ikiniz de yatağa sığarsınız!” diye bağııyordu. “Ah, Mauro’cuğum, ben senin neler yaptığını iyi bilirim.”

Liseli kızlar gibi heyecana gelen kadınlar, kendilerini kuraldışı ve aşırı modern hissederek sinir bozucu kahkahalar atarak gülüyorlardı.

Tamirciye gelince, bir Babil kralı gibi önünde eğilerek hizmet eden üç kadının ortasında kendisini Tanrı’nın lütfuyla cennete gitmiş gibi hissediyordu.

Küçük Pietro da, kendisine Ducati’nin formasını ve çeşitli eşantiyonlarını getiren yakışıklı ve farklı olan babasının efsanesiyle büyüdü. Eski bir Laverda Jota marka motosikleti bakıma alırken, tamirhanede saatlerce onu izlerdi. Güneşli günlerde ufaklık ata biner gibi yakıt tankına oturur, birlikte denize kadar uzanırlardı.

Kısacası, her şey yolunda gidiyorken, kaderin bir oyunu gibi Lo Capo ailesinin huzurunu bozan bir olay yaşandı. Annarita’nın yeni nişanlısı Patrizio Petroni, Aleramo Sokağı’ndaki eve çıkageldi. Romalıydı. Ağırlığı yüz kilodan fazlaydı. Kısa boylu, enine geniş, etrafını dolaşmaktan sa üzerinden çabucak atlayabileceğini biriydi. Basık burnunun üzerinde kalın çerçeveli bir güneş gözlüğü vardı. Şişkin göbeği, kıcına yapışmış sörf şortundan dışarı taşıyordu ve hindi dolmasını andıran baldırları boğazlı, siyah basketbol ayakkabılarının hemen bittiği yerden başlıyordu.

1. *Amerikan Pastası* filminde Stifler’in annesi için söylenen, fiziksel her türlü gereksinime yanıt veren, etine dolgun, iri memeli kadın anlamındaki *Mother I’d like to fuck* (becermek istediğim anne) ifadesinin kısaltması. (Ç.N.)

Annarita nasıl tanıştıklarını anlatırken oldukça isteksizdi ama bazı ayrıntılardan işin içinde Facebook'un parmağı olduğu anlaşıyordu. Prenestino'lulara özgü yayvan konuşmasıyla Patrizio, Annarita'yla birbirlerini en başından beri, kısacası Büyük Patlama'dan bu yana sevdiklerini kız kardeşlere anlattı. Bu durumda onlar, binlerce geçmiş yaşamdan sonra nihayet birbirlerine yeniden kavuşmuş oluyorlardı.

Hüzne kapılan anneleri yaşlı Costanza, durumu, "*u pani duru e u cuteddu ca nun tagghia*,"¹ atasözüyle özetledi.

Annarita, onu ağız iki karış açık dinleyen kız kardeşlerine, "Patrizio bir süre burada kalıp romanını bitirecek," diye açıkladı.

Yazar, nişanlısının evine yerleşti ve salonu kendine çalışma odası yaptı. Ve bir haftadan az bir zamanda, birkaç kesin hamleyle bütün ailenin nefretini kazanmayı başardı.

Kinder Bueno'larını yürüttüğü için Pietro ondan hoşlanmıyordu. Anneannesi onun eve dipçik gibi girdiğini, bozuk don lastiği gibi gevşediğini söylüyordu. Laura ondan tiksiniyordu ve durmadan onun veba gibi pis ve çirkin olduğunu söylüyordu. Celeste'ye gelince, o da zekâsı bir parça kut olan zavallı kız kardeşinin kalan aklını da başından aldığı için ondan nefret ediyordu. Lo Capo ailesinin kötü bakışlarına karşı Patrizio, tatarcık sineğinin ısırdığı bir manda kadar duyarlıydı. Sofraya oturuyor, güzelce tıkınıyor, sonra da nişanlısıyla sarmaş dolaş kanepeye yayılarak televizyonda barbekü yarışmasını seyreliyordu. Geri kalan zamanında da yazıyordu. Daktilo gürültüsü gece gündüz demeden, evin merdivenlerinde

1. (Sicilya lehçesi): Sert ve kurtlu ekmeği bıçak kesmez. (Ç.N.)

yankılanıyordu. Evden nadiren de olsa şarküteriden yağlı kâğıda sarılı kızarmış patates ve kebab almak için çıkıyordu.

Celeste ve Laura, kız kardeşlerini üzmeden bu yerinden kalkmayan Varil'i (ona yakıştırlan takma isim buydu) evden atmak için plan yapmak üzere terk edilmiş bir tarlada gizlice toplantı yaptılar. Plana göre, Varil'i ikna etme görevi Mauro'ya düşüyordu. Severek ya da döverek.

Mauro, iki erkek baş başa pizza yiyelim, diyerek Patrizio'yu dışarı davet etti, eve dönüşte iki kız kardeşi gecelikleriyle kendisini beklerken buldu. "Ee?"

"İki tane patapizza, bir tane sosisli peynirli kapalı pizza ve dört şişe de birayı afiyetle götürdü."

Laura fenalık geçirerek koltuğa yığıldı. "Patapizza da ne demek?"

"Üzeri tepeleme kızarmış patatesle kaplı pizza demek."

Celeste sigarasından peş peşe nefesler çekerek salonun ortasında dönüp duruyordu. "Ona ne zaman gideceğini sordun mu?"

"Romanını bitirmesi gerekiyormuş."

Laura turtanın ucundan bir parça keserek eski kocasına uzattı. "Şu boktan romanının konusu neymiş, onu öğrenebildin mi bari?"

"Bütün insanları dev kobaylar olarak hayal ettiği dünya tarihini yeni baştan yazıyormuş."

İki kadın soran gözlerle ona bakıyordu.

Tamirci turtasından bir ısırık aldı, "Tarihöncesi dönemini henüz bitirmiş."

Sonraki üç ay boyunca, ta ki Liège'de insan yaşamını tehdit eden ve nedeni kesin olarak bilinmemekle birlikte ergenlik çağındaki hormonların yetersizliğine bağlı küçük çocuklar üzerinde olumsuz etkisi olmadığı sanı-

lan ölümcül bir virüsün haberi televizyonlarda duyuluncaya kadar değişen hiçbir şey olmadı.

Mauro yeni motosikleti test etmek için bir ay Hollanda'da kalmış ve onu Palermo'ya getiren uçakta fenalaşmıştı. Burnunun köküne iki yandan bıçaklar batıyor, çelik bir mengene şakaklarını sıkıştırıyordu. Tuvalette, kustuktan sonra bir yanında kırmızı bir leke olduğunu fark etti.

Laura onu almaya havalimanına gitti. Gelen yolcuların arasında onu gözlerinin çakmak çakmak ve oldukça halsiz gördü. Arabayla eve giderlerken tamirci öksürmeye başladı. Onu yatağa yatırdılar, limon suyu ve aspirine rağmen ateşi daha da yükseldi. Kız kardeşleri teskin eden aile hekimi Panunzio onu muayene etti. "Önemli bir şey değil. Sadece soğuk algınlığı. Dinlenmesi gerekiyor."

Kuzey Avrupa'dan gelen haberler hiç de iç açıcı değildi, virüs Belçika sınırlarından geçmiş, karşı konulmaz bir şekilde bütün kıtaya yayılıyordu. Alman biliminsanlarından oluşan bir ekip bir aşı üzerinde çalışıyorlardı.

Şans eseri İtalya'da görülen pek az vaka vardı ve onlar da derhal karantinaya alınmıştı.

İki gün sonra Mauro'nun solunum sistemi iflas etti. Laura onu ambulansla Palermo'ya götürdü. Kadın ateşlenmişti, burnu akarak geri döndü. Poliklinikte bir keşmekeşin yaşandığını ve aynı belirtileri taşıyan yüzlerce hastayla birlikte Mauro'yu bir koridora attıklarını anlattı.

Bir hafta sonra Lo Capo ailesi, öksürmekten perişan halde odasında yatan Celeste hariç bütün kanallarda ortak yayın yapan başbakanın mesajını bekleyerek televizyonun karşısında toplanmıştı. Ancak gazetecilerin karşısına, başbakan katılamadığı için özür dileyen sağlık bakanı çıkmış ve öksüre öksüre konuşarak halka acil bir durum olmadıkça evlerinden çıkmamalarını tavsiye et-

mişti. “Cildinde kırmızı lekeler, yüksek ateş ve akciğer enfeksiyonları ya da solunum yollarına bağlı benzer rahatsızlıklarla birlikte akut solunum yolu rahatsızlığı olanların virüse yakalanmış olma ihtimalleri bulunduğu ve yakınlarında bulunan kişiler için bir tehdit oluşturabileceklerinden derhal kendilerini karantinaya almaları gerekmektedir.”

Endişeye kapılan ve kendisi de yüksek ateşten alev alev yanan Laura, eski kocasından günlerdir haber almadığından Annarita’dan Palermo’ya gitmesini rica etti. Kız kardeşi karayolunda, adayı terk etmeye çalışan başı sonu görünmeyen bagaj yüklü bir araç konvoyuyla karşılaştı. Ona, adanın en büyük kentinde ordunun sıkıyönetim ilan ettiğini ve giriş çıkışların yasaklandığını söylediler. Havalimanı da kapatılmıştı ve Calabria’ya giden vapur seferleri durdurulmuştu.

Aleramo Sokağı’ndaki evde ruhunu ilk teslim eden anneanesi oldu. Onu almak için virüs bir haftadan az zaman harcamıştı. Kızlarından cenazeye sadece Annarita gidebilmişti. Kilisede Pietro ve Patrizio’dan başka kimse yoktu. Cenaze arabası bile yoktu, tabut kuzenlerinin steysin vagon arabasıyla taşınmıştı. Köy bomboştı ve dükkânların da çoğu kapalıydı. Vita’da yatağa düşen herkes ya televizyonun karşısında ya da uzaktaki akrabalarıyla telefonun başındaydı.

Patrizio günlerini bilgisayarda haber aramakla geçiriyordu. Virüs, Hindistan’dan Amerika’ya kadar bütün gezegene yayılmıştı, Avustralya bile nasibini almıştı. Belçika’da belgelenmiş vakalardan çok daha uzun bir zaman önce virüsün ortaya çıktığı artık açıkça biliniyordu. Virüsün yayılma biçiminde ve onu sonunda biyolojik bir bombaya dönüştüren uzun kuluçka evresinde, pek çoklarına göre şeytani bir zekâ söz konusuydu. Mutasyona uğrama hızı, aşı üretmeyi olanaksız kılıyordu. Bulaşıcılı-

ğa karşı sıkı önlemlere rağmen üzerinde çalışan araştırmacılar bile hayatta kalmayı başaramıyorlardı.

Salgın hastalıktan önce nüfusu iki bin beş yüzü bulan Vita, bir aydan kısa sürede nüfusunun yarısını kaybetmişti. Kimileri ümit bağladıkları aşırı beklerken ölüyorlardı, daha ümitsiz olanlar kapıyı bacayı plasterlerle kapatarak kendilerini eve hapsediyorlardı, ama öyle ya da böyle virüsten kurtulan yoktu. Sağlığı bozulmayanlar sadece çocuklardı, onlar da evdeki hasta büyüklerine yiyecek ve su bulmak için köyün sokaklarında dolaşıyorlardı.

Televizyonda haber yayını kesilmiş, sadece eski filmler gösteriliyordu. Telefon şebekeleri birbiri ardınca çalışmaz olmuştu. Elektrikler de kesilince, karanlığı ve dondurucu soğuğu müjdeleyen kıyamet habercisi kanatlarını Vita'nın üzerine gerdi.

Signora Costanza'nın ölümünden sonra evdeki ikinci kayıp Celeste oldu. Cenaze törenine gerek duyulmadan cesedi bir toplu mezara atıldı. Laura ve Annarita alev alev yanmaktan kurumuş bedenleriyle yataklarında bilinçsizce yatıyorlardı. Pietro boğucu sessizliğin içinde oyuncak askerleriyle oynayarak saatlerce annesinin başında bekliyordu. Bir sabah Patrizio bir bahaneyle çocuğun elinden tuttuğu gibi odasına götürdü ve kapıyı kilitledi. "Ölüm döşegindeler. Onlar için elimizden hiçbir şey gelmez, ölüme mahkûmlar. Burada kalıp beklemeliyiz," dedi. Odanın içinde yiyecekler ve kutu biralarla dolu kolileri üst üste yığmıştı.

Ne var ki Pietro durmadan ağlıyor, annesini istiyordu. Koca oğlanın tepesi atıyordu ve elbise dolabını tekmelemeye, pelüş oyuncakların kollarını koparmaya ve Lego kovanını kendi başından aşağı dökmeye başlıyordu. "Neden anlamıyorsun? Neden kabullenmiyorsun? Eski hayatı unut artık. Senin önünde yeni bir yaşam var. Yeni bir çağa girdik."

Perdelerin arasından bir parça ışığın sızmasıyla kendini yazı masasına atıyor, Olivetti marka eski bir daktiloyla tomarlarca kâğıdı baştan sona dolduruyordu. Heyecana kapılıyordu: "Bu bir başyapıt olacak." Çocuğun yanına gidiyor, başını okşuyordu. "Bu, en çıplak ve en yalın haliyle Kıyamet'in hikâyesi. Hiç sansür koymadım."

Ne var ki Pietro Kıyamet'in ne olduğunu bile bilmiyordu.

"Kıyamet herkesin öldüğü zamandır, çünkü Tanrı, Hop! Buraya kadar, demiştir. Ben size bir oyun verdim, ama siz onu bozdunuz. Ben size güzel bir gezegen verdim ama siz onu bok ettiniz."

Salgın hastalık, Patrizio'ya göre insanlığın başına gelebilecek en olağanüstü durumdu. Bir orangutan gibi odanın içinde durmadan dönüyor ve sarhoş olup da bir sandalyenin üzerine kaykılınca kadar konuşuyor, konuşuyor, kendi kendine sorular soruyor, cevaplar veriyordu.

Odanın anahtarını Patrizio'nun pantolonunun cebinde sakladığını Pietro biliyordu. Bir gece yatağından kalktı ve onu cebinden almayı denedi. Ancak parmaklarını Patrizio'nun kat kat olmuş göbeğinin altında kalan cebine sokmakta zorlanıyordu.

Dev homurdanarak uyandı. "Anahtarı mı arıyorsun?" Cebinden çıkardı. "Güzel, değil mi?" Ağzını açtı ve bir mentollü şeker gibi onu yuttu. "Sihir. Bak, artık yok." Kollarını göğsünde çaprazladı ve yeniden horlamaya başladı.

Bir başka gece de Patrizio çocuğu uyandırdı. "Pietro... Pietro..." Sanki birileri odaya mikrofon yerleştirmiş gibi fısıltıyla konuşuyordu. "Sen de duyuyor musun?"

Oyuncak pandasına sıkıca sarılan çocuğun günlerden beri bir şey duyduğu yoktu. Ne Annarita Teyzesinin ne de annesinin inleme seslerini. Araba sesleri bile kaybolmuştu.

“Duyuyor musun?”

“Rüzgârı mı?”

“Ona benziyor ama rüzgâr sesi değil bu. Gezegeni terk eden milyonlarca ruhun uğultusu, durdurulması olanaksız bir nehir gibi çağlayarak akan ruhlar peş peşe atmosferimizin dışına çıkarak güneş sistemimizden geçiyorlar ve orada toplanıyorlar”

Pietro endişeye kapıldı. “Sen iyisin, değil mi? Ölmüyorsun, değil mi? Beni burada yapayalnız bırakmazsın, değil mi?”

“Sakin ol. Ben farklıyım. Bak.” Tek ayağının üstünde dönüyordu. “Bende bir tane leke yok ve hiç olmadığım kadar sağlıklıyım. Ben seçilmiş bir kişiyim. Tanrı’nın kendisine seçtiği çok az insan vardır ve bunların görevi de insan türünü yeryüzünde yeni baştan yaratmaktır. Ben bir ozanım, benim görevimse bitişi ve yeniden doğuşu anlatmak. Sen de benim asistanım olacaksın.”

Yiyecekler tükenmeye başlamıştı, Patrizio bunu karneye bağlamaya karar verdi. İki erkek karanlık iner inmez Pietro’nun mavi yatağına, pelüş oyuncaklarının arasına uzanıyorlardı. Patrizio alkol kokan nefesiyle ona Antikçağ’daki Mısır tanrılarıyla savaşıyor kobay ordularının hikâyelerini anlatıyor ya da Queen’in “We Are The Champions” şarkısını ıslıkla çalıyordu.

Bir sabah uyandığında Pietro, onu karşısında oturmuş gözünü ayırmadan kendisine bakarken buldu. Tişörtünü değiştirmiş, tıraş olmuştu. Odanın kapısı ardına kadar açıktı.

“Asistanım, günaydın. Nasıl uyudun? Bugün dünyaya dönüyoruz. Odaya kapanmış bir ozan hikâyelerini anlatamaz.”

Çocuk tıpış tıpış annesine koştu. Odasında yoktu, salon da boştu. Merdivenlere çıktığında, sahanlıkta onu yüzükoyun yerde yatarken buldu. Şişmişti ve üzeri si-

neklerle kaplıydı. Pietro elleriyle yüzünü örterek duvara yapıştı.

Patrizio onu kucağına aldı. "Ruhu terk ettiğinde bir insan bedenine neler olduğunu görüyor musun? Pis kokuyor. Kurtçuklara ve sineklere yem oluyor. Ağlamamalısn. Orada yatan şey senin annen değil. Annen artık özgür oldu ve şimdi Alfa Centauri'nin ötesine uçmuştur."

"Peki ya babam? Babam nerede?" diye hıçkırarak ağladı.

"Durum aynı. O da yola çıkmıştır. Babanın atomları anneninkilerle kusursuz bir dünyada buluşmuştur."

Annarita'yı henüz canlıyken buldular, çift kişilik bir yatakta yatıyordu. Virüs bedenini kurutmuş, onu güçlkle nefes alan bir iskelete çevirmişti. Pietro yanına gitti, saçlarını okşadı. Genç kızın gözleri gri renkli bir pelteyle perdelenmişti ve ağzını balık gibi durmadan açıp kapatıyordu.

Patrizio kulağını kızın dudaklarına yanaştırdı. "Bizden yardım istiyor." Çocuğu salona götürdü ve bir kanepeye oturttu. "Bu hastalıklı beden Annarita'nın ruhunu tutsak ediyor. Onu özgürlüğüne kavuşturmalıyız. Aslında bunu kendisi de yapabilir, ama daha uzun zaman acı çekebilir, bunu istemeyiz. Öyle değil mi?"

Ufaklık başını önüne eğerek bir süre sessiz kaldı sonra Patrizio'ya baktı, "Onu öldürecek misin?"

Patrizio oğlanın yanına oturdu. "Özgür bırakılan vahşi hayvanları gösteren belgeselleri hiç izledin mi? Kimi zaman kafesin kapısını açarlar ama ilk anda hayvanlar dışarı çıkmaz, orman bekçileri onları sopalarla uyararak kafesten çıkmaya zorlarlar. Neden hemen dışarı çıkmazlar, biliyor musun? Çünkü özgürlük onların gözünü korkutur. Ruh için de durum aynıdır." Patrizio tombul parmaklarını klavyenin üzerindeymişçesine hareket ettirdi.

“Ruh denilen o gizemli varlık, teyzenin etine hayat veren o Tanrı parçacığı, bedeni terk etmekten ürküyor. Ama bunu yaptığı daha ilk anda sonsuz bir mutluluk duyacak. Biz ikimiz seninle orman bekçileriyiz. Anladın mı? Onu özgürlüğüne kavuşturacağız.”

Çocuk başını evet anlamında salladı.

Patrizio etrafına bakındı. Güneş ışığı salonu ortadan ikiye arıyordu ve bir toz bulutu her şeyi altın rengine dönüştürerek odanın içine hapsolan havada süzülüyordu. “Poşetleri nerede saklıyorsunuz?”

“Mutfakta. Lavabonun altında.”

“Koş. İki tane al. Delik olmasın.”

Patrizio yatağın başucunda duruyordu, hemen altında Annarita’nın kurumuş kafatası vardı ve avuçlarının arasında, iç içe geçirdiği naylon poşetleri sıkıyordu. Yatağın yanında ayakta durmuş, teyzesinin elini tutan küçük asistanına bakıyordu. “Şimdi torbayı onun başına geçireceğim. Bir süre çırpınacaktır. Sen onu tutmak için üstüne kapanacaksın, bütün gücünü kullan ve sakın bırakma.”

Çocuk ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Beden denilen elbisesinden çıktıktan sonra teyzenin ruhu senin içinden geçecek ve kısa bir süreliğine senin bedeninde yaşamayı sürdürecektir. İçinde okşanmaya benzer bir kayma hissi duyacaksın. Bu, teyzenin sana son vedası olacak. Hazır mısın?”

Patrizio yatağın üzerine çıktı ve ölüm döşegindeki teyzesine sarılarak üzerine uzandı. “Ben hazırım.”

Teyzesinin çekip gitmesi kısa sürdü.

Ter içinde kalan Patrizio derin bir nefes aldı. “Onu hissettin mi?”

“Evet.”

“Ee, nasıldı?”

Pietro yataktan indi. “Güzel.”

Annarita Lo Capo ilkti. İki kafadar ruh kurtarıcı son-
raki günlerde Aleramo Sokağı'nda ölüm döşegindekilerle
sonra da Vita'da ne kadar ölümün yolunu gözleyen varsa
her biriyle ilgilendiler. Sabah erkenden çıkıyor, hava kara-
rırken dönüyorlardı. Evlerin kapı numaralarını takip ede-
rek sıradan gidiyorlardı. Çoğu zaman kapıları kırmak, bi-
naların cephesine merdiven dayamak zorunda kalıyorlar-
dı. Hastalar hırsızların korkusuyla kendilerini eve hapset-
mişti. Yaşamla ölüm arasında hâlâ debelenenlerin sayısı
oldukça fazlaydı. Ve hâlâ ayakta kalabilen az sayıdaki
Büyükler, ölmek üzere olan aile fertlerinin yanına kadar
onlara yolu gösteriyordu. Patrizio'nun köyün sessizliğini
bozarak kullandığı Noter Botta'nın Ferrari 458'i çoğun-
lukla yetimler çetesi tarafından kaçırılıyordu.

Çift naylon poşet sistemi işe yarıyordu, asıl mesele
kimi zaman kurtarıcıların, onlara bu ismi takmışlardı,
çarpınırken kaskatı kesilen hastalarla uğraşmalarıydı;
böyle durumlarda Pietro yataktan aşağı düşüyordu. Böy-
lece Pietro hastanın üzerine yatmadan önce ucu kancalı
lastik halatlarla hastayı yatağa bağlayarak hareketsizleş-
tirme tekniğini geliştirmişlerdi.

Bir gün Patrizio, Vita'nın dışındaki diğer evlere ka-
dar için çapını genişletmeye karar verdi. Ferrari'yi bir
barın önünde park ettiler ve silahları yani naylon poşet-
leri ve kancalı lastikleriyle arabadan indiler. Kıvrımsız
ilerleyen sokağın iki yanında iki katlı evler uzanmaktay-
dı. Peş peşe uzanan bu evler, içinde limon ve palmye
ağaçlarının büyüdüğü, çitle çevrili küçük bahçelerle bir-
birlerinden ayrılıyordu. Bir grup sokak serserisi geldikle-
rini görünce binaların arasından uzaklaştılar.

"Bu serserileri gebertmek gerek. Evlere girip ölüleri
yorolar." Patrizio Ferrari'ye geri döndü ve av tüfeğini
alarak ateşlemeye hazırladı. "Bir an önce bunu kullan-
mayı sana öğreteceğim."

Virüs ortalığı dümdüz ettiğinden evlerin içinde sadece kadavralara rastladılar. Patrizio huzursuzlanarak kendini bir kanepeye attı. "Yakında görevimiz bitecek."

Büyük antika duvar saatinin hareket etmeyen akrep ve yelkovaniyla oynayan Pietro, "Ee, ne yapacağız?" diye sordu.

"Palermo'ya gideriz, oradan Paris'e." Döndü ve masanın üzerindeki çikolata kutusunu almak için uzandı. Tişörtü yukarı toplandı ve pantolonu kuçunun yarısına kadar düşünce ortaya kırmızı lekeler çıktı. Pietro yere düşmemek için duvar saatine yaslanmak zorunda kaldı. Patrizio'nun bu lekeden haberi var mı, diye kendi kendine sordu. Her zaman dokunulmazlığı olduğunu ve asla hastalığa yakalanmayacağını söylemişti.

"İster misin?" Üç tane *Gianduiotto*'yu bir çırpıda midesine indirdikten sonra çikolata kutusunu oğlana uzattı.

Pietro başıyla istemediğini bildirdi.

"Neyin var? İlk kez bir tatlıyı istemediğini görüyorum." Bir Torroncino'nun jelatinini çikolata bulaşan dişleriyle kopardı.

Çocuk dudaklarını ısırdı, yutkundu ve içinde kalan azıcık bir nefesle fısıldadı: "Sende lekeler var."

Patrizio duymamış gibiydi, belki de anlamadı.

Pietro kekeleyerek, "Vücudunda lekeler çıkmış," diye tekrarladı. Gözleri dolu dolu olmuştu.

Patrizio bir anda ayağa fırladı, oğlanın tişörtünü yaladı ve bez bebek gibi onu havaya kaldırdı. "Sen ne dedin?" Tostoparlak kocaman suratında pek küçük duran ağız aralanmış, dudakları tir tir titriyordu; ölgün bakışlı küçük gözleri, altındaki koyu halkalarla orman kaşlarının arasına sıkışıp kalmıştı. "Sen ne saçmalıyorsun?" Bir yumruğunu havaya kaldırdı. İlk kez bir çocuğa el kaldırıyordu. "Nerede, hani?"

Pietro gözlerini yumdu. "Sırtında."

Patrizio oğlanı bıraktı ve lambri çerçevesi büyük bir aynaya yaklaştı. Tişörtünü sıyırdı. Burnunu çeke çeke aynada uzun uzun kendisine baktı. Pantolonun indirdi. Beyaz kıllı poposunun üzerinde de kırmızı lekeler vardı.

Çocuk salonun bir köşesine saklanmıştı. Patrizio ona uzun uzun baktı sonra kapıyı gösterdi. "Çık git buradan!"

"Nereye?"

"Git. Defol!"

Çocuk göz yaşlarına boğuldu ve hiç susmadı.

"Sana buradan defol dedim," diye hırladı koca oğlan. Sehpanın üzerinden aldığı gibi yere fırlattığı cam abajur tuzla buz olmuştu. Pietro yaslandığı duvardan sırtını kaydırarak yere çöktü ve bacaklarını kollarıyla sıkıca sardı.

"Canın ne istiyorsa onu yap." Patrizio kanepeye oturdu, silahını aldı ve namlusunu ağzına soktu, başparmağını tetiğin üzerine götürdü ve ona baktı.

Pietro dizleriyle gözlerini, elleriyle kulaklarını kapattı. Aklına güzel şeyleri getirmeye çalıştı. Babasıyla birlikte Laverda'nın üstünde yolculuklarını. Bir keresinde, tuz beyazı tepeciklerinin yükseldiği çarşaf gibi dümdüz bir kıyı şeridinde durmuşlardı. Uzaktan, S şeklinde boyunları, muza benzeyen gagaları, bilardo sopaları gibi incecik bacaklarıyla pembe kuşlar görünüyordu.

"Ayağa kalk, hadi." Mengene gibi güçlü eliyle bir koldan tuttu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni eve götürüyorum."

Bir omzunda tüfeği, geniş adımlarla yürüyen ustasının peşine takıldı küçük asistan.

Yolda tek kelime etmediler. Patrizio arabayı hızlı sürüyordu ve Pietro her virajda gözlerini kapatıyordu. Lastiklerin yarısını yolda bırakarak, Aleramo Sokağı'ndaki evin önünde zınk diye durdular.

Oğlan kapıyı açtı. "İn."

“Sen nereye gidiyorsun?”

“İn.”

“Ben de seninle gelebilir miyim?”

“Sana in dedim.”

Ferrari kükreme sesiyle, ağaçlardaki bütün kargaları yerinden zıplatarak yola koyuldu.

Bir daha hiç dönmedi.

Pietro köydeki öteki çocuklara karıştı. Hep birlikte okulda yaşıyorlardı. Yaşları beş ile on üç arasında değişen, kızlı erkekli yaklaşık otuz çocuktular. Oyun sahasında top oynuyor, spor salonundaki jimnastik minderlerinin üzerinde uyuyor, yiyecek bulmak için evleri geziyorlardı.

Bir gün Pietro’yla birlikte iki çocuk Coca-Cola bulma ihtimaliyle otoyolun üzerindeki Discount Market’e kadar gitmeye karar verdiler. Tenha asfalt meydanın ortasında beton bir kutuyu andırıyordu.

Arkadaşlarından biri elini uzatarak bir şey gösterdi. “Şuraya bakın.”

O şey, yan yana dizili çöp konteynerlerine burnunu geçirmiş, bir kapısı açık duran Ferrari’ydi.

Pietro, “Gidin, ben size yetişirim,” dedi.

Patrizio, boş bira şişelerinin arasında, mide bulandıran dışkı kokusunun sardığı arabanın içinde, şoför koltuğunda oturuyordu. Kolları kırmızı lekeler ve mor çürüklerle kaplıydı, karnı havası kaçmış balon gibi pörsümüştü. Her zaman kat kat olan çifte gerdanı şimdi sararmış ve yağlanmış halde şiş boynunun üzerine sarkıyordu. Kestane rengi mat gözleri, kurumuş kusmukla kaplı ön cama takılıp kalmıştı. İçinde boğuk ve hışırtılı bir sesle ağzının içinde bir şeyler geveliyordu.

Çocuk onun hâlâ yaşıyor olmasına çok şaşırdı. Omzuna dokundu. “Patrizio. Patrizio, beni duyuyor musun? Benim, Pietro.”

Oğlan gözkapaklarını indirdi, ama ifadesiz yüzünde değişen hiçbir şey olmadı. "Asistan, nasılsın?"

Pietro yutkundu. "İyiyim... Ya sen?"

Yaralardan parçalanmış, kabuk bağlamış incecik dudaklarında bir kıpırtı belirdi, belki de bir gülümsemeydi. "İki poşetin var mı?"

12.

İki kardeş Cefalü'dan ayrılalı dört gün oluyordu.

Yola çıkmadan önce Pietro'nun cesedini halatlarla otoyola sürüklemişlerdi, sonra onu bir market arabasına yerleştirerek sahile kadar sürmüşlerdi. Kumsalda bir çukur kazarak onu içine gömmüş, üzerini de ter dönmüş bir kayıkla kapatmışlardı.

Anna zaman zaman onu arayan gözlerle etrafına bakınıyordu, ama başını ne zaman çevirse arkasında sadece ayaklarını sürüye sürüye peşinden gelen Astor'la yol kenarlarını koklaya koklaya yürüyen Şımarık vardı. Böyle zamanlarda kolyesini alıyor ve köşeleri parmaklarına batıncaya kadar denizyıldızını avucunun içinde sıkmaya devam ediyordu.

Pietro kalbinin tam ortasında patlamıştı ve binlerce sivri parçacığı canını acıtarak damarlarında akıyordu.

Annesinin kitaplarında sıkça sözü edilen o şeyi, aşkın ne olduğunu şimdi anlıyordu.

Aşk sadece senden çekip aldıkları zaman anlarsın.

Aşk, eksikliktir.

Pietro olmayınca dünya yine korkutucu bir yere dönmüştü ve bir zamanlar yol arkadaşı olan sessizlik şimdi kulaklarını sağır ediyor, yüreğini yakıyordu. Öyle saçma bir şekilde, uzun ve ıstıraplı bir sürecin sonunda dünyadan çekip gitmişti ki buna akıl sır erdiremiyordu.

Birileri sanki yukarıdan kendisini seyrediyormuş ve canını daha fazla yakmak için gitgide daha acımasız senaryolar kurgulayarak onun hayat hikâyesini kaleme alıyormuş gibiydi. Ne zaman pes edeceğini görmek için sabrını sınıyordu sanki. Babasını almış, annesini almış ve büyütmesi gereken bir çocukla onu yapayalnız bırakmıştı. Karşısına Pietro'yu çıkararak kendine eğlence çıkarmıştı ve onu hayatının vazgeçilmezi kılmuş, sonra da elinden almıştı. Dönme dolabın içindeki kobay faresi gibi dön dolaş gerçek değişmiyordu. Sağa ya da yola gitmeyi seçmek sadece bir yanılsamaydı.

Pietro'nun ona defalarca söylediği şeyi hatırladı: "Dünya diye bir yer yok. O sadece bir türlü uyanamadığımız bir karabasan."

Messina'ya birkaç yüz kilometre vardı. Hesaplamalarına göre en fazla üç ya da dört gün sonra oraya varmış olacaktı. Karayolu ayaklarının altında hep aynı hisle yuvarlanıyordu ve yolun sadece uzun tünellerle kesilen manzarası da ağır ve aynı sıkıcılıkta geçip gidiyordu. Henüz kimseye rastlamamışlardı.

Astor'a döndü, oğlan başını önüne eğmiş elindeki bastonu yerde sürüklüyordu. Konuşmak zor gelir olmuştu, sözcükler dile dökülemeyecek kadar ağırdı.

"Her şey yolunda mı?"

Çocuk, sabah sisiyle örtülü denize uzanan yeşil kıyılara boş gözlerle baktı.

"Seninle konuştuğumda bana cevap vermelisin."

Oğlan ufladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayaklarını yere vura vura ileriye doğru koştu.

Soğuk davranıyordu. Ablası kızdığında kaçıp ilk bulduğu deliğe saklanırdı.

Sanki benim suçum.

Kardeşinin yanına gitti ve bir kolunu omzuna attı.
"Karnın acıktı mı?"

Oğlan başını iki yana salladı.

"Ben acıktım." Yol kenarındaki şeritlerin kuyısına oturdu, çantasından iki kutu tonbalığı, bir kutu köpek maması ve bir şişe su çıkardı.

Şımarık, akıllı uslu oturmuş, kuyruğunu sallıyordu. Ağzının iki yanından salyaları dere gibi akıyordu. Anna asfaltın üzerine et parçalarını döktü, çoban köpeği silkinerek hepsini afiyetle yedi. Tonbalığı konservesini açtı, yağını süzdü ve bıçakla yemeğe başladı.

Astor yol kenarındaki kilometre taşlarına sopayla vurmaya devam ediyordu.

"Keser misin şunu?"

Oğlan ensesindeki saçları çekiştirdi.

Anna endişe duyuyordu. Kardeşi yeniden saçlarını koparmaya, kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Sadece kendisinin anladığı bir dilde, ünlemler ve kahkahalarla dolu kendi kendine uzun uzun sohbet ediyordu. Pietro'yla birlikte Astor'un çenesi düşmüş ve daha fazla sosyalleşmişti, koca başlı kertenkeleler de kaybolmuştu. Ama kazadan sonra küçük şeylerden, taşlar, ölü böcekler ve sopalardan oluşan dünyasına geri dönmüştü.

"Pietro Kızıl'a yakalanmıştı, zaten ölecekti." Kız konserve kutusunu drenaj çukuruna fırlattı. "Bizim yola devam etmemiz gerekiyor. İkimiz hâlâ hayattayız, sen ve ben."

Oğlan başını itiraz edercesine iki yana salladı. "Hayır, üçümüz." Köpeği gösterdi.

Anna öteki tonbalığı kutusunu ona uzattı. "İstemediğinden emin misin?"

"Birazcık," dedi Astor.

Kendisi artık olmadığına kardeşi ne yapacaktı? Ona bir defter tutmak faydasızdı, açıp okumazdı, yol tabelalarını bile okumayı reddediyordu.

Kendi kendine yiyeceğini temin edeceğinden bile emin değildi.

Öğleden sonra yağmur yağmaya başladı. Gökyüzünü kalın battaniyesiyle örten kurşuni bulutlardan aşağı buz gibi damlalar insafsızca dökülüyordu. İnişli çıkışlı sahili yılan gibi kıvrılarak izleyen otoyoldan bakıldığında, siyah kayalıklara çarparak köpüren, gökyüzünün rengini almış aşağıdaki azgın deniz görülüyordu. Sırlıklam halde bir kavşaktan yolun karşısına geçtiler. Otoyola bağlanan bir köprü yolunun altında, bir tepenin üzerinde kale gibi yükselen küçük bir köye girdiler. Yolları istila ederek ve ağaçları kökünden sökerek dağın bir yamacıdan kayan topraklar evlerin üzerini kaplamıştı. Yağmur dereleri taşların kumların arasından kendilerine yol bulmuş, çamurlu sularıya bulandırdıkları denizin içinde kaybolan bir sele karışarak hızla sahile koşuyordu.

Orada da tek bir canlı yoktu.

Ayakta kalabilmeyi başarmış, çevresi sabır otlarıyla sarılı beyaz bir villadan içeri girdiler. Kurum tutmuş duvarları pislik içindeydi ve yatak odalarındaki duvar kâğıtları çürümüş, iri şeritler halinde sarkıyordu. Evde sağlam kalmış tek bir pencere yoktu, içeriye buz gibi hava doluyordu. Mutfakta ateş yakarak kapacak dolaplarını tutuşturdular, kuruması için ıslak kıyafetlerini ateşin önüne serdiler ve kendileri de ısınmak için sarmaş dolaş karşısına oturdular. Bir lokma bile yiyecekleri yoktu, öyle yorulmuşlardı ki kor alevler karanlığın içinde gölgelerini kızıla boyarken hemen uyuyakaldılar.

Gün doğarken uyandılar. Yağmur dinmişti, ama yerinden kumıldamayan bulutlar gözdağı vermeyi sürdürüyorlardı. On kilometre ötelerindeki köprü yolunun yıkıldığını gördüler. Geriye sadece iki kütük kalmıştı. Aşa-

ğıda, köprünün ayaklarının arasında yağmurun beslediği azgın bir nehir akıyordu. Çamurlu suların içine düşmüş bir tırın sadece iki tekerleği görünüyordu.

Tepenin eteklerinde büyüyen dikenli ve sık çalılıklarının içinden yürüdüler. Azgın sular göz açtırmıyordu, karşı tarafa geçebilmek için mecburen bir köprü oluşturarak devrilen devasa kavak ağacının yanına kadar yolu uzatmak zorunda kaldılar. Karşıya ilk önce, kütüğün üzerinde dengeli bir şekilde yürüyerek Anna geçti. Astor ve Şımarık da dört ayak üzerinde onu takip ettiler.

Yağmur yeniden yağmak için, onların otoyola kadar ulaşmalarını bekledi. Otoyolun kenarındaki dinlenme alanına park etmiş bir Volvo'nun içine sığındılar. Yanındaki üçgen reflektör hâlâ duruyordu. Astor şoför koltuğuna geçti, Şımarık da arka koltuğa uzandı. Arabanın tavanını şiddetli döven yağmur damlaları, içeride güm-bürdüyor, ön camdan çağlayarak akıyordu. Anna yenilir yutulur bir şey bulmak için bagajın altını üstüne getirdi ve yiyeceklerle akraba sayılabilecek türde, ancak düdüklü tencerede pişen yemek tarifleri kitabını buldu. Dışarı fırlattı. Sağanak kesildiğinde hava, yeniden yola koyulamayacak kadar kararmıştı, koltuklara sarılarak uyudular.

Anna gecenin bir yarısında uyandı. Çok sıkışmıştı. Arabadan indiğinde uzakta parlayan bir ışık fark etti. Belki de bir ateşti. Arabaya döndüğünde Astor'u uyanmış buldu.

"Karnım acıktı," dedi çocuk.

"Bunu aklına getirme, yarın bir şeyler buluruz. Uyu."

"Neden eve dönmüyoruz?"

Anna kardeşine sımsıkı sarıldı. "Anakaraya gitmemiz gerekiyor."

"Evimizde olmayı seviyordum ben."

"Ben de. Ama orada daha mutlu olacağız, göreceksin."

“Bunu nereden biliyorsun.”

“Biliyorum. Uyu şimdi.”

Güneş mor bulutların arasından yüzünü göstermişti, ama nemli elbiselerine işleyen rüzgâr soğuk esiyordu.

Anna, Messina Boğazı’nı geçme konusunda bir dolu kaygıya kapılır olmuştu. Ne kadar geniş olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir nehir kadar mıydı? Bir deniz kadar mı? Nasıl geçeceklerdi onu? Bir tekneyle mi?

Patti ayrımına geldiler. Sağda bozkırı andıran alçak tepeler yükseliyordu, sol taraftaysa bir şerit halinde uzanan çatılarla dolu yeşil toprakların ötesinde deniz göze çarpıyordu. Otoparkın kömüre dönmüş gişesiyle yolun ortasına terk edilmiş hurda araç konvoyunun arasından geçtiler ve şehre giden karayolunda ilerlediler.

Birkaç yüz metre gittikten sonra Anna durdu ve etrafına bakındı.

Alçaktan gelen bir tür gümbürdeme sesiydi ve giderek yoğunlaşıyordu.

Astor’a “Şunu duyuyor musun?” diye sordu.

Çocuk başıyla onayladı ve ayaklarına baktı.

Asfalt, deprem olmuş gibi titriyordu, bir grup leş kargası sedir ağacından havaya yükseldi. Şımarık kulaklarını dikti ve dudaklarını gererek hırladı.

Karayolunu sel gibi sararak üzerlerine doğru dörtnele koşan bir inek sürüsü virajı almış geliyordu.

Anna kardeşini tuttuğu gibi yolun kenarındaki korkuluklara çekti.

Tüylü ve boynuzlu tren demir korkuluklara yapışarak yanlarından teğet geçti. Bir dakika kadar sürdü, arkasından bir toz bulutu yükseldi ve içinden de elleri sopalı bağırان, ısıık çalan on kadar çocuk belirdi.

Astor ağzını hayretle açmış ablasına baktı ve bir sıç-

rayışta yola atladığı gibi peşinde koşan Şımarık'la birlikte çocuklara katıldı.

Anna, "Bu ne halt etmeye gidiyor?" diye bağırdı, sonra o da koşmaya başladı.

İnek sürüsü otoyol boyunca koşturdu ve sonra, ısıklarıyla sürüyü nakışlı mimarisi ve köşelerinde dört silindir kule bulunan bir şatoyu andıran pembe bir binaya, Re Artú Alışveriş Merkezi'ne doğru yönlendirmek için yüzlerce çocuğun beklediği bir otoparktan içeri girdi.

İnekler kendilerini iki koldan sopalarla döven kalabalığın arasından korku içinde ve hızlarını kesmeden dörtünelere kaçtılar ve devasa alışveriş merkezine ortasına açılan karanlık bir depoya doğru kıvrılarak ardına kadar açık giriş kapılarından içeri daldılar. Hayvanlar Fastweb, Sky ve sihirli süpürge Super Mop stantlarını böğürme ve toynak sesleri arasında yerle bir ettiler. Yan tarafta toplananlar butiklerden içeri dalarak boş rafları ayaklarının altında yuvarladılar, Lozecchino Snack Barı'nın vitrinini yere indirdiler, Bosforo Kebapçısı'ndan içeri uçarak girdiler ve masalarını, sandalyeleri ve döner tezgâhını dümdüz ettiler. Ötekilerse yerlerde kayıyor ve toynakların altında çiğneniyorlardı. Peşlerindeki çelimsiz kollar, mağazaların, Big Burger'ın ve Würstleria Liebe'nin tabelalarını renkten renge boyayan el fenerlerini havada sallıyorlardı. Ayağı aksayan, yaralanan ve korkuya kapılan sürü sonunda kendini alışveriş merkezinin sonundaki yusuvarlak ve geniş bir balkonda buldu. Ön tarafında korkuluk yoktu, sağ ve sol taraftaki ışıldaklı barikatlarla iki yönden kaçış yolunu kapatıyordu.

İnekler, tıpkı ilkel insanlar tarafından uçurumdan aşağı itilen mamutlar gibi birbiri ardınca, hızlarını bile kesmeden boşluğa atılıyorlardı. Ancak on beş metrelik uçuştan sonra, Buzul Çağı'nın buz tutmuş ormanlarına değil, La Paranza Restoranı'nın zarif yemek masalarına

yapışıyorlar, bir zamanlar bir çift mavi köpekbalığına ev sahipliği yapmış büyük kristal çanakla taze balıkların sergilendiği minyatür balıkçı teknesinin üzerinde canlı bombalar gibi paramparça oluyorlardı.

Anna, duman ve tozdan göz gözü görmeyen alışveriş merkezine sonunda ulaştı. Nefesini tutarak üst katın korkuluklarından aşağı baktı.

Vücutları parçalanmış, kafaları kopmuş bir inek dağı aşağıda acı çekiyordu. Pek çoğu çarpışmanın etkisiyle ölmüştü, diğerleriye arkadaşlarının üzerinde can çekiyordu. Bu vahşi kütleden kan, benzin ve bok kokusu yükseliyordu. Pis paçavralar içindeki çocuklar ordusu yürüyen merdivenlerden ve üst katlardan yaygara koparıyorlardı. Bazılarının yüzü siyah şeritlerle boyalıydı ve kız erkek hepsinin saçları beline kadar uzundu. Sakattılar, gözleri kördü ve yara bere içindeydiler. İnleyen, böğüren hayvanların hengâmesini basturarak avaz avaz bağıyor, elleriyle göğüslerini dövüyor ve gitgide şiddetlenen bir tempoyla ayaklarını yere vuruyorlardı. Salondaki kakofoni tek sesli bir koroya dönüşünce, alt kattakiler et dağının üzerine tırmanmaya ve salondaki seyircilerin kışkırttığı, hâlâ canlı olan hayvanların üzerine sopalarını indirmeye başladılar.

Hepsi çok küçük...

Anna'nın yüreği ağzına geldi.

Astor!

Alışveriş merkezini saran dumanların içinden tanınmaz figürler çıkıyor ve birbirlerine karışıyorlardı. Anna et yığınlarının arasından kendine yol açarken mermer banklara çarparak, tökezleyerek Astor'u arıyordu. Karanlığın içinde hepsi birbirine benziyordu. Asansörlerin bulunduğu sütunların etrafını döndü ve dirseklerini geçirerek merdivenlere doğru kendine bir alan yarattı.

Astor çenesini ovuşturarak aşağı sarkıyordu.

Oğlanı bir kolundan tutup çekti. "Bir daha ya-

nımdan ayrılmayacaksınız. Anladın mı? Şu kaçma huyundan da vazgeçmelisin." Ona sımsıkı sarıldı.

Astor heyecandan tir tir titriyordu. "Gördün mü? Ne yaptıklarını gördün mü? Hepsini aşağı attılar."

"O halde sen bana..."

Şımarık'ın havlamaları devasa salonda yankılandı. Bir cep telefonu dükkânının vitrinine sıkışan köpek, sırtındaki tüyleri havaya dikilmiş, dişlerini gösteriyordu. Bir grup çocuk uçları sivriltilmiş sopalarını hayvanın üzerine doğrultuyordu.

Anna yanına koştu. "O uslu bir köpektir. Rahat bırakın." Eliyle sakın olmalarını işaret etti, fakat aralarında gözü daha kara olan bir çocuk hayvana vurmaya kalkışınca, hayvan üzerine atlayarak oğlanı yere yatırdı ve dişlerini koluna geçirdi.

Anna, Şımarık'ı boynundan yakaladığı gibi geriye çekti.

Zavallı çocuk kolunu tutarak ayağa kalkmaya çalışırken çevresindeki korkaklar ve galeyana gelenler haykırıyor, homurdanıyor ve bir şebek sürüsü gibi dişlerini göstererek ciyaklıyorlardı.

Köpeği sıkıca tutan Anna, "Astor! Astor! Neredesin?" diye bağırdı.

Astor kulübeden dışarı çıktı ve ablasına koştu.

"Onu yere oturt, hemen."

Şımarık'ı arkasından yere doğru bastırdı ve ona sarıldı.

"Tüylerini sev, okşa. Bunlar bizi öldürecek." Anna ellerini havaya kaldırdı. "Bakın, o kötü bir köpek değil.

Grup, sıska ve sarışın bir kıza yol vermek için açıldı. Kız üçüne dikkatle baktı ve bir vaiz gibi kollarını uzattı. Ötekiler suspus oldular ve bir adım geri gittiler. Yeşil çerçeveli güneş gözlükleri yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu. Ayaklarında, çelimsiz bacaklarını dışarıda bı-

rakan, ağzı burnu parçalanmış botlar, üzerinde bir İskoç etek ve yağla kaplanmış bir kürk vardı.

Anna, gerilerek tebessüm etti ve Şımarık'ın başını okşadı. "O iyi kalplidir."

Kız buna pek ikna olmamıştı, "İyi kalpli mi?" dedi ve oğlanın dişlenmiş kolunu gösterdi. "O kötü."

"Hayır, hayır. İyi. O iyi bir köpek."

Sarışın kız Şımarık'a yaklaştı. Kızın etrafını saran avcılar oklarını hayvana saplamaya hazırdılar. Hiç çekinmeden elini çoban köpeğinin başına uzattı.

Anna gözlerini kapattı, bir ısırıkla kızın kolunu koparacağından emindi, oysa köpek kocaman ıslıl ıslıl gözleriyle kıza baktı, boynunu uzattı ve onu kokladı.

Kız bir adım geriledi, parmaklarını burnuna götürdü ve neşeyle etrafına baktı. Nefeslerini tutmuş kendisini izleyenlere döndü ve, "İyi," dedi. "İyi kalpli."

Tek sesli bir koro gibi bir kahkaha patlattılar. Sadece köpeğin ısırığına maruz kalan çocuğa bu pek inandırıcı gelmedi.

Anna çocukların, köpeklerin bir zamanlar insanların yol arkadaşı olduğunu bilemeyecek kadar küçük olduklarını anladı. Belki de unutmuşlardı.

Kendini yaşlı hissetti.

Patti'nin avcı halkı otoparkta bir barbekü düzenledi. Çocukların kimi etleri dışarıya taşıyor, kimi kesiyor, kimi de elbiseleri, mobilyaları ve dükkân raflarını yakarak ateşi besliyordu.

Güneş turuncu bir top gibi çıplak tepelerin ardında kaybolurken, hafif bir esinti naylon poşetleri, kâğıt parçalarını ve yaprakları meydana sürüklüyordu.

Oluk oluk dumanlar alışveriş merkezine tek başına ya da gruplar halinde gelen başka çocukları da kendine

çekiyordu. Havanın kararmasıyla birlikte bir parça et almayı bekleyerek ateşin yanında kuyruğa giren kara siluetlerin sayısı çoğaldı.

Anna ve Astor da sıraya girdiler. İki gündür boğazlarından tek lokma geçmemişti ve kızarmış etin kokusundan bayılacakmış gibi oluyorlardı. Şımarık da yerleri tırmalıyordu. Boynuna tasma gibi bir halat geçirmiş ve ucunu sıkıca tutuyorlardı. Önce patilerini geçirmiş ve başını sallayarak ondan kurtulmaya çalışmıştı ama kısa sürede alışmıştı.

Onun sayesinde Anna ile Astor gecenin ilgi odağı olmuşlardı. Herkes mesafeli durarak, onları hayranlıkla izliyor ve yüzlerini buruşturarak ve çıkardıkları tuhaf seslerle sahiplerinin yanında uslu uslu oturan hayvanın büyüklüğüne bakıp aralarında yorum yapıyordu. Astor çalım atarak sözde dalgın dalgın etrafına bakıyordu. Anna'nın gülmesi geliyordu. Kardeşini ilk kez böyle çalımli görüyordu.

Sıra onlara geldiğinde dışı nar gibi kızarmış, yağları üzerinde cızırdayan ama içi hâlâ kanlı üç koca parça et aldılar.

Bir tretuvar taşının üzerine oturdular ve sessizce yemeğe koyuldular.

Anna, "Nasıl?" diye sordu kardeşine.

Astor gözlerini havaya dikerek, yemekle dolu ağzının içinde ne dediği anlaşılmayan bir şeyler geveledi.

Kız, tişörtünün altındaki denizyıldızını eliyle yokladı. Dışına çıkardı ve onu parmaklarının arasında çevirdi. Kötü şeyleri Pietro olmadan da, tek başına halledebiliyordu, ama şimdi sevinecek, gülecek, tadına bakılacak güzel bir biftek söz konusuyken onun yokluğu daha fazla acı veriyordu. Evin terasından aşağı kokmuş ahtapotu fırlatışlarını hatırladı ve kendi kendine gülümsedi.

Astor onu dirseğiyle dürtükledi. "Biraz daha istiyorum."

“Gidip bakalım...” Tam yerinden kalktığı sırada yeşil gözlüklü sarışın kızla göz göze geldi. Bir elinde fenerini tutuyordu, öteki elinde de onlara uzattığı kızarmış kocaman bir incik vardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Anna, ama kız onu Şımarık’ın önüne fırlattı ve hayvan zaman kaybetmeden onu ön patilerinin arasına sıkıştırdı ve dişlemeye başladı.

Kuru kız onu gösterdi. “İyi.”

“İyi.” Anna kızın sözünü ettiği şeyin Şımarık mı yoksa et mi olduğunu anlamadı.

Kız eliyle köpeği işaret etti. “Benim mi?”

Anna tek kaşını havaya kaldırdı. “Ne?”

“Benim.”

Anna dudaklarını gerdirerek elini üst üste göğsüne vurdu. “Hayır, benim.”

Kız gözünü ayırmadan köpeğe baktı. “Köpek iyi.”

“Öyledir.”

“Köpek benim.”

Anna parmağıyla kendisini gösterdi. “Hayır. Köpek benim.”

Astor endişe içinde ablasının kulağına eğilerek, “Bu Şımarık’ı istiyor,” dedi.

“Gülümse.”

Oğlan çarpık dişlerinin tamamını sergileyerek abartılı bir gülümsemeyle ağzını sonuna kadar açtı. “Köpek bizim.”

Sarışın kız gözlüğünü çıkardı. Sağ gözü cam gibiydi ve başka bir yöne bakıyordu.

“Köpek bizim mi?” Ensesini kaşdı ve kendi kendine “Köpek bizim mi? Köpek benim mi?” diye tekrarlayarak uzaklaştı.

Anna Şımarık’ın tasmaından tuttu. “Hadi kalkalım,” dedi Astor’a.

“Nereye gidiyoruz?”

“Kız kararını vermeden gidelim buradan.”

Astor etrafına bakındı. “Ama et?”

“Boş ver eti. Tüyelim. Çabuk. Yok, tam tersine yavaş. Sakin. Hiçbir şey olmamış gibi.”

İki kardeş ağır adımlarla yürüdüler ve karanlığın içine dalar dalmaz koşmaya başladılar.

Gündoğumundan günbatımına kadar yürüyerek Pat-ti'den Messina'ya iki günde vardılar. İlk geceyi otoyolun yanındaki bir binada geçirdiler. Giriş katında iş ve işçi bulma ofisi vardı, birinci kattaki bir dairede, mutfak çekmecelerini karıştırırken suda eriyen, küflenmiş sebzeli bulyon buldular. Pencerelerdeki perdeleri söktüler ve içine sarındılar.

Yolculuğun son günü kuvvetli bir rüzgâr esiyordu, gökyüzü masmaviydi ve hava öyle berraktı ki her şey çok daha yakınmış gibi görünüyordu.

Otoyol ağaçlı tepelerin arasından geçiyor ve karanlık bir tünele giriyordu.

Kente yaklaştıkça ardı arkası kesilmeyen bir araç kuyruğu otoyolun bütün şeritlerini tıkıyordu. Arabalar hâlâ bavullarla yüklüydü. Bir dört çekerdeki bavulları karıştırırken kalın kazaklar, temiz tişörtler ve rüzgârlıklar buldular.

Uzun bir yokuşun tepesinde, aylardan beri bekledikleri manzara sonunda karşılarında belirmişti. Messina Boğazı.

Anna ve Astor el ele tutuşarak sevinç içinde dönme-ye, hoplayıp zıplamaya başladılar. “Başardık!” Daha iyi görmek için bir kamyonun üstüne çıktılar.

Ada, büyük bir limana ve ötesinde koyu renkli sıradağların yükseldiği mavi denize doğru bir şerit halinde uzanan evlerle son buluyordu. Anakara. İki yaka birbiri-

ne öyle yakındı ki sanki onları birbirinden ayıran deniz değil bir nehirdi.

Anna sınırlarının uçsuz bucaksız olduğunu, hatta oraya ulaşmanın imkânsız olduğunu hayal etmişti, ama şimdi böyle karşısında görünce yüzerek geçebileceğini düşündü.

Yolun kalanını koşarak gittiler, yalnızca soluklanmak için durdular. Bir kavşağa geldiler ve yavaş yavaş evler, dükkânlar, benzin istasyonları ve trafik ışıklarıyla dolan banliyö sokaklarında ilerlediler.

Messina, dar geçitlerine varıncaya kadar motoru susmuş araçlarla ağzına kadar doluydu, ayrıca denize yaklaştıkça Palermo'daki kadar güçlü bir ölüm ve acı hissi de duyulmuyordu. Burada doğa şehre yeniden can veriyordu. Asfaltın kenarlarında ağaç fidanları ve böğürtlen çalıları büyümüştü. Yollar ve kaldırımlar toprak ve yapraklarla kaplanmış, otlar ve bitkiler toprağa kök salmıştı. Çiçekli sarmaşıklar binaların cephelerine tırmanmıştı. Ve her tarafta bir hayvana rastlamak mümkündü. Koyun sürüleri binaların hemen yanında otluyor, sakallı keçiler çöp varillerinin üzerine tırmanıyordu, kuş sürüleri pencere-lerden çıkıyor, atlar ve taylar arabaların arasında koşuyordu. Sadece dikenli tel rulolarıyla sarılmış ve etrafı askeri araçlarla çevrili liman karantina günlerinin şiddetini hatırlatıyordu, ama rüzgâr denizin tuzlu kokusunu koynunda getiriyordu ve dalgalar, rıhtımların ötesinde köpükleriyle denizi dantel gibi işliyordu.

Geç olmuştu, boğazı geçme meselesini çözmek için ertesi günü beklemeye karar verdi. Dükkânlarda ve süpermarketlerde yiyecek bir şeyler aradılar, hiçbir şey bulamadılar. Yorgunluktan ölüyorlardı; girişi mermer döşemeli, bekçi kulübeli ve demir kafesli asansörüyle gösterişli, eski bir binaya kendilerini dar attılar. En üst katta açık bir kapı buldular. Pirinç kapı ziline üzerinde "Gentili Ailesi" yazılıydı.

Çatı katı tablolar, çerçeveler, masif mobilyalar ve çiçekli koltuklarla kaplıydı. Pencereleeri bir uçtan bir uca denizi görüyordu. Yatak odasında iki iskelet, salondaki kumaş kaplı perde alınlığının ve kristal avizelerin üzerinde salkım gibi sarkan, derisi şeffaf ve siyah yarasa lar vardı. Mutfak dolaplarında hiçbir şey kalmamıştı, ama camlı dolapta birkaç şişe Schweppes, fındık, fıstık ve köpeği de dahil ederek üçe böldükleri kurumuş bir Noel keki buldular.

Salonda, televizyonun karşısındaki kanepelere uzandılar.

Astor hemen uyudu. Anna uykuya dalıyor ve gördüğü sıkıntılı, karmakarışık rüyalar yüzünden durmadan uyanıyordu. Kadife minderlerin üzerinde, dışarıda iskeleye çarparak parçalanan dalga seslerini dinlerken ağzını sonuna kadar açarak soluyordu.

Calabria hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendi kendine orada ne bulacağını sordu. Oradaki Büyüklerin sahid en de hâlâ hayatta olup olmadıklarını. Onların karaya çıkmalarına izin vermediklerini hayal etti.

Defolun! Gidin buradan! Size hastalık bulaşmış.

Ve yeniden özlemle evini, ormanı, Torre Normanna'yı düşündü. Yapayalnız geçen dört yılı, sahte Noelleri, yürüdükleri yolları ve tek başına almak zorunda kaldığı binlerce kararın ona yaşattığı zorluğu aklından geçirdi.

İyi ya da kötü ertesi günden itibaren her şey değişecekti.

Oda havasızdı. Pencereleerden birini açtı, terasa çıktı ve saçlarını rüzgârın parmaklarına bıraktı. Karanlık ve yıldızsız gecede ürpererek korkuluklardan aşağı baktı. Calabria karanlığa gömülmüştü.

Çok fazla ümit etme.

Derken uzakta bir kırmızı ışığın düzenli olarak yanıp söndüğünü fark etti.

Birileri aklından geçenleri duymuş gibiydi.

Bir işaret.

Üşüyen kollarını ovuşturarak ışığa dikkat kesildi.
Böyle bir şeyi kim yapabilirdi?

Yalnızca Büyükler.

İçeri girdi, kanepedeki kardeşinin yanına ilişti. yüzünü kanepenin sırtına yapıştırmış uyuyordu, yanağına kadife kumaşın izi çıkmıştı. Fısıltıyla seslendi. "Astor... Astor..."

Çocuk bir gözünü ovuşturdu. "Ne var?"

Anna omzunu silkti. "Seni seviyorum."

"Oğlan esnedi ve diliyle dudaklarını yaladı.

"Rüya mı görüyordun?" diye kardeşine sordu.

"Evet."

"Ne görüyordun?"

Astor biraz düşündü. "Sosisli sandviçleri."

Anna iç geçirdi. "Peki, sen beni seviyor musun?"

Çocuk evet der gibi bir işaret yaptı ve burnunu kaşıdı.

"İyi, o zaman bana da yer aç."

Kardeşinin yanına sıkıştı ve nihayet uykuya daldı.

13.

Güzel bir gündü.

Rüzgâr dinmişti, gökyüzü açıldı, deniz ve anakara oradaydı.

Limanı keşfe çıktılar, ama rıhtımlarda tekne yoktu. Yolcu iskelesinin ağzında, dalgakıranların hemen yakınında dışarı uzanan pervaneleri ve bacalarıyla batmış gemilerin paslı gövdeleri görünüyordu. Bir martı kolonisi, gübreleriyle üzerlerini kapladıkları bu gemileri kendine mesken tutmuştu.

Bir üstgeçidin ayırdığı deniz kıyısında ilerlediler. Sol taraflarında kesintisizce uzanan modern evler palmiye ağaçlarına, sokak lambalarına ve denizin aşındırmasıyla oluşan çakıлтаşı buruna bakıyordu. Ne var ki orada da hiç tekne yoktu. Ne olmuştu bu teknelere? Hepsini adadan kaçmak için mi kullanmışlardı?

Anakara önceki gün hayli yakın görünürken bugün ulaşılmaz oluyordu ve denizin öte tarafındaki şehir dağın eteklerinde serap gibi bulanık bir hat çiziyordu.

Anna huzursuzca bir banka oturdu.

Yüzerek geçmek olanaksızdı. Bir kayık bulacak olsalar bile kürek çekmeyi bilmediğini itiraf etti Anna kendine. Yanında kendi kendine konuşan Astor'la ve her gördüğü sokak lambasının direğine işeyerek işaret bırakan Şımarık'la biraz daha dolaşmayı sürdürdü.

Birkaç benzin istasyonundan sonra alçak binalar başlıyordu. "La taverna del marinaio". "Ristorante la cicala di mare". "Bar Scilla". Tuzdan matlaşmış camların arkasından tozlu masalar, sandalye yığınları ve boş akvaryumlar görünüyordu.

Astor iki restoranın arasından deniz kumuyla kaplı dar bir geçide girdi. Anna de peşinden gitti. Barakaların arkasında, küçük bir düzlükte, okaliptüs ağaçlarının arasına saklanmış, pas tutmuş bir eğlence parkı vardı. Zincirli koltuklarıyla bir dönme dolap. Çarpışan arabalar. Hurdaya dönmüş video oyunlarıyla dolu bir hangar.

Yolculuk boyunca karşılarına değişik eğlence parkları çıkmıştı ve her defasında Astor çarpışan arabalara binmiş, onları hareket ettirmeye çalışarak içlerinde debelenip durmuş, sonra da Anna'ya renkli ışıkları yandığında nasıl olduğunu, çalan müzikleri ve çocukları anlatırmıştı. Oysa buna gözücuyla bile bakmadan yanından geçip gitmişti.

Ağaçlıklı alan, bir sıra kömürleşmiş çöp varilinin çevrelediği ıssız bir parkın içinde son buluyordu. Geniş meydana çöplerle ve tuzdan beyazlaşmış tenekelerle kaplı taşlı bir sahile bakıyordu.

"Gidelim... Burada bir şey yok," diye seslendi Anna.

Astor bir zıplayışla otoparkı çevreleyen alçak duvarların arkasına geçti ve gözden kayboldu.

"Astor! Ben gidiyorum..." Anna öfkeyle soludu.

Astor, "Anna! Anna! Buraya gel. Koş."

Adı Tonino II.'ydi ve kusursuz bir tekneydi, pedallı bir deniz bisikletiydi, kırmızı beyaz renkte, dümeni yerinde, plastik koltukları sağlam ve ortasından başlayıp kış tarafında son bulan merdivenli bir kaydırağı vardı. Astor bir brandanın altında bulmuştu.

Mükemmeldi. Kürek çekmelerine gerek yoktu, pe-

dal çevirmeleri gerekiyordu. Ve Anna pedal çevirmeyi biliyordu. Üstelik kardeşi de yardım edebilirdi.

Sonunda şans bir parça yüzüme güldü.

Onu suya itmeleri gerekiyordu, bu da zor olmasa gerekti, altına birkaç dal parçası koydular mı denize kadar kaydırabilirlerdi.

Astor'un alnına kocaman bir öpücük yerleştirdi, oğlan gözleri denize dalarken iğrenerek alnını sildi. "Ne kadar sürer?"

"Çok."

Karşıya geçmeleri için neye ihtiyaçları vardı?

Astor'un kolluklara. Yok, daha doğrusu can yeleklerine. Ama can yeleklerinden de önce başka bir şeye. Suyu. Yiyeceğe. Denizin üzerinde üşüyeceklerdi. O halde kalın giysilere. Yedek giysilere. Yağmura karşı o uzun, sarı ceketlere. Kısacası bir dolu şeye.

Deniz kıyısındaki bütün dükkânların kepenkleri yere kadar indirilmişti ve zorlanmış olanların da içi boştu. Plajdaki soyunma kabinlerinden birinde turuncu can yelekleriyle bir sürü havlu buldular. La cicala di mare Restoranı'nın camını kırdılar, mutfak kolaçan ederken üç kutu konserve denizkestanesi ve bir şişe de Chardonnay buldular. Naylon yağmurluk bulamadılar ama onun yerine bir arabanın bagajından içi kazak ve pantolon dolu tekerlekli bir valizi ve bir kamyondan da şeffaf naylon yağmurlukları aldılar.

Güneş henüz tepelerindeyken ekipmanları tamamladılar ve bagajlarını teknenin baş tarafına yerleştirdiler.

Deniz bisikletini kıyıya indirmek tahmin ettiklerinden daha zor oldu, hayli ağırdı ve dallar iri taşların üzerinde yuvarlanmıyordu. Burnunu suya indirdiklerinde bedenlerinde hal kalmamıştı.

Deniz az dalgalıydı, ama rüzgâr estikçe buz gibi sular yüzlerine çarpıyordu.

Üzerlerine kişi başı iki kazak ve iki pantolon, onun üzerine de şeffaf yağmurluklarını giydiler. Bu halleriyle selofana sarılmış iki oyuncak bebeği andırıyorlardı.

Hazır mısın, Anna?

Hazırım.

Astor yerine oturmuş, ağzıyla motor sesi çıkararak etrafa tükürük saçıyordu.

"Sicilya'ya veda et," dedi Anna.

Oğlan elini sallayarak, "Hoşça kal Sicilya," dedi.

En azından onun özlemleri yoktu.

Köpek sahilin bir ucuna oturmuştu, hiç ses çıkarmadan dik kulaklarıyla onları izliyordu.

"Şımarık, gel. Hadi."

Yerinden kııldamadı.

"Astor, git getir onu."

Çocuk uflaya pufлая köpeğin yanına gitti. "Şımarık, gel hadi." Daha çocuk yanına yaklaşmadan köpek yan yattı.

"Buraya gel." Yeniden denedi. "Uslu dur! Hareket etme!" Oğlan iki elini beline yasladı ve ablasına seslendi. "Gelmek istemiyor."

Onu punduna getirip yakalamak için her yolu denediler, ama daha o ikisi yanına yaklaştığı anda hayvan kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmaya hazır, yerde yuvarlanmaya başlıyordu.

Nefes nefese kalan Astor, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Anna omuzlarını silkti. "Bilmiyorum.

Şımarık dışında her şeyi tek tek düşünmüştü. Onun tekneye bineceğini düşünmüştü, nihayetinde ufacık bir yer kaplardı. "Aklıma bir şey geldi." Sırt çantasından bir kutu denizkestanesi çıkardı, kapağını açtı ve köpeğe gös-

terdi. "Mmm..." Parmağını turuncu renkli peltenin arasına daldırdı. "Bir tane ister misin?" O şey gerçekten de iğrenç görünüyordu.

Köpek yiyeceğe doğru temkinli birkaç adım attı ve Anna nefesini tutarak ona doğru bir adım yaklaştı. "Tadına bak. Çok lezzetli." Pelteyi bir taşın üzerine döktü ve kenara çekildi. Çoban köpeği havayı koklayarak dikkatle yaklaştı, dilini çıkardı ve yalamaya başladı.

İki çocuk tek vücut olup köpeğin üzerine atladılar, sıkıca sarıldılar, Anna boynuna bir halat geçirdi. "Yakalandın."

Onu kıyıya doğru çekmeye başladılar, ama köpek ayak diriyor, hırlayarak başını sallıyordu, sonunda bir çabıyla başındaki ipten kurtuldu ve otoparka doğru kaçtı.

"Asla binmeyecek." Anna elindeki halatı yere attı ve havaya baktı. "Bu kadar yeter. Geç oluyor. Onu burada bırakalım."

Astor anlamamış gibi gözlerini kıstı. "Onu da yanımızda götürmeyecek miyiz?"

"Hayır."

"Ona uyku ilacı verelim."

"Zaman yok, gitmemiz gerekiyor. Yoksa hava kararır."

"Onu burada mı bırakıyoruz?"

"Evet."

Çocuk dizlerinin üzerine çöktü. "Olmaz."

Anna yanına gitti ve kardeşinin başını okşadı. "Dinle beni. O tekneye asla binmez. Hem bir yolunu bulsak ve onu tekneye çıkarsak bile o eline geçen ilk fırsatta kendini suya atar. Denizin açıklarında atarsa boğulur." Anna bulutların güneşi yuttuğunu fark etti. "Gitmemiz gerekiyor."

Astor parmaklarını çakıtaşlarının arasına soktu. "Lütfen... Onu bırakma."

Kardeşinin önüne çömeldi. "Şımarık bugüne kadar bize arkadaşlık etti. Kimse onu buna zorlamadı, peşimi-

ze takılmaya kendi karar verdi. Burada kalmak istiyorsa bizim yapabileceğimiz bir şey kalmıyor. O istediğini yapmakta özgür." Yüzüne bir tebessüm yapıştırdı. "O Sicilyalı bir köpek, başının çaresine bakar."

Astor burnunu çekti. "O Sicilyalı bir köpek değil, bizim köpeğimiz."

Anna elini uzattı. "Hadi."

Çocuk başını önüne eğerek, "Ben gelmiyorum," diye homurdandı.

"Lütfen."

Astor avuçlarını yere vurdu. "Ben Şımarık'la kalıyorum."

"Saçmalamayı bırak." Kardeşinin elini tutmaya çalıştı.

Astor bu kez de ellerini göğsünde kenetledi. "Olmaz."

Kız sessizce ona baktı, sonra sakın bir sesle, "Gel," dedi.

Çocuk saçlarından bir tutam aldı ve işaretparmağının etrafında çevirerek çekti. "Hayır. Hayır. Ve yine hayır."

Anna dudaklarını ısırды, yumruğunu sıktı.

Neden her şey böyle zordu? Deniz bisikletini, cankurtaran yeleklerini, kıyafetleri bulmuştu da o aptal köpek sudan korkuyordu, bu da yetmezmiş gibi bir de kardeşi çıkmıştı.

Gözlerini yumdu ve, "Sen geliyorsun!" diye mırıldandı.

Astor başını önüne eğdi. "Hayır. Gelmiyorum. Gelmiyorum. Gelmiyorum."

Üçüncü "Gelmiyorum"dan sonra Anna sinirden alalak bullak oldu, bedeni kaskatı kesildi. Öfkesine hâkim olarak, alçak sesle son bir girişimde daha bulundu. "Astor, sana ne diyorsam onu yap. Kayığa bin. Bu en doğrusu, inan." Fakat çocuğun ağzından bir kez daha hayır çıktığını duyunca. "Yeter! Artık yeter!" diye bağırdı. Kardeşinin saçlarından tuttuğu gibi onu tekneye kadar sü-

rükledi, oğlan bu sırada bağıyor, tekme atıyor ve çakıltaşlarına tutunmaya çalışarak yerlerde debeleniyordu. "Şimdi bu Allahın belası tekneye biniyorsun." Pantolonunun kucından tuttu ve onu güneşlenme yerine doğru iterken oğlanın alnı tırazzana çarptı. Ağlamaktan şişmiş ve kan oturmuş gözleri ve kıpkırmızı kesilmiş suratıyla, burnundan sümükleri damlayan Astor avazı çıktığı kadar bağıyordu. Anna onu duymuyordu bile, hatta ne acıma ne de vicdan azabı duyuyordu. Hiç kimsenin yoluna çıkıp onu durdurmasına izin vermeyecekti, hele o sersem köpeğe hiç.

Arkasına bile bakmadı, çakıltaşlarının dizlerini parçalamasına aldırmadan gücünün son damlasına kadar tekneyi itti ve üzerine atladı. Bacağını atarak Astor'un üzerinden bir patates çuvalıymış gibi geçti, yerine oturdu ve pedal çevirmeye başladı.

Şımarık'ın haykırıları rüzgârda kayboldu.

Astor mızırdanırken Anna da pedala yükleniyordu. Kayık, denizin yükseldiği noktadan çekilmiş şamandıraların arasından açıklara doğru ağır ağır ilerliyordu.

Birkaç denemeden sonra, dümeni sola kırdığında teknenin sağa gittiğini ya da sağa kırdığında burnunu sola çevirdiğini anladı.

Sırt çantasından şarap şişesini çıkardı, açtı ve tepesine dikti.

Astor ağlamayı kesmişti ama hâlâ burnunu çekerek hıçkırıyordu.

Gececek.

Anakaraya çıktıklarında Şımarık'ı unutacaktı. Her şey unutulur. Her şey geçer. Annem. Dut Çiftliği. Pietro. Şimdi sadece kendisi ve kardeşi vardı.

Geçmezse de sabretmek gerekecek.

Akıntı tekneyi açıklara sürüklüyordu. Anna karşı tarafta ne kadar zamanda geçeceklerini hesap edemiyordu. Şarabından bir yudum daha aldı ve tüm dikkatin pedallara verdi.

"Anna! Anna!" Kardeşi sertçe kolunu çekiştirdi, sonra da yerinde zıplamaya başladı. "Anna! Bak!"

Kız yerinden sıçradı, sonra başını çevirdi. Beyaz bir noktacık dalgaların arasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Bunun önce bir şamandıra, sonra da denizin üzerinde sallanan bir martı olduğunu sandılar, sonra köpeğin başını gördüler.

"Olamaz," diye mırıldandı. "Bunu nasıl yaptı? Ondan çok uzaktayız." Ani bir ateş dalgasıyla boğazı alev alev yandı.

"Ne kadar aptalım."

Astor ona iyice sokuldu ve pedal çevirmeye başladı. "Gidelim, daha hızlı."

Anna dümeni kırdı ve arkalarında köpüklü bir yol bırakarak tekneyle geniş bir kavis yaptı. Onu gözden kaybetmemeye çalışarak, korkuluklara sıkıca tutundular ve dişlerini sıkarak bacıklarını bir değirmen gibi çevirdiler. Bir an için oradaydı ama sonra kayboluyordu.

"Nerede?"

"Bilmiyorum..."

"İşte! İşte!" Astor parmağıyla köpeğin başını gösterdiğinde hayvan yeniden sulara batmıştı.

Bacakları taş kesilmiş olsa da daha büyük bir güçle pedal çevirmeye koyuldular.

Anna, "Dayan, dayan. Lütfen, Şımarık, dayan," diye yalvarıyordu.

Ancak tekne akıntıya karşı hayli yavaş ilerliyordu. Çoban köpeği köpüklerin arasında çırpınarak, gözlerinin önünde boğuluyordu.

“Şımarık! Şımarık!”

Yakınındaydılar. Bir an için köpeğin yuvalarından fırlayan gözlerini ve suların içinde bata çıka ilerleyen yüzünü seçer gibi oldular sonra deniz onu yeniden yuttu.

Anna kardeşine, “Sakin durma!” diye bağırdı. “Pedal çevirmeye devam et.” Kendisi de doğruca baş tarafa giderek kollarını yarı beline kadar sulara sarkıttı. Bir hayalet gibi ıslak tüylerinin altında kayan beyaz bir kütlenin hızla kendisine doğru geldiğini gördü. Uzandı ve iki eliyle tüyleri yakaladı ama bir akıntı onu teknenin altına sürükledi. Anna ayaklarını sıkıca yerde tutacak bir şey aradı ama bulamadı, dengesini kaybetti ve denize düştü. Suları yutarak teknenin altına geçti, o sırada ensesini gövdeye çarptı, ama avını elinden bırakmaya hiç niyeti yoktu. Bir eliyle hayvanı tutarken ötekiyle de teknenin kenarına tutunmayı başardı. Hızı tamamen kesilinceye kadar Şımarık ile tekne arasında sulara batıp gergin bir halat gibi direndi. Astor ablasına yardım ederken ıslak zeminde ayağı kaydı, az kalsın o da suya düşecekti. Toparlanarak kalktı ve ablasını bileğinden tuttu. Ablası köpeği aşağıdan iterek ve çocuk da yukarıdan bacaklarını tutarak onu kış tarafındaki kaydırağın üzerine çıkarmaya çalıştılar. Kurşun gibi ağırdı.

“Tut onu! Tut!” dedi Anna ve nefes nefese kardeşinin yanına tırmandı. Ayaklarıyla korkuluklardan destek alarak köpeği birlikte tekneye çıkarmayı başardılar.

Anna halsiz düşmüştü, soğuktan titriyordu ve nefes almakta zorlanıyordu. Midesindeki deniz sularını ve Chardonnay’ı kustu. Astor’un göğsü balon gibi bir şişip bir iniyordu.

Hayvanı canlandırmak için sarstılar ama ardına kadar açılan cam gibi gözleriyle başı teknenin cilalı yüzeyinde istemsizce sıçırıyordu. Koyu renkli dili ağzından dışarı sarkıyordu.

“Öldü mü?” diye sordu Astor.

Anna, bağırarak köpeği göğsüne vurmaya başladı
“Hayır, ölmedi.”

Bu hayvan da tıpkı kediler gibi dokuz canlıydı. Kaportacının oğlundan işkence görmüş, yangına, ölümcül mücadelelere, açlığa, susuzluğa, yaralanmaya, enfeksiyona rağmen hayatta kalmayı başarmıştı ve şimdi böylece gidiyordu.

Anna iki büklüm eğildi ve yüzünü ellerinin arasına sakladı. “Benim yüzümden. Hepsi benim suçum.”

Astor ağzını hayvanın boynuna gömmüş ağlıyordu. Deniz onları Calabria’ya doğru sürüklerken bir yandan ıslatıyor, diğer yandan beşik gibi sallıyordu.

Tak. Tak. Tak.

Şımarık kuyruğuyla nazlı nazlı teknenin zeminine vuruyordu.

Harcaması gereken daha yedinci canı vardı.

“Ben bununla evlenirim.” Anna, salya ve su birikintisinin ortasında kesik kesik soluyan Şımarık’a sımsıkı sarılıyordu. “Bir köpekle evlenilebilir mi?”

Astor kollarını açtı. “Bilmem.”

Anna zangır zangır titrerken çoban köpeğinin burnuna kocaman bir öpücük kondurdu ve en tatlı sesiyle hayvanın kulağına, “Affet beni,” diye fısıldadı. “Sen benim aşkımsın. Ve ben de aptalın tekiyim.”

“Ben de evlenmek istiyorum onunla,” dedi Astor.

“Tamam. İkimiz de evlenelim onunla.”

Anna, dişleri birbirine çarparken ıslak kıyafetlerini çıkardı, havluyla bir güzel kurulandı ve yedek kıyafetleri üzerine geçirdi.

Şımarık’ın beğenmediği şaraptan bir parça Astor’un tas yaptığı avuçlarına döktü. Kısa bir süre sonra köpek,

sanki onca şey hiç yaşanmamış, hatta ölümden dönen o değilmiş gibi ayaklarının üzerinde doğruldu, birkaç kez silkelendi ve kararsız adımlarla süs gibi teknenin burnuna oturdu.

Güneş batıda inişe geçerken, iki kardeş de pedallara asıldılar. Akıntı tekneyi hızlıca karaya itiyordu ve burnuna çarparak püsküren tuzlu su kurudukça yüzlerinde bir maskeye dönüşüyordu. Ara sıra suların içinden uçan bir balık dışarı fırlıyor ve denizin yüzeyinde kayarak uzaklaşıyordu.

Güneş panelleriyle çevrili büyük sarı bir şamandırayla kırmızı ışığını yakıp söndüren bir deniz feneri kulesinin oldukça yakınından geçtiler.

Demek evin terasından gördüğüm kırmızı ışık buymuş.

Kıyıya yaklaştıkça ıssız kumsalları, dalgakıranları, evleri ve sessizliğe gömülmüş ruhsuz binaları ayırt eder oldular.

Anna konuşmuyordu, yüreğine taş oturmuştu. Yolculuk boyunca, günden güne bir umut hastalığına tutulmuş, Calabria'nın farklı olduğuna içten içe inanmaya başlamıştı.

Deniz bisikletini üst üste atılmış öteki küçük teknelerle dolu bir sahile bıraktılar ve şehre doğru yürümeye başladılar.

İçini yabani otların бүrüdүğü yüzme havuzlu bir villanın giriş kapısına doğru kıvrılan bir zeytinliğin içinden geçtiler. Tuğlaları açıkta duran ve beton kolonlarından paslı demir çubukları görünen, henüz inşaat halindeki bir grup binanın yanından ilerlediler. Renkli benzin şeritleriyle lekelenmiş pis kokulu bir bataklığa baktılar.

Uzakta, tepede, dağa dişlerini geçirmiş olan dev ayakların üzerinden bir otoyol geçiyordu. Tabelası düş-

müş küçük bir bar, yağmalanmış bir cep telefonu dükkânı ile ön cephesindeki mozaikleri kopmuş gri betondan büyük bir kilisenin bulunduğu geniş bir meydana geldiler. Yanmış yıkılmış barların ve dükkânların olduğu geniş bir caddeye saptılar. Bir kamyon yolun ortasına devrilmiş, kafa kafaya çarpıştığı bir Smart'ın akordeona dönmüş kalıntılarıyla tek vücut olmuştu.

Astor, "Büyükler nerede?" diye sızlandı.

Anna cevap vermedi.

Bir anda yoktan var olan siyah beyaz bir kedi yolun karşısına doğru yanlarından yürüdü. Şımarık derhal alarma geçti.

Kedicik hoplayıp zıplıyor, köpek de kuçından ısırma sevdasıyla arkasından ilerliyordu. Derken olağanüstü bir sıçrayışla kedi önce bir Opel'in tepesine çıktı oradan da yarım metre açılmış kepenklerin altından sıvışarak bir dükkâna girdi. Peşinden de çoban köpeği.

"Kediler aynen devam..." Anna gözlerine inanamıyordu. "Bunların yarısı ölmemiş miydi?"

İçeriden köpeğin kısık ve boğucu havlamaları geliyordu.

Astor, "Şımarık! Şımarık! Buraya gel," diye seslendi.

"Hadi, git getir onu."

Çocuk bir kaldırıma oturarak bacaklarını ovuşturdu. "Sen git."

Anna gözlerini yukarı kaldırdı. Sırt çantasından el fenerini çıkardı, ışığı yaktı ve kepengin altından geçti.

Burası, penceresiz dikdörtgen biçiminde kocaman bir odaydı. Duvarda asılı sörfler, şarkıcıların resimleri, tişörtler, çizmeler ve eski kot pantolonlar vardı. Bir köşede kırmızı bir telefon kulübesi ve bir langırt masası. Ahşap duvar rafları boştu, giysiler yerlere saçılmıştı. Şımarık'ın boğuk sesler çıkardığını duyuyordu ama onu göremiyordu. Sıra sıra asma kilitlerle dekore edilmiş bir tez-

gâhin yanına gitti. Para kasası yerdeydi. Arka taraftaki dar ve dik merdivenlerden depoya iniliyordu.

Anna el fenerini doğrulttu ve alt kata indi, burası da tavandaki açıklıktan içeri incecik bir ışığın sızdığı kare şeklinde bir odaydı.

Çoban köpeği dişlerini göstererek hırlarken, gerilmekten tüylü bir köprüye dönüşen kedi gizlendiği kule gibi dizilmiş kutuların üzerinden ona bakıyordu. Köpek bir anda koşarak kuleye saldırdı. Pisicik bir duvara çarp-
tı, oradan merdivenlere koşarak gözden kayboldu.

Anna'nın önündeki mavi bir kutunun kapağı açılmıştı. İçinde bir çift ayakkabı vardı.

Kız eğildi, ayakkabılardan birini eline aldı. Parmaklarının arasında sıkı. Burnuna yeni ayakkabının hoş lastik ve deri kokusu geldi. Acı bir tat hissederek kamaşan dilini ağzının içinde çevirdi. Fenerin ışığı etiketin üzerine düştü.

"Adidas Hamburg. Çin Malı. US 8½ UK 8 FR 42".

Üç siyah bantlı, üstü sarı süet, tabanı fındık kabuğu rengi.

Kıçüstü yere düştü, iki büklüm oldu ve başını yerdeki buz gibi seramiklere yasladı.

Astor'a seslenmeyi denedi, ama sesi çıkmadı. Ciğerlerindeki havayı boşalttı. Köpek, üzerlerinde ceketleriyle elbise askıları, su sebili, kırmızı yangın söndürücüsü, mavi kutu, etrafındaki her şey dönüyordu.

"Anna. Orada mısın?"

Bütün kutuları açtılar, deponun ve dükkânın her köşesine baktılar. Ondandır bir tane daha yoktu. Astor gerçek değilmiş gibi elinden bırakmadığı ayakkabıyla dolaşıyordu. Sonra onu ablasına uzattı. "Hadi, giy."

Anna sessizce ona baktı, gözlerine yaşlar dolmuştu,

dudaklarını sıkıyordu. Botlarını yavaş yavaş çıkardı, bir tişörtle ayaklarını temizledi, ayakkabının bağcıklarını bol-laştırdı, dilini düzeltti ve bir ayağını içine soktu. Bağcığı fiyonk yaparak bağladı.

Kardeşi öteki tekini uzattı.

Saçlarını kulağının arkasına itti. "Biri sana biri bana."

Bir ayaklarında Adidas'ları, ötekinde eski ayakkabı-larıyla kepengin altından dışarı çıktılar ve ayaklarını sü-rüye sürüye ilerlediler. Şımarık da yanlarında yürüyordu.

Güneş yüksek binaların arkasında gözden kaybol-muştu, ama kızılığî hâlâ duruyordu.

Keçiboynuzu ağacında dinlenen bir kelebek karşı ko-yamadığı rüzgârla birlikte havada dalgalanıyordu. Anna'nın saçlarına değdi, sonra elini ona uzatan Astor'a doğru uçuştı, bir süre çocuğun avucunda dinlendi ve kararsız ka-natlarıyla yeniden uçmaya koyuldu. Derken bir tane daha geldi, sonra bir tane daha kar tanecikleri gibi sarılı siyahlı yüzlerce kanat sokağı baştan sona sarıverdi.

Evlerin yanından geçtiler ve üzüm bağlarının set bi-çiminde uzandığı bir tepeye yaslanmış ve ileride paralı yolla birleşen bir yokuşun başına geldiler.

Astor gişenin önünde durdu, bacağına uzatarak ayak-kabısına baktı. "Ya teki olmayınca işe yaramazsa?"

Anna kardeşine elini uzattı. "Ne önemi var."